

БЕСЪДИ

ОБЪАСНЕНИЯ И УПЪТВАНИЯ

ОТ

УЧИТЕЛЯ

Дадени на учениците отъ Всемирното Бѣло
Братство, при срѣщанята имъ въ гр. Търново, прѣзъ
лѣтото 1921 год.

Петък. Прѣображение.

19 августъ.

5 ч. с Утринна молитва.

1. Нѣма любовъ като Божията любовъ — Само Божията любовъ е любовъ (3 пѣти).

2. Добрата молитва.

3.*) Послание Ефес., 5; 2:

„И ходете въ любовъ, както и Христосъ ни възлюби и прѣдаде себе си за насъ приносъ и жертва Богу въ благовонна миризма“.

4. I во послание къмъ Солунянитѣ, 4; 9.

„А за братолюбието нѣмате нужда да ви пиша; защото вие сами сте отъ Бога научени да имате любовъ единъ къмъ другъ“.

5. Послание къмъ Галатянитѣ, 5; 6:

„Защото въ Христа Исуса нито обрѣзването има нѣкаква сила, нито необрѣзването, но вѣра, която дѣйствува съ любовъ“.

Постарайте се да възприемете тази мисль вжтрѣвъ себе си защото ние се намѣрваме прѣдъ единъ живъ свѣтъ и дѣйствуваме не само по форма, но и по съдържание и по смисль.

*) Слѣднитѣ три стиха всѣки ще си прочете самъ п единъ пѣтъ и послѣ три пѣти всички заедно и гласно.

6. Ние ще призовемъ сега нашата втора формула, която ще произнесемъ три пжти:

Нѣма мъдростъ като Божията мъдростъ —
Само Божията мъдростъ е мъдростъ.

Гледайте да произнесете тази формула колкото е възможно по-хармонично, за да се оживи тя.

7. Благославяй, душе моя, Господа!

8. Ще колѣнничимъ съ дѣсногo колѣно долу на земята, а лѣвото ще издигнемъ нагорѣ — къмъ Бога, и ще отправимъ тайна благодарителна молитва къмъ Господа на Любовта, който до сега не е призоваванъ и който иде да поправи свѣта. Богъ да прѣбжда прѣзъ цѣлата идеща година въ насъ и да ни се изяви, на стари и млади; да ни помогне да разрѣшимъ всички обществени и духовни въпроси. Самъ Господъ на Любовта да се всели въ насъ. Любовта е, която създава хармонията въ свѣта, любовта е, която създава живота, любовта е, която създава всички блага. Доброто иде отъ Бога, злото — отъ насъ. Когато Господъ не е въ насъ, злото се ражда, а когато Господъ е въ насъ, доброто се ражда.

Сега да отворимъ сърцата си за Господа и Гой да прѣустрои всичко, споредъ своята Любовъ.

9 Благословенъ Господъ Богъ нашъ (три пжти).

10. Отче нашъ.

Сега ви привѣтствувамъ всички съ „добрѣ дошли въ името на любовта!“

Привѣтствувамъ всички ви съ „добрѣ дошли“ въ името на Господа, Който е между насъ!

Привѣтствувамъ ви въ името на всички наши братя, които присѣтствуватъ тукъ по духъ, по душа и по тѣло! Азъ употрѣбявамъ думата „тѣло“ въ смисълъ на разумното, което ни ръководи. Въ този смисълъ „тѣло“ е изразъ на Божията воля. Тамъ, дѣто има тѣло, има и воля.

И тъй, привѣтствувамъ ви съ „добрѣ дошли“, да възприемете любовта, за да имате свободата. Напуснете сега всѣкакъвъ критически духъ въ васъ. Цѣлата ваша стара философия, дали това е право или не, оставете навънъ. Единъ отъ старигѣ пророци е казалъ за Господа: „Опитайте ме, че съмъ благъ“. А ние може да опитваме Бога само въ любовта. Всѣка молитва въ насъ може да дѣйствува, само ако е придружена съ любовъ, защото не може да произнесе човѣкъ молитва, ако Духътъ не е изпълнилъ сърцето му, защото Божествениятъ Духъ е, който произнася молитвата. И всѣка молитва е творчески актъ: тя създава условия за растенето на душата. Ако ме пита нѣкой, защо трѣбва да се молимъ, отговарямъ: защото молитвата е една необходимостъ за нашето растение. Всѣки, който иска правилно да расте и да се развива, трѣбва да има любовъ. И тъй, Духътъ казва: „Дѣто е любовта, тамъ е и свободата, и страхъ нѣма.

Дѣто не е любовта, свобода нѣма*. Слѣдователно, за да бждемъ свободни всички, трѣбва да имаме Господа въ себе си. И тогава върху насъ ще дойде едно ново откровение; това откровение ще бжде придружено съ новата свѣтлина, която иде.

Туй небе, което вижгате днесъ, какво говори? Господъ говори така: „Отъ едната ни страна е мѣсечината, която е пълна, тя е емблема на Христа, а отъ изтокъ изгрѣва слънцето, което е емблема на Божествения Духъ, който развива свѣта. т. е. двѣ условия имаме — мѣсечина и слънце, които се гледатъ, т. е. Христосъ въ материалния свѣтъ и Духътъ въ ангелския свѣтъ. И двамата работятъ за създаване на човѣчеството. Господъ казва, ако го слушаме, нѣма да има въ този свѣтъ нѣщо невъзможно. Тогава думитъ на ап. Павла сѫ вѣрни: „всичко мога чрѣзъ Христа“. Но чрѣзъ кой Христосъ? — чрѣзъ онзи Христосъ, който е изявление на Божията любовъ. И тъй, въ тази любовъ сега ние ще се постарамъ да обгърнемъ всички Божии чада, по цѣлото земно кълбо, ще се постарамъ да чувствувамъ нѣщата тъй, както Богъ ги чувствува, т. е. да понемъ да Го разбираме. Тогава всички киселини, които имате въ организма си, ще се махнатъ. Неврастенията, неразположението на ума и на сърцето, сърцебиене, ревматизъмъ, болки въ краката, всичко ще изчезне, всички ще бждете здрави, ще възиграете като васански

телци. А знаете ли какво значи телецъ? — човекъ, който е побѣдилъ съ своего търпѣние всички мъчнотии. Сега въ тази велика свобода, въ тази велика любовъ ще оставимъ Господа да дѣйствува върху всички наши братя и прѣзъ всичкото врѣме, докато трае нашата срѣща, да бждемъ радостни и весели. Искамъ мислитѣ, които ще размѣните, да бждатъ естествени, братски. Никакви официалности, всичко да бжде естествено, както Господъ го е създалъ.

Всѣко движение на ржцѣтъ ни, всѣко движение на очитѣ ни да бжде съобразно съ първоначалната божествена хармония. Тѣй като мислимъ и чувствуваме, всички ще бждемъ радостни, всички ангели ще дѣйствуватъ съ насъ и съ нашитѣ братя. Тогава Господъ ще живѣе въ насъ. Тогава ще ни се отворятъ очитѣ. Казвате: „Да се отворятъ очитѣ ни“. Само който люби, той има отворени очи. Само любовта отваря очитѣ. Когато допуснемъ Господа да дойде въ насъ, тогава ние ще Го виждаме. Сега ви поздравявамъ съ „добрѣ дошли“ въ името на Божията любовъ, на нашия Господъ, Който е царъ на цѣлия свѣтъ.

—

Сега ще направимъ нашитѣ нови упражнения — за проявяване на волята ни. Когато правимъ тия упражнения, да имате въ ума си мисълта, че проявявате волята си.

Редътъ си нѣма да измѣняте, само ще се обърнете съ лицето си къмъ югъ.

Гимнастически упражнения.

Всѣко ново движение трае шесть броя. Брой се бавно, ритмично.

При всѣко кочениене колѣното едва допиратъ до земята

I.

Ръцѣтъ се издигатъ на страни по хоризонтално положение. Така се държатъ ръцѣтъ до края на упражнението. Дѣсниятъ кракъ се изнася напредъ. Колѣнникъ се на лѣвото колѣно. Изправя се тѣлото. Изнася се лѣвиятъ кракъ напредъ. Колѣнникъ се на дѣсното колѣно. Изправя се тѣлото. Изнася се дѣсниятъ кракъ напредъ. Колѣнникъ се на лѣвото колѣно. Изправя се тѣлото. Връщане: Дѣсниятъ кракъ се поставя назадъ. Колѣнникъ се на дѣсното колѣно. Тѣлото се изправя. Лѣвиятъ кракъ назадъ. Колѣнникъ се на лѣвото колѣно. Тѣлото се изправя. Дѣсниятъ кракъ назадъ. Колѣнникъ се на дѣсното колѣно. Тѣлото се изправя. Дѣсниятъ кракъ се поставя на мѣстото при лѣвия. Ръцѣтъ се свалятъ.

II.

Ръцѣтъ се изтеглятъ назадъ успоредно съ дланитъ навънъ. Дѣсниятъ кракъ се поставя на-

прѣдъ. Колѣнничи се на лѣвото колѣно като едноврѣменно съ това ржцѣтѣ се спущатъ на долу съ дланитѣ обърнати напрѣдъ и прѣститѣ малко прѣвити както за гребено. Тѣлото се изправя и едноврѣменно ржцѣтѣ обикалятъ успоредно прѣдъ тѣлото съ дланитѣ обърнати на вжгрѣ. Ржцѣтѣ заставатъ въ отвѣсно положение съ дланитѣ обърнати напрѣдъ, навънъ, а прѣститѣ прибрани и изправени. Лѣвиятъ кракъ се поставя напрѣдъ. Колѣнничи се на дѣсного колѣно като едноврѣменно ржцѣтѣ се извиватъ назадъ и на долу. Упражнението продължава по сжщия начинъ като още веднажъ се изнася дѣсниятъ кракъ. Връщане: Ржцѣтѣ сж горѣ. Поставя се дѣсниятъ кракъ назадъ. Колѣнничи се на дѣсното колѣно, заедно съ това ржцѣтѣ се извиватъ назадъ и се свалятъ на долу. Тѣлото се изправя и ржцѣтѣ се издигатъ прѣдъ тѣлото успоредно на горѣ съ дланитѣ обърнати на вънъ. Сжщото става съ лѣвия кракъ назадъ и още веднажъ дѣсниятъ кракъ назадъ. Прибира се дѣсниятъ кракъ при лѣвия (ржцѣтѣ сж горѣ отвѣсно). Прибиратъ се и ржцѣтѣ на мѣстото отъ страни.

III.

Ржцѣтѣ се поставятъ на кръста. Изнася се дѣсниятъ кракъ по крива линия върху лѣвото колѣно. Изнася се сжщиятъ кракъ по права линия напрѣдъ. Колѣнничи се на лѣвото колѣно.

Тѣлото се изправя. Сжщото се прави съ лѣвия кракъ напрѣдъ и още веднажъ дѣсниятъ напрѣдъ. Връщане: Дѣсниятъ кракъ по крива линия назадъ, задъ лѣвото колѣно. Изнася се сжщиятъ кракъ по права линия назадъ. Колѣнничи се на дѣсного колѣно. Тѣлото се изправя. Сжщото става съ лѣвия и още веднажъ съ дѣсния кракъ назадъ. Прибира се дѣсниятъ кракъ при лѣвия. Свалятъ се и ржцѣтъ.

IV.

Ржцѣтъ се издигатъ на горѣ отъ страни и горѣ въ видъ на конусъ се съединяватъ, прѣститѣ и палцитѣ сж допрѣни. Дѣсниятъ кракъ се изнася напрѣдъ. Колѣнничи се на лѣвото колѣно като сжщеврѣменно се свалятъ ржцѣтъ отъ страни и прѣститѣ се допиратъ подъ дѣското колѣно. Тѣлото се изправя и едноврѣменно ржцѣтъ се издигатъ въ първото положение. Сжщото се повтаря съ лѣвия и пакъ съ дѣсния кракъ напрѣдъ. Връщане: Дѣсниятъ кракъ се поставя назадъ. Колѣнничи се на дѣското колѣно и едноврѣменно се свалятъ ржцѣтъ отъ страни и прѣститѣ се допиратъ подъ лѣвото колѣно. Тѣлото се изправя и едноврѣменно ржцѣтъ се издигатъ до първото положение. Послѣ сжщото съ лѣвия и още веднажъ съ дѣсния кракъ назадъ. Дѣсниятъ кракъ се прибира при лѣвия. Ржцѣтъ се свалятъ отъ страни.

Така се развива човѣшката воля.

7 часа сутринта.

Възпитание на човешката воля.

Сега ще ви дамъ нѣкои основни правила за възпитанието на човѣшката воля. Туй, което досегашнитѣ педагози сж говорили по този въпросъ, както и тѣхнитѣ методи, не сж обосновани. Човѣкъ трѣбва да има воля. Въ какво трѣбва да седи човѣшката воля? Човѣшката воля може да се изрази само въ контролиране на нашитѣ удове. Човѣкъ, който не може да контролира своитѣ удове, нѣма разумна воля. Слѣдователно, затова Богъ е създалъ тѣлото на човѣка, за да развие у него воля. Ако човѣкъ нѣма тѣло, не може да прояви никаква воля. Слѣдователно, не мислете, че вашата воля ще се прояви вънъ отъ вашето тѣло. Нѣкой ще каже: „но какъ се проявява човѣшката мисль?“ Виждали ли сте какво нѣщо е човѣшка мисль? Когато азъ си подвижа ржката, това е една реализирана мисль. Мисльта, това е една форма — движение на тѣлото въ извѣстно направление. Ако туй движение е правилно проявено, то и мисльта е правилна. Запримѣрь, когато искаме да погладимъ нѣкого, да изкажемъ едно хармо-

нично чувство, ние го погалваме леко около главата и казваме: „Моето пиленце“. Това е едно хармонично движение. А когато искаме да изразим нѣкое негодувание, казваме: „Прѣ!“ (прѣхтимъ и широко разтваряме ржцѣтъ си). Значи, туй е безволие. И всѣкога онѣзи сили, у които волята не е разумна, избухватъ моментално, а онѣзи, у които съзнанието се проявява, тѣзи движения сѫ пластични. Слѣдователно, всички трѣбва да се стремите да имате пластични движения на всичкитѣ си удове и мускули, да не изглеждатъ като дресирани. Трѣбва да се повърнемъ къмъ първоначалнитѣ божествени движения. Напримѣръ, нѣкой, който иска да покаже, че много страда, вика, охка, но той нѣма болка, иска да излъже другитѣ, че много страда, туй е прѣструвка. Човѣкъ може да се хване за корема, за да покаже, че има голѣма болка. Когато много страпате, нѣма защо да показвате това съ движението, турете ржцѣтъ си на корема, съсрѣдоточете ума си 5 – 10 минути и болката ще изчезне. Защото всѣко болезнено състояние се заражда у човѣка, когато се срѣщнатъ двѣ противоположни мисли, двѣ противоположни чувства или двѣ противоположни волеви дѣйствия. Болка може да се яви навсѣкждѣ въ нашия организъмъ, когато умътъ, сърцето и волята не си хармониратъ. Въ такъвъ случай ще се почувствува главоболне и то ще се изрази като болка или между вѣждитѣ, или въ слѣпитѣ очи,

или въ корема. Та сега, първото нѣщо, важно за насъ, е да знаемъ, защо ни е далъ Господъ ржцѣтъ. Ржката, това е изразъ на човѣшката воля. Движението на очитѣ, движението на устата, движението на езика може да контролираме чрѣзъ волята си; особено езикътъ трѣбва да знаемъ да контролираме. При сегашното състояние езикътъ не е подъ нашия пълненъ контролъ, не че ние нѣмаме най-доброто желание да не говоримъ, но като дойде врѣме до езика, той изказва понѣкога това, което ние не искаме. Следователно, ще се стараете да имате пластични движения, да владате тѣлото си. Първото нѣщо е да си зададете въпроса, можете ли да владате вашето тѣло, вашитѣ удове, защото това е ваше право, което Богъ ви е далъ; напимѣръ, да владате очитѣ си и всички други удове. И не казвайте, че тъй Господъ ви е създалъ. Такива каквито сте сега, Господъ не ви е създалъ. Ще бжде смѣшно, когато майката е облѣкла дѣтето си съ хубави дрехи, а то, слѣдъ като ги е оцапало и съдрало, да рече: „Тъй ме облѣче майка ми“. Не, майка му го е облѣкла много хубаво. Ние като ходимъ тукъ-тамъ, изцапваме се. Това е произволъ на нашата воля. Та, понеже сега влизаме въ божественото училище, за да приложимъ божественото учение, трѣбва да имаме едно правилно разбиране на човѣшката воля. Човѣшката воля може да се изрази само въ ржцѣтъ, въ краката, въ очитѣ,

въ езика, а послѣ ще дойдемъ да контролираме мозъка, сърцето, мислитѣ, чувствата и желанията си — тогава ще влѣземъ въ съгласие съ невидимия святъ. Ангелитѣ, запримѣръ, контролиратъ много добри органици си. Ще кажете: „Дѣ сж ангелитѣ?“ — Нѣкои отъ васъ съставляватъ малкото прѣстче на ангелитѣ, и когато нѣкой ангелъ рѣши да употреби твоята воля, ти ставашъ мекъ, нѣженъ, и тогава те хваща страхъ, че си на прѣста на ангела, а утрѣ, щомъ те остави свободенъ, казвашъ си: „Слава Богу, свободенъ съмъ“. Но слѣдъ това може да те турятъ на другия си прѣстъ. Ап. Павелъ казва, че сме удовѣ на едно тѣло, което е Христосъ. Прѣзъ деня нашето тѣло заема различни положения въ божественния свѣтъ. Нѣкой день сме въ ходилото на божественния човѣкъ, другъ пжѣ въ ржцѣтъ му. Не е нещастие, да бѣдешъ въ ходилото на Бога. Господъ казва: „Днесъ ще походя малко съ тебе“. Утрѣ те турятъ на ржцѣтъ си и казва: „Днесъ съ тебе ще помилвамъ нѣкого“. Може да станешъ лѣкарь, нѣкой хирургъ, да напишешъ нѣкое хубаво писмо, да принесешъ хиляди блага, но ако не си готовъ да заемешъ разни удове отъ божественото тѣло, не можешъ да разберешъ божествения законъ. Напуснете вашия аристократизмъ и кажете: »Господъ да го прости« защото еднакво благородно е да бѣдешъ въ ржцѣтъ на Господа или въ нозѣтъ му — неговитѣ добродѣтели, или

изобщо кждѣто и да те тури Той. Трѣбва да има у насъ една готовностъ да вършимъ волята Божия, безъ да се спъваме отъ такива криви разбирания. Послѣ, друго нѣщо, което парализира вашата воля, е, че вие се борите единъ съ другъ и казвате: „Ти не знаешъ нищо“. Е, хубаво, онзи, който казва, че ти не знаешъ нищо, бихъ го запиталъ: Е, приятелю, ти, който знаешъ всичко, я ми кажи: колко милиони години има, откакъ е създадено слънцето? — „Е, това не съмъ изучавалъ“. Добрѣ, кажи ми, прѣди колко милиони години се създаде човѣшкото сърце? — „И по този въпросъ още не зная нищо“. Е, хубаво, кажи прѣди колко години човѣкъ е приелъ тази конкретна форма, кога е почналъ да говори? — „Тази история не зная“. Да, и вашата история не знаете, откъдѣ идете, накъдѣ отивате, нищо не знаете, и миналото е скрито, и бъдещето е скрито за васъ. Знаяте само, че сте тукъ и чувствувате божественото слънце, но всичко друго е скрито. До сега се намѣрвахме въ свѣта на илюзиитѣ — на промѣнитѣ и измѣнитѣ. Сега сме излѣзли отъ колективното подсъзнание, а когато дойде да се развие нашата воля, влизаме въ новата фаза на колективното съзнание — да съзнаваме, че всички хора, съ които живѣемъ, сж удове единъ на другъ и сме необходими единъ за другъ. Ако твоятъ братъ умре или загуби, ти ще носишъ товара му; ако той стане ученъ или уменъ, ти

ще се ползувашъ отъ неговитѣ блага. И блага и скърбигѣ сжъ общи. И тъй, ще се можите да създадете хармонията на добритѣ дѣйствия на волята. Напримѣръ, за нѣкого казватъ, че има дяволитѣ погледъ, шейретъ човѣкъ е. Въ всѣки добъръ човѣкъ погледътъ трѣбва да бжде сирѣдѣленъ. Обичашъ нѣкого, изрази обичта си. Срамота ли е да обичашъ? Какво лошо имъ въ обичта? Но има обичъ, която си туря за цѣль да вземе нѣщо отъ нѣкого; тогава човѣкъ започва да лъже, че много обича, и като вземе това нѣщо, става' явно, че не е имало обичъ. Туй е прѣсторената любовъ, отъ която съвременнитѣ хора страдатъ. Събератъ се двама приятели и за тѣхъ казватъ: „А, тѣ се много обичатъ“. Да, но слѣдъ два мѣсеца тази любовъ изчезва. Защо? — Защото въ нея нѣма стремекъ, нѣма чувство, нѣма сила. За да се прояви любовта, трѣбва да има всичко това. И когато азъ любя, трѣбва да дамъ възможность на Господа да се прочви въ менъ: Богъ е, който люби въ мене. Ние искаме да се прояви Богъ на физическото поле въ насъ. Всички желаете да бъдете обичани. Но отъ кого? — Отъ Бога. И така, да се освободимъ отъ едно заблуждение. Любовта не произтича отъ хората; тя не произтича нито отъ мене, нито отъ васъ, тя минава прѣзъ насъ, — Богъ е тази любовъ. Свѣтътъ на любовта е безконеченъ и за да може да се познае, трѣбва да се прояви въ

насъ, т. е. въ конечния свѣтъ. Когато тази любовъ дойде въ насъ, добиваме приятно настроение, умътъ ни работи, сърцето работи, всичко наоколò върви въ хармония, а щомъ липсва тя, и чувствата сж въ напрегнато състояние.

И тъй, първо: ще се стараете да се самоконтролирате, думитѣ ви да бждатъ отмѣрени, да не говорите повече, отколкото трѣбва. Напримѣръ, азъ мога да кажа: „Обичамъ ви“. Но другъ ще каже: „Не, азъ ви обичамъ повече отъ онзи, азъ ви много обичамъ“. Почнете ли да туряте „много“, „повече“, „най-вече“, любовта си е заминала. Любовта не търпи никакви сравнения. И тогава азъ опрѣдѣлямъ: най-малката любовъ въ свѣта е любовта на родителитѣ къмъ дѣцата. Отъ тамъ започва физическата любовъ. Физическата любовъ е най-малката. Искашъ да цѣлунешъ нѣкого, това е най-малката любовъ. И съ най-малкото трѣбва да се започне. Ще дадешъ нѣкому малко хлѣбецъ, ще кажешъ нѣкоя сладка дума, това е най-малката любовъ. А когато говорите за духовната любовъ, тя изисква много, тя дава всичко и взема всичко. Още не можемъ да правимъ въпросъ за духовна любовъ. Какво подразбирате подъ думитѣ „духовна любовъ?“ Нѣкой братъ може да каже, че той има духовна любовъ, че ви обича, но ако влѣзе вжтрѣ въ кжщата си и затвори прозорцитѣ си, веднага любовта му изчезва. Щомъ се усъмнишъ, нѣмашъ никаква

любовъ. Любовта не допуска никакво съмнѣние, любовта не прави никакво зло. Ако у мене живѣе Богъ, този Богъ не може да прави зло. Правишъ ли зло, то значи, че не живѣе Господъ въ тебе. Ще се освободите отъ тия съмнѣния: „Мене не ме обичатъ хората, гледатъ ме съ прѣдубѣждение“.

Не, не сме още това, което трѣбва да бждемъ, нѣмаме този божественъ култъ. Когато се всели Богъ въ васъ, тогава ще имате всичкото добро разположение, което търсите: любовта ще се прояви въ васъ.

Всички ще се съсредоточимъ, всички ще опитаме, ще работимъ, нѣма да чакаме единъ да работи, всички трѣбва да проявимъ своята мисль, да знаемъ, че ние сме удове на Господа, и че Той по единъ или другъ начинъ се проявява въ насъ. Дѣто видимъ една божествена мисль, трѣбва да се радваме.

Сега ще ви покажа едно движение (дѣсната ржка дигната нагорѣ, подъ наклонъ остъръ жгълъ съ главата, и палецътъ поставенъ между I и II пръстъ). Какъ бихте го обяснили, защо този палецъ е влѣзълъ между I и II пръстъ? Ако божественото съзнание у човѣка не е пробудено, то, когато човѣкъ се намѣри въ нѣкои мжнотии въ живота, физическиятъ човѣкъ и той е като една змия, крие си главата, за да не го прѣбиятъ. Палецътъ, това е главата на змията, това е физическия човѣкъ, който, като

ме срѣщне, взима прѣдпазителни мѣрки по стария законъ и казва: „Не олурѣ, не олмазѣ — какво ли не става“. Азъ казвамъ на физическия човѣкъ: „Нѣма какво да се боишъ“.

Второто положение (тритѣ прѣста приготвени за кръстене), това е съзнателниятъ животъ, свързанъ съ ангелитѣ и Бога. Човѣкъ трѣбва да бѣде честенъ, добродѣтеленъ и справедливъ. Палецътъ допитва двата прѣста. Слѣдователно, вториятъ, духовниятъ човѣкъ казва: „Ние трѣбва да се проявимъ разумно. да се допитваме“. Това е допитване на голѣмия палецъ, който пита: Какъ трѣбва азъ да постѣпя? — Трѣбва да имамъ къмъ васъ всичкото уважение, да бѣда справедливъ, тъй, както постѣпвамъ къмъ себе си. И християнитѣ ще кажатъ: „въ името на Отца и Сина и Светаго Духа“, и можешъ да се прѣкръстишъ.

Като свиешъ ржката си на юрукъ, трѣбва да знаешъ, че си слѣзълъ въ физическия свѣтъ, и да се справишъ съ обстановката, въ която живѣешъ. Какъ трѣбва да се поставя палеца? Не отстрани, а отгорѣ, но никога не стискайте, не е въ многото стискане. Когато си събирате прѣститѣ, многото стискане не принася никаква полза. Просто, съберете прѣститѣ си, турете палеца отгорѣ, безъ всѣко стискане, защото всѣко стискане е едно нервно състояние. Възбудени сте, и ако искате да се укротите, вземете слѣдното положение: лѣвата ржка на кръста, а дѣс-

ната — изпращена нагорѣ, подѣ остърѣ жгѣлъ, прѣститѣ свити и палецѣтъ отгорѣ надѣ тѣхѣ. Нѣма да стискате ржката си. Нѣкой ще каже: „Стиска юмрукѣ“. Юмрукѣтъ е на физическото поле. Това ще бжде само когато искашѣ да воюзашѣ. Просто ще държишѣ ржката си леко и ще съсрѣдоточишѣ мисѣлъта си. Тази хармонична мисѣлъ ще произведе въ тебе много погѣлѣмо дѣйствиѣ (слѣдѣ това, бавно свалѣне ржката надолу). Тѣзи упражнения ще ги правите за васѣ, и когато имате резултатѣ, тогава ще започнете да ги изучавате. Най-първо ще правите опити и послѣ ще видите философията на прѣститѣ. Азѣ ще говоря за отношенията на прѣститѣ, защо сж създадени тѣ. Това е една проста форма, която ще употрѣбите. Добрѣ, да допуснемѣ сега, че вие сте възбудени, разгнѣвилѣ ви е нѣкой, изгубили сте равновѣсие. Дигнете ржцѣтъ си нагорѣ и направете слѣдното: бавно издигане двѣтъ ржцѣ надѣ главата и леко докосване съ тѣхѣ по цѣлото тѣло отпрѣдѣ надолу покрай главата си и послѣ изтрѣсване (магнетично обливане). Това упражнение да се прави не повече отѣ три пжти на день. Тѣзи правила ще ги пазите свещени, нѣма да се подигравате съ тѣхѣ; ако рече нѣкой да се подиграе, нѣма да има никакѣвъ резултатѣ.

Ще отправите вашата мисѣлъ нагорѣ къмѣ Бога, ще отправите любовѣта си къмѣ Него и считайте, че тѣ ржцѣ сж Божи, изявявате во-

лята си и Богъ се изявява въ васъ. Божията воля дѣйствува. И като прѣкарате единъ пжтъ така ржцѣтъ си, Господъ е, който прави това, и ще видите, че туй добръ ще ви подѣйствува. Затуй се казва въ Писанието: „Прѣдставете тѣлата ваши въ жертва жива, свята и угодна Богу“. Не бойте се отъ разнообразнитѣ проявления на Духа. Защото всинца не сте еднакво пробудени, за да разберете окръжаващата ви природа. Нѣкои дѣца, които сж събудени, като говори майка имъ, тѣ я разбиратъ, а които спятъ, нищо не разбиратъ. Най-първо въ човѣка трѣбва да се пробуди божественото съзнание, за да разбира окръжаващата го природа. Въ този свѣтъ всички растения, цѣлата природа, трѣбва да ги изучаваме. Всѣко нѣщо, което може да дойде подъ вашия погледъ, това, което може да привлѣче вашето внимание, то е за васъ, не го отминавайте, отбѣлжете си, че сте видѣли нѣщо, вгледайте се въ него, заинтересувайте се да го проучите. Видите на небето нѣкой облакъ, наблюдавайте го начертайте си го. Не казвайте, че това не е за васъ, онова не е за васъ. Всѣко нѣщо, което обръща вниманието ни, то е заради насъ.

Хората правятъ различни движения. Движенията трѣбва да бждатъ естествени, а не прѣсторени. Сегашнитѣ хора прѣдставляватъ нѣкакво благочестие. Какво е това движение въ тѣхъ? То е смѣшно движение! Вижте дѣцата

какви движения иматъ! Наблюдавайте малкитѣ дѣца до 6—7 годишната възраст, движенията у тѣхъ сж много правилни, естествени, но като минаватъ отъ 7—14 годишна възраст тѣхнитѣ движения ставатъ изкуствени. Вслѣдствие спира-нето на тѣзи движения, у насъ се зараждатъ разнитѣ болести. Искашъ да изразишъ едно желание, но казвашъ: „Какво ще кажатъ хората?“ Спирашъ се. Днесъ за едни се спирашъ, утрѣ за други, и послѣ казвашъ: „Падна ми топка на сърцето“. Никаква топка не трѣбва да оставяме да ни пада. Затуй, между всинца ни трѣбва да се образува едно естествено положение, между млади и стари да се образува хармония. Въ закона на хармонията, понятието за „млади и стари“ има друго значение отъ онова, което сега се разбира. Ще гледаме да приложимъ този великъ законъ, който е работилъ, ще го оставимъ да работи, за да създаде въ бъдеще по-добри условия за нашето развитие. Въ България трѣбва да се създадатъ по-добри условия, защото тѣ сега сж много дисхармонични. Въ България силитѣ, които дѣйствуватъ, сж повече разрушителни, отколкото творчески. Който иска да разрушава, нека дойде въ България, тукъ творчество нѣма. Посѣтете горитѣ, ще видите дърветата изсѣчени. Посѣтете една чешма, ще видите, нѣкой дошгълъ, ударилъ съ брадвата си. Тукъ наддѣлява разрушаващия елементъ надъ творческия. Този народъ е като една

стихия, която постоянно руши. Затова европейските държави му турят букаи, окови. Господъ казва: „На това малко дѣте, наречено България, ще му турите два вида букаи“. А то, като не се е научило, казва: „Много ми сж тѣзи букаи“. Не, точно на мѣстото си сж, за да се научи да върви карайшкинѣ. Не трѣбва да се плашимѣ. Туй, което сега става съ българитѣ, е най-голѣмото добро, което имѣ се дава. Господъ самъ се е заелъ да ни възпита, методи има, и калѣпни има ще те тури въ тѣхѣ, може да риташѣ, колкото искашѣ, и докато риташѣ, отъ калѣпъ въ калѣпъ ще минавашѣ. Докато не прѣстанешѣ да риташѣ, нѣма избавление, нѣма да те освободи.

И тѣй, ще създадемѣ мисълта, че тѣзи условия сж най-добри за насѣ, този животъ е най-добриятѣ, страданията, които ни се даватѣ, сж най-добритѣ, всичко това е за наше добро, и ще знаемѣ, че Богъ е, който разполага съ нашитѣ сѣдбини, и нѣма защо да се плашимѣ. Ще дойдатѣ гладъ, страдания, болести, нѣма защо да се плашимѣ. Каквото и да дойде, трѣбва да знаемѣ, че е отъ Бога. Богъ е, Който е създалъ този законъ. Доброто, което Господъ ни дава, вземаме го за страдание, но като го разберемѣ, то ни става приятно. А вие казвате: „Господи, днесъ много страдаме“. Ние нѣма да говоримѣ вече за страдания, а трѣбва да казваме: „Господи, благодаря ти“.

Прострете сега дѣсната си ржка всички.

Да направимъ едно упражненіе. Изправете дѣсната си ржка подъ наклонъ въ остъръ жгълъ на главата и кажете: „Оставяме старото на страна. Хващаме новото, възприемаме божествената любовъ“. Дланьта на ржката нагорѣ. Турете я на сърдцето си и направете паси надолу (отъ лѣвата страна). Отворена ржката нагорѣ значи възприемане божествената любовъ. Свиваме ржката си, казваме: „Влагаме тази любовъ въ сърдцето си“. (Поставяме ржката на сърдцето си).

Съ това се свършва упражнението.

(Закуска)

Пробуждане на колективното съзнание.

Моля, ще бждете тъй добри да ме изслушате, азъ нѣма да говоря дълго. На умния човѣкъ не трѣбва да се говори дълго, малко трѣбва да му се говори, но разумно и разбрано. Понеже вие имате моитѣ почитания и уважения, азъ искамъ да ви говоря кратко и разбрано, като на разумни.

Животътъ на земята е музика. Този животъ върви въ три направления. Да се изразя на музикаленъ езикъ: нѣкой пжтъ върви въ мажорно направление, тъй както се изразяватъ военнитѣ; нѣкой пжтъ върви въ минорно направление, тъй както скърбта се изразява, а другъ пжтъ върви по една хроматическа гама, въ която влизатъ първитѣ двѣ гами. Това сж три велики методи, три велики закони, които регулиратъ живота ни. Когато не разбираме дълбокия вжтрѣшенъ смислъ на живота, ние се спираме върху маловажнитѣ нѣща, и се запитваме, защо животътъ е така устроенъ, а не друго яче.

Имайте прѣдъ видъ, че азъ поддържамъ онзи положителенъ възгледъ на една опитна

наука въ живота, която сме провѣрили 99 пѣти и въ насъ нѣма $\frac{1}{100,000,000}$ часть отъ съмнѣние въ това, което говоримъ. Съмнѣнието е признакъ на невѣжество въ свѣта. Не казвамъ, че невѣжеството е лошо, но то е процесъ на развитие. Всички малки дѣца, които се раждатъ, сж невѣжи, тѣхното съзнание трѣбва постепенно да се пробужда и развива. И тѣй, човѣшкото съзнание — да се изразя на единъ строго наученъ езикъ — минава прѣзъ три степени: степенъ есенциална, степенъ субстанциална и степенъ материална. Есенциалната страна включва принципитѣ на живота, субстанциалната страна включва законитѣ на живота, а материалната страна — фактитѣ на живота. Слѣдователно, групирането на фактитѣ вжтрѣ въ свѣта, т. е. нашитѣ частни малки опитности, които добиваме, като се формуватъ, образуватъ единъ законъ, и казваме, че законътъ се изразява по единъ или другъ начинъ. Сега съврѣменнитѣ учени хора се изразяватъ за закона, че той е нѣщо механическо, но законътъ, това е една жива сжщина. Законъ може да има само въ сжщества, които сж разумни, съзнанието на които е минало отъ материалната страна, отъ фактитѣ къмъ законитѣ, отъ частното къмъ общото и отъ общото къмъ цѣлокупното. Запитваме се ние: кое е най-важното за насъ, слѣдъ като сме се изявили на земята? При сегашнитѣ условия хората считатъ, че най-важенъ е животътъ на земята, ко-

гато тѣ сж материално осигурени, и всички народи частно и общо се стремятъ къмъ своето материално подобрене, осигуряване. И днесъ имаме тѣй наречената „икономическа борба“. Стремезътъ на народитѣ къмъ материалното състояние е едно течение. Значи, човѣшкото съзнание минава отъ материалното къмъ субстанциалното, или става събуждане на колективното съзнание у човѣка. Човѣчеството до сега е живѣло въ колективното подсъзнание, както животнитѣ, а отсега цѣлото човѣчество минава въ колективното съзнание, т. е. хората започватъ да съзнаватъ, че тѣ сж нужни единъ за другъ. Досега всѣки човѣкъ е живѣлъ самъ за себе си, всѣки е търсилъ за себе си спасение, а сега, въ цѣлото човѣчество, има единъ вжтрѣшенъ импулсъ да се подобри общото състояние; тѣй че, не само за една обществена класа, а за всички обществени класи да се подобри положението, и то по единъ разуменъ начинъ, а не да мислимъ, че ние сами ще подобримъ живота си. Не, прѣди хиляди и хиляди години човѣчеството само е развалило своето положение. Има причини за това, но нѣма да се спирамъ да обяснявамъ кои сж причинитѣ. Било е време, когато земята е мязала на рай, растителността е била тѣй богата, хиляди и милиони плодове е имало и хората сж се хранили само съ плодове но настана една ледена епоха на земята, която се дължала на извѣстни физически при-

чини. Тогава тази плодоспособност на земята се намалила и, вслѣдствие на това, хората започнали да ядат месо, да изтрѣбават не само животни, но и сами, единъ другъ, да се изтрѣбаватъ, да се изяждатъ. Затова и до сега между хората е останалъ този изразъ: „ще ти изсмуча кръвчицата“. Е, питамъ ви: ако елинъ изсмучи кръвчицата на другото, какво ще спечели отъ това? Ако единъ унищожи другото, какво спечелва отъ това? Това е неразбиране на живота. Не само общо хората не се разбиратъ, но и религиознитѣ, и духовнитѣ хора, които сж на чело, които мислятъ, че иматъ връзка, общение съ Бога, които мислятъ, че иматъ правото да ръководятъ, и тѣ сж изгубили правилното разбиране на живота. Азъ ви говоря истината. Другитѣ не че не искатъ да ви говорятъ истината, не че умислено я укриватъ, но това е естествено за тѣхъ. Когато на нѣкой човѣкъ се забие единъ трънъ въ крака му, той става нервенъ. Извадете тръна му и той ще се успокои. Слѣдователно, ако днесъ свършменнитѣ хора сж лоши, то е защото всѣки си има по единъ трънъ въ плътта, който не го остави на спокойствие. Ап. Павелъ казва, че си ималъ единъ трънъ, който не му давашъ мира. Азъ не съмъ срѣщалъ човѣкъ, който да нѣма трънъ. Докато този трънъ е въ насъ, не можемъ да мислимъ разумно, не можемъ да разсъждаваме правилно. Нашата философия е изопачена вслѣдствие на

този трънъ. Извадете тръна и ще имате една правилна философия за живота.

Единъ англичанинъ търговецъ запитва единъ английски проповѣдникъ да му разкаже какво учи библията. Той му разправиль това-онова. Търговецътъ казалъ: „Не, не, кажи ми конкретно, въ нѣколко думи, въ какво се състои това учение“. Той искалъ, както въ единъ орѣхъ да видишъ ядката му, и да разберешъ това учение. Най-послѣ проповѣдникътъ му казалъ: „Купи си една библия и много работи ще научишъ отъ нея“. Търговецътъ си купиль една библия и чель, чель много нѣща отъ нея, но откакъ я купиль, работитѣ му тръгнали назадъ, много нѣщо изгубиль. „Откакъ купихъ тази книга, само нещастия ме сполетяватъ“, си казалъ ялосано търговецътъ. И хайде единъ день въ огъня! Като горѣла библията, едно малко парченце отъ единъ листъ паднало на страна и се запазило. Взима той това парченце листъ и прочита: „Богъ е любовь“.

Сега съврѣменнитѣ християни питатъ, какво нѣщо е християнството, каква религия е то? И разказватъ, че християнството това било, онова било. Не, не, Богъ е любовь, която трѣбва да съедини хората да живѣятъ въ любовь, въ миръ и въ братство, а дали тѣ сж царе, управляващи и какво положение заематъ, това сж второстепенни нѣща. Всички хора трѣбва да живѣятъ по любовь, братски, трѣбва да иматъ взаимно

уважение. Всичко трѣбва да раздѣлятъ по братски, не по единъ насилственъ начинъ, а по единъ добровоеенъ и съзнателенъ начинъ.

Щомъ засегнемъ този въпросъ, пораждатъ се други въпроси: има ли задгробенъ животъ или не коя религия е най-права и др. подобни? Азъ казвамъ: въ свѣта има само едно учение, което може да подобри домоветъ и то е учението на разумната любовъ, а не сегашната класова любовъ. Любовъ принципална, любовъ, която да включва въ себе си самопожертвуване, любовъ, която да включва въ себе си любовта на майката, любовта на брата, любовта на приятеля, любовта на светията, любовта на най-възвишенитъ хора въ свѣта. И когато тази любовъ се всели въ насъ, нашитъ очи ще се отворятъ.

Сега има много хора въ свѣта, които не вѣрватъ, дали човѣкъ има шесто чувство или не, дали може да вижда съ него. Всѣки може да вижда. Когато нѣкой младъ момъкъ се влюби въ нѣкоя грозна мома, той вижда въ нея това, което никой другъ не вижда. Той казва: „Тази мома е единъ скъпоцѣненъ камъкъ“. Когато обичаме нѣкого, ние виждаме неговитъ способности, неговитъ дарби. Дѣ сж тѣ? Има едно мѣсто, дѣто ние виждаме тѣзи дарби. А когато не обичаме нѣкой човѣкъ, ние ще му припишемъ най-лошитъ качества, че той билъ такъвъ-онакъвъ.

Въ свѣта започва да дѣйствува сега единъ великъ законъ. Имайте прѣдъ видъ, че свѣтътъ е миналъ въ една нова фаза, и нѣма да се минатъ и 10 години, това течение ще се усили. Този великъ законъ работи сега въ всички хора, той работи въ човѣшкитѣ мозъци, въ човѣшкитѣ сърца. Че този законъ работи, се вижда по това, че всички хора днесъ сж неспокойни. Защо сж неспокойни? Ако сж сиромаси, ще кажемъ, че като работятъ много, сж безпокойни. Това разбирамъ. Но защо ученитъ, защо богатитѣ сж неспокойни? И еднитъ, и другитѣ, и религиознитѣ хора, всички се безпокоятъ. Защо? — защото иматъ само вѣрвания, а нѣматъ вѣра. Ако днесъ биха се явили гонения за вѣрата, незнамъ колцина биха издържали. Днесъ всички хора сж християни, защото нѣма кой да ги гони, но вѣрата на единъ човѣкъ се изпитва, познава въ мѣнотията. Самопожертвуването се изпитва въ бѣднотията, въ нѣмотията, когато дойде единъ тежкъ моментъ. Ако човѣкъ пожертвува живота си, тогава се изпитва и неговия характеръ. Сега кое е най-голѣмото благо въ свѣта? — Благото на индивида ли, благото на единъ народъ, благото на цѣлото общество или благото на цѣлото човѣчество? Това е едно и сжщо нѣщо. Единъ човѣкъ е миниатюръ на цѣлото човѣчество. Слѣдователно, единъ народъ въ своето развитие прѣдставлява човѣчеството въ по-малка форма, затова, когато говоримъ за ин-

дивидъ, разбираме човѣка като една сѣмка. Когато говоримъ за едно общество, подразбирамъ, че тази сѣмка е започнала да расте. Когато говоримъ за народъ, подразбирамъ, че тази сѣмка е започнала да се разраства, а когато говоримъ за човѣчеството въ неговата пълнота, подразбирамъ, че тази сѣмка се разклонява, дава цвѣтове и плодове. Като разбираме тѣй живота, ще познаемъ, че всѣки отъ насъ е необходимъ факторъ въ човѣчеството.

Ние не разбираме човѣчеството тѣй, че половината отъ него е създадено да живѣе въ рая, а другата половина въ ада. Азъ зная, че когато схващаме Бога като любовъ, всички живѣемъ въ рая, а вънъ отъ него, всичко е празнота. А за да познаемъ Бога, трѣбва да имаме любовъ. Въ тази любовъ, всѣки човѣкъ, всѣка форма е единъ факторъ. Тѣзи форми въ които сега съществуваме не сж завършени. Мислите ли, че за първи пътъ идвате на земята, че за първи пътъ сега се раждатѣ? Не всички вие имате една дълга история, и ако нѣкой ви опитше историята, ще ви се види много интересно това, какви сте били въ миналото, и какви ще бъдете въ бъдеще. Това е единъ великъ процесъ, прѣзъ който минаваме. Когато единъ човѣкъ е правилно развитъ и благороденъ, на примѣръ, той съзнава, че всички хора трѣбва да живѣятъ въ любовъ. Какъвто и да е, той ще приложи всички условия на живота и ще

съдѣйствува за общото благо. Само любовта дава всички тия условия.

Азъ нѣма да се спирамъ да обяснявамъ, отъ що произтичатъ борбитѣ въ свѣта. За мене, тѣ произтичатъ по единъ естественъ начинъ. Азъ ги обяснявамъ съ слѣдния примѣръ: вземете двѣ дървета, близко посадени едно до друго. Тѣзи двѣ дървета съ многобройнитѣ си листа, цвѣтове, клончета, хубаво си живѣятъ. братски, гугукатъ си, но по едно врѣме лъхне вѣтъръ, и тѣзи клончета и листа се прѣплитатъ едни въ други, увиватъ се. Вѣтърътъ става посиленъ, извива се буря, клончетата се удрятъ силно едни въ други. Запитватъ се едни-други: „какво сте се забъркали?“ Питамъ: кждѣ е причината на това, вѣнъ или вжтрѣ? — Причината е отвѣнъ. Причинитѣ и за неразбирането на хората днесъ сж пакъ вѣншни, това сж икономическитѣ условия. Този вѣтъръ е, който кара хората да се не разбиратъ и да се борятъ. Нѣкои питатъ, колко врѣме ще трае тази буря? Една буря може да трае 24 ч., 48 ч., най-много три дни, и всички листа ще дойдатъ слѣдъ това въ покой. Сега въ свѣта има една такъва буря, която ни тласка, прѣсѣва, ще има и крака и глави счупени. Затова не се сърдете, тази буря скоро ще прѣстане. Тази социална буря ще прѣстане слѣдъ 45 години, но само ако хората помниѣтъ. Обаче, не взематъ ли поука отъ опитноститѣ си, за да подобрятъ живота си, тази

буря ще се продължи още повече. Извлѣкатъ ли поука отъ опитноститѣ си, срокътъ на бурята ще се съкрати, понеже великиятъ законъ, който направлява свѣта е разуменъ, безъ разлика на това, дали човѣкъ вѣрва или не.

Има една разумна сила, единъ великъ законъ въ свѣта, който кара хората, и които вѣрватъ, и които не вѣрватъ, да мислятъ и да дѣйствуватъ еднакво. Азъ съмъ виждалъ много пжти хора, които не вѣрватъ въ Бога, не ходятъ въ църква, но се хвърлятъ въ водата съ рискъ за живота си, за да избавятъ нѣкого. Въ такъвъ човѣкъ нѣма механически законъ, а единъ другъ законъ — той е роденъ съ закона на самопожертвуването. Слѣдователно, той носи въ себе си нѣщо по-велико, отколкото формалната религия. Религията се яви по късно въ свѣта. Нѣкои питатъ: ти религиозенъ ли си? Човѣкъ може да бжде религиозенъ и пакъ да не е честенъ. Религията не е една фирма, която да показва, че човѣкъ е честенъ или не. Че това е така, посѣтете всички хора търговци, напримѣръ, които ходятъ въ църква и вѣрватъ въ Бога, и вижте смѣткитѣ имъ какви сж и какъ продаватъ. Другъ е законътъ, който управлява свѣта. Любовта трѣбва да съществува въ сърцата имъ, и да се съзнаятъ като хора, че нѣма да лъжатъ брата си. Това ще ги застави да гледатъ на интереситѣ на другитѣ хора като на свои интереси и да не продаватъ лоши стоки на брата си. Само

така като гледаме на работитѣ, ние ще можемъ да се разберемъ. Ако се поставимъ на почвата на народноститѣ — да се запитваме, ти българинъ ли си, ти англичанинъ ли си, ти французинъ ли си, ти германецъ ли си, нѣма да се разберемъ. Ние казваме: „Българинътъ е лошо нѣщо“. Това сж индивидуални идеи, това не е колективно съзнание, то не е още божественъ законъ, въ народитѣ още не се проявява онзи божественъ принципъ. Въ тѣзи народи всѣки си гледа своята икономия. Никой народъ нѣма прѣдимство прѣзъ другия, всѣки си има своето мѣсто. Ако, напримѣръ, вдигна ржката си и изправя единъ отъ прѣститѣ си нагорѣ, и този прѣстъ помисли, че има първенство надъ другитѣ, какво ще стане? Единиятъ прѣстъ показва само посоката на нѣщата, но само съ него не може да се работи. Работа става съ всичкитѣ прѣсти. Всѣки прѣстъ си е на своето мѣсто на ржката. Само когато всички прѣсти сж заедно, само тогава имаме цѣлата ржка, която е емблема на волята и може да изпълни длъжността си. Слѣдователно, когато единъ народъ съзнава своето положение вжтрѣ въ човѣчеството като единъ удъ, като единъ органъ отъ общия организъмъ, който трѣбва да извърши своята длъжностъ точно на врѣме, тогава той ще бжде на своето мѣсто.

Съвръменнитѣ хора искатъ да поддържатъ стария богъ. Знаемъ кой е този старъ богъ. Не

се обиждайте. Този старъ богъ е докаралъ всички войни, всички гаснѣтя, всички нещастия. Въ Господа на любовта, обаче, нѣма абсолютно никаква лъжа. Този Господъ на любовта гледа къмъ всички хора както и къмъ най-малките същества съ еднаква любовъ, съ еднакво състрадание, и е готовъ да помага на всички. И когато дойде при Него нѣкоя малко същество, на което формата се разрушила, Господъ му дава друга форма и казва: „продължи работата си не бой се, върви напредъ“. Питамъ сега: ако ние, слѣдъ като сме живѣли 50—60 години на земята, и свършимъ живота си, какво сме спечелили? Да допуснемъ, че нѣкоя майка ражда една красива дъщеря, отлична мома, хубаво се облича, много момци я обикалятъ, щастлива е, питамъ: колко време ще се продължава това — 5 - 10 - 15 години. Постепенно нейното лице се набръчква, губи красотата и събжестъта си, погрознява и момците я напущатъ. Ще се чвятъ други красавици, които ще я замѣстятъ, и най-послѣ у нея ще се породи недоволство, че животътъ ѝ нѣма смисълъ, че не е щастлива. Най-първо, въ нея е имало задоволство, а послѣ животътъ ѝ става безмисленъ. Тя заприличва на онзи европейски авторъ, който написалъ една книга, въ която изтъква, че нѣма по-благородно същество на земята отъ човѣка и че животътъ е добъръ, но, слѣдъ като прѣтърпѣлъ едно криза, едно разочарование отъ

хората, написалъ друга книга, че нѣма сжъщество по-лошо отъ човѣка и че свѣтътъ е лошъ. Слѣдователно, когато ни върви всичко по медъ и масло, казваме: „всичко е хубаво, Богъ е много добъръ“. Сполети ли ни нѣкаква катастрофа, нѣкакво нещастие или дѣйствиe, какъвто не сме мислили, казваме: „нѣма по-несправедливъ Богъ въ свѣта отъ сегашния“. Свѣтътъ си върви по опрѣдѣления пѣтъ. Прѣди нѣколко врѣме при мене дохожда една високо-интелигентна, образована госпожа, която искаше да ѝ разрѣши единъ въпросъ, едно недоразумѣние, а именно слѣдното: въ врѣме на анверското изложение, сегашниятъ ѝ мъжъ, като младо момче още, билъ въ Анверсъ. Той чувалъ, че въ този градъ имало нѣкакъвъ-си човѣкъ, който заспивалъ, и въ това състояние казвалъ бждещето на хората. Заинтересувалъ се да го посѣти, да му каже и на него нѣщо и отива въ дома му. Специятъ човѣкъ му казвалъ: „ти ще се оженишъ много младъ, ще имашъ четири дѣца, едно отъ дѣцата ти ще умре. Ти ще се оженишъ за жена си по любовъ и ще живѣешъ съ нея щастливъ сѣмеенъ животъ 10 години. Но послѣ ще дойде въ дома ти една русокоса жена, тя ще развали живота ти и ще заживѣешъ съ нея. Ако издържишъ този изпитъ, слѣдъ 10—15 години ще се върнешъ при първата си жена, и ще живѣешъ много добръ“. „И наистина, казва госпожата, умре ни едно

отъ дѣцата. Като умре дѣтего, азъ намирамъ между книгата на мъжа си тази бѣлѣжка, въ която се съобщаваше бѣдещето му. Тази русокоса жена влѣзе въ дома ни, развали ни живота“. Слѣдъ това тя ме пита какво да прави, да остави ли мъжа си. Казахъ ѝ, нека слѣди, да види дали ще се сбъдне и останалата частъ отъ пророчеството. Тя не запита какъ ставатъ тѣзи работи? Казвамъ ѝ тъй: „животътъ е прѣдопрѣдѣленъ, не фатално, но има редъ причини, които прѣдопрѣдѣлягъ съдбинитѣ на хората. И нашиятъ животъ тъй както сега се слага, и той е прѣдопрѣдѣленъ отъ редъ прѣдшествуващи причини. Ако използвамъ тѣзи причини, може да подобримъ този животъ, може да се боримъ съ злото въ свѣта, може да го побѣдимъ. Това наричатъ индуситѣ карма или грѣхопадане. Ние можемъ да се боримъ съ грѣхопадането. Единъ човѣкъ, който може да пада, да прави грѣхове, той може да стане и да побѣди. Обаче, днешнитѣ религиозни хора въ схващаніята си отиватъ въ друга крайностъ, тѣ казватъ, че религията ще подобри напълно нашия животъ. Това е 50% вѣрно. Религията не може напълно да подобри живота. Друга обществена класа поддържа сжщо, че и тѣхното учение напълно ще подобри живота. И това тѣхно твърдение е само 50% вѣрно, защото ние 50% сме фактори на нашата съдба, а има и други 50% фактори, които регулиратъ живота ни. Азъ

казвамъ: върху нашия животъ указватъ влияние 50% — сждбата, природата, 25% — ние сами и 25% — обществото. Слѣдователно, когато тия три фактори дойдатъ да работятъ съвокупно, въ окултно и въ морално отношение, ще дойде единъ подемъ, едно подобрѣние. За да стане това нѣщо, непрѣмѣнно трѣбва да се явятъ много лица, за да работятъ въ една посока. Когато дойде пролѣтътъ, съ едно цвѣте ли дохожда тя? — Не, съ милиони, съ много цвѣтя. Послѣ идватъ пчеличкитѣ, започва се всичкото това брожение въ природата. И съ туй се създава една цѣлокупность. Слѣдователно, отъ окултно гледище, ние мязаме на малки цвѣтенца, които сега сж цвѣнали, т. е. нашето съзнание е на такъва степенъ на развитие, че едва сега сме почнали да различаваме доброто отъ злото. Казвате: „е, човѣкъ все трѣбва малко да поизлъже“. Не, въ съзнателния животъ не се допуска абсолютно никаква лъжа, тъй като въ математиката не се допускатъ никакви грѣшки, защото всѣка грѣшка, допусната въ архитектурата и въ техниката, ще донесе нежелателни послѣдствия. Така и лъжата, която ние допускаме въ нашия животъ, ще произведе такива резултати, въ нашия строежъ, каквито показватъ и неправилнитѣ изчисления на единъ архитектъ. Съврѣменнитѣ духовни хора поне трѣбва да иматъ правила, както музикантитѣ. Дайте едно музикално парче на тѣзи хора, всички ще спазятъ такта при изпълнението му;

Дайте една картина на нѣколко видни художници, и всички ще я изрисуватъ по единъ и сжщъ законъ. Дайте една задача на нѣколко математици, и тѣ по единъ ѝ сжщъ законъ ще я рѣшатъ. Щомъ дойдемъ до духовния животъ, казваме: „музика не ни трѣбва, изчисления не ни трѣбватъ, Господъ ще уреди работитѣ“. Не, приятели, въ духовния животъ се изисква строга математика, тамъ всички нѣща сж строго опрѣдѣлени. Единъ човѣкъ или единъ народъ, за да бжде щастливъ или нещастенъ, ще зависи отъ извѣстни факти, които сж допуснати.

И тъй, този великъ законъ, който регулира живота на съврѣменнитѣ европейски народи, ги е турилъ на тѣхното мѣсто. Тази сегашна цивилизация, която почти се завършва, е започнала отъ Египетъ, минала е въ Сирия, Персия, Римъ, Англия, Германия, Америка, сега минава наново въ Русия и се повръща пакъ къмъ източния материкъ, и отъ тамъ ще вземе друго направление. Тази вълна, която иде въ свѣта и движи човѣчеството, не е механическа. Всички вие сте опрѣдѣлени да вземете въ нея участие, щете-нешете. И ние трѣбва да вземемъ участие съзнателно. Въ какво седи благородството на единъ народъ? Защо англичанитѣ сж благородни? Защото у тѣхъ има събудено колективно съзнание. Макаръ да иматъ грѣшки, но тѣ лесно ги поправятъ. Най-много окултисти има между тѣхъ. Всѣки народъ, въ който се съ-

бужда гуй колективно съзнание, съзнава до известна степенъ че всичко трѣбва да се подчини на общата цѣль. Англичанитѣ сж разбрали това до известна степенъ. Това съзнание се заражда не само у англичанитѣ, а навсѣкждѣ, по цѣлото земно кълбо. У всички бѣдни хора, у всички бѣдни вдовици, сирачета, това съзнание е проникнало. Знаете ли въ какво положение се намирате днесъ? Въ положението на онзи американски проповѣдникъ, който ималъ обичай всѣки дънь да свиква бѣдитѣ дѣца у дома си и да ги нахранва. Той ималъ обичай прѣди ядене да чете заедно съ тѣхъ „Отче нашъ“. Единъ день намира едно сираче дѣте, завежда го у дома си да го нахрани, но прѣдварително му казва: „хайце да прочетемъ заедно „Отче нашъ“. Започвагы: „Отче нашъ, който си на небето“ — Да се свети името Ти“ дѣтето спира, мълчи. „Защо мълчишъ?“ То запитва: „какъ, значи Господъ е нашъ Баща? — Да. „Значи, ти трѣбз да ми си братъ?“ Съ тѣзи думи дѣтето искало да каже: „Ти си единъ проповѣдникъ, спишъ на меко, хубаво се хранишъ, а мене, братко, виждашъ ме, треперя отъ студъ, гладенъ лѣгамъ“. Проповѣдникътъ разбралъ положението си. Та сега и ние. Христосъ дошълъ да спаси свѣта. Четемъ: „Отче нашъ, който си на небето“. . . Въ никой народъ не трѣбва да има бѣдни хора, срамота е днесъ да има бѣдни хора! Въ никой народъ не трѣбва да има бѣдни вдо-

вици. Срамота е днесъ наши сестри и братя да продаватъ своята честъ за хлѣбъ! Хиляди наши сестри и братя сж днесъ въ блуднитѣ домове, продаватъ своята честъ. И ние казваме: „въ църквата, на небето има Богъ, има Христосъ“. Да, този Христосъ дойде за тѣзи блудници, да ги спаси, а не дойде за праведнитѣ. Слѣдователно, ние трѣбва да имаме днесъ доблестъта да изправимъ нашитѣ грѣшки на миналото. Трѣбва да ги поправимъ по който и да е начинъ. Ние трѣбва да подадемъ рѣката си на нашитѣ сестри и братя, които сж паднали. Днесъ всички хора страдатъ огъ неразбрана любовъ. Отнемете слънчевата свѣтлина на кое и да е цвѣте, на кое и да е растение, ще видите рѣзката промѣна, която ще стане. Отнемете любовта на кое и да е сжщество, сжщиятъ законъ дѣйствува.

И тѣй, ние трѣбва да говоримъ за Бога на бждещето не като за нѣкое отдалечено сжщество, а като за сжщество, което работи въ сърцата ни, за да може да изпълнимъ доброволно, безъ насилие, Неговата воля и Неговия законъ,

Сега всички вие сте призвани на тази велика трапеза на свѣта. Този Господъ на любовта ви е призвалъ, каквото и да е вашето положение, каквото и да е вашето вѣрую. Той днесъ ви вика да минете, да вземете една крачка нагорѣ, не като българи, не като евангелисти, не като православни, не като католици, не като мохамедани, но като разумни сжщества.

като братя, които сте родени отъ единъ и сжщъ Баща и въ жилитѣ ви тече една и сжща кръвъ. Една и сжща кръвъ тече въ жилитѣ на всички хора. Схванемъ ли ние този фактъ, това е новото учение, така трѣбва да се реформира религията. Ако бждешата религия не схване този великъ законъ, тя е осждена въ 100 г. отгорѣ, да ѝ пишатъ: „Богъ да я прости!“ Азъ казвамъ една велика истина. Това трѣбва да знае духовенството. и да тури на църквата си надписа: Богъ е любовъ и всички ние ще се жертвуваме за любовта и всички владици, свещеници, майки, учители, сждии — трѣбва да напишатъ този законъ. Това трѣбва да бжде общия принципъ — любовта, и като се срѣщнемъ всички, да се познаемъ, че сме братя. Тогава ще имаме други знания, друга наука, и тѣзи прѣгради, които сж днесъ между насъ, ще изчезнатъ и ще започне единъ новъ животъ, който ще внесе миръ и радостъ: миръ вжтрѣ въ умоветѣ, радостъ вжтрѣ въ сърцата и сила — въ човѣшката воля.

Врѣме е сега, когато всички ние трѣбва да живѣемъ въ това колективно съзнание на човѣчеството, да знаемъ, че смъртъ нѣма. Човѣшката душа, човѣшкото съзнание не умира. Промѣна на човѣшкото тѣло става, формата се е промѣнила, но това не е сжщественно. Човѣкъ промѣнява много тѣла, много органи, но той, като душа, която се развива, като съзнание въ

природата, не се губи. Това е единъ фактъ, въ който нѣма никакво изключение. Провѣрете истината и ще видите.

Слѣдователно, азъ ви казвамъ: провѣрете истината, която е вложена вътрѣ въ васъ, потърсете вашия идеалъ въ себе си, въ душитѣ си. Този идеалъ нѣма да го намѣрите навънка. Той е вложенъ въ душитѣ ви, той е вложенъ въ мозъцитѣ ви, той е вложенъ въ вашитѣ тѣла, тъй както енергията е вложена въ сѣмето, а сѣмето е вложено въ земята. То изсмуква соковетѣ отъ нея и създава всички органи. Та и всички енергии сж вложени вътрѣ въ нашето тѣло, по сжщия законъ се използватъ отъ човѣшкия духъ, за да създаде всички органи на човѣшкото тѣло.

Ако бихъ се спрѣлъ на слѣдния фактъ: колко години сж употребени за създаване на вашата ръка? Тѣзи закулчета или стави на пръститѣ показватъ колко милиони години е живѣлъ човѣкътъ, тѣ показватъ историята на човѣчеството, историята на човѣшкото развитие, състоянието, прѣзъ което е минало цѣлото човѣчество. Ако азъ бихъ ви казалъ, че човѣшкиятъ пръстъ разказва цѣлата история на човѣка, ще кажете, че това не е възможно, това е небивалица. Да, за оня, който не разбира законитѣ на природата, така е. Единъ день азъ се разхождахъ съ приятели въ една борова гора. Спрѣхме се прѣдъ единъ боръ и казвамъ: за-

кулчетата (колѣнцата) на този боръ показват, прѣвъ кои години е имало повече влага и прѣвъ кои по-малко. Това се познава по тѣзи колѣнца. Може да проверите този фактъ. Слѣдователно, когато годината е била изобилна съ лъждъ, разстоянията между тѣзи колѣнца са по-голѣми и обратно — когато годината е била лишена отъ изобилни дъждове, тѣ сж по малки. Слѣдователно, математически може да се изчисли и приблизително опрѣдѣли какво е било количеството на влагата. Значи, така влагата се отразява. Сжщо и върху нашитѣ тѣла се отразяватъ извѣстни събития — индивидуални, обществени и народни. Знаете ли вие това? Ние носимъ грѣховетѣ на цѣлото човѣчество. Не мислете, че ние, които сме далечъ отъ Африка не носимъ грѣховетѣ на африканцитѣ. Да, носимъ ги. Има една вѣтрѣшна сила, която свързва хората и прѣплига живота имъ. И тѣй, въ бждеще, когато ние съзнаемъ този великъ законъ, ще разберемъ, че всички хора трѣбва да създадатъ добри условия, за да може да се избѣгнатъ всички съврѣменни нещастия. И не единъ пътъ азъ съмъ казвалъ, че това нѣщо само майкитѣ сж въ състояние да създадатъ. Всѣка майка, като зачене едно дѣте, мъжко или женско, да каже: „дѣще, синко, азъ искамъ да живѣешъ въ бждеще въ закона на любовта и да прѣдставлявашъ нейната пълнота“. Тѣй ако каже, тя ще има дѣщеря или синъ ге-

роп, които ще живѣятъ въ закона на любовта. Всѣка майка трѣбва да внушава това на дѣцата си Младитѣ, които се женятъ, трѣбва да кажатъ така: „нашитѣ синове и дѣщери трѣбва да живѣятъ за любовта, за Господа на любовта, който обединява хората Новото поколение ще бжде носителъ на новитѣ идеи, на божествената любовъ. А тъй както вървимъ сега, ако се раждаме по този хилавъ начинъ и искаме да прѣвъзпитаме хората, които сж работили отъ толкова хиляди години, нищо не можемъ да направимъ. Човѣкъ може да се прѣвъзпита само въ утробата на майка си, въ любовта на Бога, а самъ не може да се прѣвъзпита. Само майката е въ състояние да прѣсъздаде човѣка, да го прѣвъзпита. Той самъ е 50%, факторъ за своето прѣвъзпитание. Той мяза на единъ корабъ безъ кормило, който навсякъдѣ може да бжде тласканъ отъ вълнитѣ.

И тъй, въ бждеще, условията за женитѣ трѣбва да се измѣнятъ. Жени, които зачеватъ, трѣбва да сж при най-добри условия, а сжщо и условията на дѣцата трѣбва да се видоизмѣнятъ, и то не механически да започнемъ, а по онзи законъ, който дѣйствува въ живата природа. И тази природа е жива, отлична е тя, чета по нея, какви красиви методи има тя! Ако българитѣ приложатъ методитѣ на природата, биха подобрили своето положение. Какви голѣми богатства се криятъ въ нея! Въ десетъ години

биха изплатили всичките си дългове. Но ще трѣбва да се заематъ да изучаватъ тази жива природа. А сега какво правятъ българитѣ? Тѣ очакватъ отъ нѣкъдѣ своето спасение, тѣ го очакватъ отъ тамъ, отъ дѣто нѣма да дойде. А туй спасение е вжтрѣ въ тази жива природа, която е вложила своитѣ сили: и хората трѣбва да ги турятъ въ дѣйствиe, да заработятъ по закона на любовта, за доброто на другитѣ. Така ще дойде и тѣхното благословение.

И тъй, този великъ законъ сега призовава хората къмъ братство и сестринство. И само тогава ще имаме една нова наука на братство и сестринство. А сега каква е нашата наука? Онога малко агънце, което дѣтето гледа, цѣлува, вѣнчи му прави, дойде день, майката казва: „за да може маминото дѣтенце да живѣе, трѣбва да заколимъ това агънце“. Малкото дѣтенце плаче. Казвате: „не, тъй трѣбва да се живѣе“. Е, мислите ли, че това ваше дѣте ще се възпита? То ще се запитва: „какъ тъй този Господъ, Който е толкозь добъръ, позволява да се отреже гръцмуля на това агънце?“ „Е, мама, тъй е наредилъ Господъ“. Не, не е наредилъ тъй Господъ. Ние наредихме тъй живота. И сега да се освободимъ отъ нашитѣ заблуждения! Да не мислимъ, че Господъ е наредилъ тъй сѣмта. Не, тѣзи агънца не трѣбва да се колятъ. А сега имаме една култура за убиване, за осакатяване краката на този, на онзи. Чува се само „бумъ-

бумъ“. Всички казватъ: „то е за отечеството“. Но каква полза сж принесли войнитѣ на човѣчеството? — Абсолютно никаква полза. Хората се ожесточили и днесъ войнитѣ донесоха този развратъ. И бждещитѣ войни нѣма да донесатъ никакво добро. Трѣбва да воюваме, но по какъвъ начинъ? — Да воюваме, но да не убиваме. Този законъ на любовта сега призовава хората. Трѣбва да дойдатъ най-способнитѣ, най-великитѣ, най-добритѣ хора, майки, бащи, учители, свещеници, хора не заинтересовани, за да пойдѣматъ това велико дѣло. Ако тѣ не дойдатъ на врѣме, други ще дойдатъ.

Сега ще сведа своитѣ заключения въ слѣдното: ни най-малко нѣмамъ за цѣль да ви налагамъ да вѣрвате, азъ искамъ вие да опитате. Опити, опити трѣбватъ и нищо повече! Има единъ вжтрѣшенъ опитъ. Както всѣко растение трѣбва да намѣри своя почва, да намѣри всички подходящи условия за своето растене, така и всѣки човѣкъ въ свѣта трѣбва намѣри своитѣ благоприятни условия, за да расте и се развива. Никога не мислете, че условията, при които живѣете, сж неблагоприятни. Това сж само вжтрѣшни, субективни схващания. При туй развитие на колективното съзнание, всѣки човѣкъ е точно на мѣстото си. Но ние се заблуждаваме и казваме: „защо не съмъ като този господинъ?“ Не гледайте тоя човѣкъ отвънка, той може да е богатъ, може да има много яс-

тия, но той е нещастенъ, неговиятъ вжтрѣшенъ животъ е разваленъ, има порокъ на сърцето, стомахътъ му е разваленъ. А онзи, бѣдниятъ, нѣма такова изобилие, но е здравъ, яде си сладко. Щастието на човѣка се обуславя отъ разположението на духа, да е доволенъ отъ това, което е приелъ въ даденъ моментъ. И когато тѣзи хора се съединяватъ, трѣбва да иматъ еднакви идеи. Идеитѣ на всинца ни трѣбва да бждатъ прави. Не казвамъ, че винаги сж прави, но индивидуално сж прави. Слѣдователно, въ индивидуално, обществено и народно отношение ние трѣбва да коригираме нашитѣ идеи и да внесемъ новитѣ идеи, които идатъ въ свѣта отгорѣ. Както растението гради своитѣ форми, така и ние трѣбва да градимъ правилно своитѣ мисли и чувства. Нѣкои казватъ: „сега животътътъ е много тежъкъ“. Не, казвалъ съмъ и другъ пжтъ, че сега се намирате въ най-благоприятнитѣ условия на живота. Вие сте въ положението на евреитѣ, които излѣзоха изъ Египетъ. Въ пустинята може да нѣмате месо и други нѣща, но ще имате вода и чистъ въздухъ и Фараонъ нѣма да ви заповѣдва. По-добрѣ човѣкъ да е свободенъ въ пустинята, отколкото да е робъ и да яде месо, да има всички удоволствия и Фараонъ съ своя камшикъ да ви потупва и да ви заповѣдва: „кирпичи и! тухли ще правите“. И ние казваме: „нѣма какво, ще се правятъ“. Не, нѣма да правимъ вече тухли и кирпичи. Намъ ни прѣдстои

единъ дълъгъ пътъ въ пустинята на божествения животъ. Всички млади, които могатъ да ходятъ, трѣбва да си турнатъ по една раница и да вървятъ напредъ. Знаешъ ли какво ще бждешъ тогава ти? Като срѣщнешъ нѣкой човѣкъ, свободно ще продължишъ пътя си. А сега като срѣщнешъ нѣкого, ще се посвиешъ, ще се скриешъ да не те обере, да не би да ти бръкне въ джеба. Казвашъ: „апашъ е той“. Казвамъ: свѣтътъ днесъ е пъленъ съ апаша. Я ми кажете, кой не е апашъ, кой отъ васъ не е бъркалъ въ джеба на баща си? Кой не е вземалъ отъ забранения плодъ? А въ бждеще, като влѣземъ въ една градина за плодове, по закона на любовта ще кажемъ: братко, мога ли да си откъсна отъ плодетѣ на твоята градина, или ти ще ми откъснешъ? И той ще ми каже: „Може, братко, заповѣдай!“ Като ида при нѣкой приятелъ, ще кажа: може ли, братко, въ твоята къща да прѣнощувамъ? — „Може“. Това трѣбва да бжде новото учение. А сега какво ще кажешъ? „Господине, има хотелъ, иди тамъ, ние не разполагаме съ свободни стаи, жилищна криза има“ и т. н. и ще се свърши въпроса. Сега като срѣщнешъ нѣкого, зпочвашъ да го разпитвашъ: ти българинъ ли си, въ Бога вѣрвашъ ли, отъ коя партия си и т. н.? Не казвамъ, че тия нѣща сж лоши, но тѣ не сж съществени. Въ насъ трѣбва да проникне онова благородно чувство на братство, да като срѣщнемъ една жена или

единъ мжжъ, да видимъ въ лицето му единъ нашъ братъ. Ако може да възпитате това чувство на братство, ще поставите човѣчеството на една нова нога. И тогава нѣма да има между насъ туй неразбиране, а ще има единъ правилень стремежъ

Т ва е божественото учение, което сега иде въ свѣта. Подели сж го малкитѣ дѣца, а слѣдъ 10 години малкитѣ дѣца ще го проповѣдватъ. Слѣдъ десетъ години гжсеницитѣ ще излѣзатъ изъ какавидитѣ си и ще литнатъ съ крилцата си. Ще кажатъ : „не ни трѣбватъ пашкупи“. Въ свѣта иде този законъ. Фактитѣ сега се групиратъ и законитѣ се установяватъ. Ние минаваме отъ материалния къмъ духовния свѣтъ, всичко минава отъ частното къмъ общественото, т е. да не мислимъ само за онзи законъ на осигуровкитѣ, всѣки да се грижи слѣдъ като умре да остави наследство нѣколко милиона, оставя за това, за онова толкова — „благодѣяния“ прави, та да кажатъ, че еди-кой си човѣкъ умрѣлъ и оставилъ толкова пари — „благородень“ човѣкъ е. Не, въ бждеще хората нѣма да умиратъ, нѣма да иматъ нужда отъ паметници.

И тѣй, вложете любовта като стремежъ въ сърцето си, като чувство въ душата си, като сила въ ума си и като принципъ въ духа си.

Въ туй е спасението на човѣшкия дучъ. Тѣй, въ тѣзи три нѣща трѣбва да разберемъ

любовта: като стремежъ въ сърцето, непрѣ-
долимъ стремежъ надолу, като чувство въ ду-
шата — нагорѣ, и като една сила, която дава
разширение на ума, която има въ себе си ра-
зумния принципъ да знаемъ защо живѣемъ, за-
що сме дошли, откъдѣ сме дошли и какво е
нашето прѣдназначение на земята.

Бесѣда, държана въ читалище „Надежда“.
на 19 августъ 1921 год

гр. В. Търново.

Събота

20 августъ.

5 ч с. Утринна молитва.

РАЗМИШЛЕНИЯ.

1. Добрата молитва.
2. Благословенъ Господь Богъ нашъ.
3. (Колѣничили на лѣвото колѣно). Размишления.

За съществуието на благия Божи Духъ въ нашитѣ сърца и умове.

4. 1. Послание Петрово, 1; 22:

„Понеже сте очистили душитѣ си съ послушанието на Истината чрѣзъ Духа на нелицемѣрно братолюбие, възлюбете се усърдно единъ другъ отъ чисто сърце“. (3 пѣти).

5. Послание къмъ Евреитѣ, 6; 10:

„Защото Богъ не е несправеденъ, че да забрави вашето дѣло и труда на Любовта, която показахте къмъ Неговото име, като послужихте и служите на светиитѣ“. (3 пѣти).

6. 1. Послание къмъ Тимотея, 1; 5:

„А цѣльта на заръчането е: Любовь отъ чисто сърце, отъ добра съвѣсть и отъ нелицемѣрна вѣра“. (3 пѣти)

7. Господи на Любовта, Ти си изпълнението на всичкия законъ вътрѣ въ насъ. Ти си

радост на всички отъ сега за прѣзъ всичките вѣкове.

Това ще бжде мотото, което ще произнасяте всѣки недѣленъ день сутринъта прѣзъ цѣлата година, и то прѣди почване на молитвата. Този законъ е много естественъ. Кога иска дѣтето хлѣбъ отъ майка си? Нали слѣдъ като се събуди? Значи, това е една просба. Мотото е свързано съ молитва, не може безъ молитва. Значи, молитвата считаме като връзка, която ще ни съедини съ Бога. Ако нѣма любовъ, не може да произнасяме това мото. Ние може да го произнасяме сутринъ, на обѣдъ и вечеръ прѣди молитва, но само недѣленъ день. Абсолютно никакво отклонение, това или онова, нищо повече. Само три пѣти и то недѣленъ день.

Сега нека се разберемъ. Като казвамъ недѣленъ день, той е день на почивка. Въ свѣта има само единъ недѣленъ день. Подъ „недѣленъ день“ разбирамъ само деня, когато сме въ закона на любовта. Само тогава имаме право да произнасяме това мото, а другъ день, даже да иска човѣкъ да го произнесе, не може. Вечерно врѣме не се чете на тъмно, нали? Чете се на свѣтло. Недѣлята подразбирамъ само вжтрѣшния законъ, той е деньтъ на любовта и на почивката или сѣботния день, а всички други дни сѣ разклонения на този день, тѣ сѣ части отъ този день.

Сега да не влиза въ ума ви мисълта, не може ли прѣзъ другитѣ дни да се произнася мотото Нѣма да питате защо, за какво. Никаква философия. Азъ гледамъ, за да се заглади нѣщо, притурятъ къмъ даденото туй-онуй, но нѣма какво, на Божиитѣ работи нито се притуря, нито се отнема.

8. Отче' нашъ.

Гимнастическитѣ упражненія.

6 ч. с.

Кратки обяснения върху гимнастическите упражнения и бълъжки по други въпроси.

Великият законъ въ природата е само за ония хора, които не бързатъ, а ония, които бързатъ, падатъ въ пъкъла. Вие мислите, че ще изгубите нѣщо, затова всѣкога бързате да заемете първитѣ мѣста. Не сте дисциплинирани. Който почне да се увлича, той нѣма воля, затуй трѣбва да ви поставятъ на бойното поле, при прѣскане на гранатитѣ, за да видите колко воля имате. Единъ войникъ, запримѣръ, върви тихо и спокойно, туй показва присѣствие на духа, или човѣкъ, който има воля. Нѣкои хора минаватъ съ озѣртане, а други минаватъ тихо и спокойно.

Изберете помежду си 10 жени и 10 мъже, добри гимнастици, да направятъ упражненията, за да се усвоятъ добръ отъ всички.

Внимавайте какъ се правятъ тѣ ритмически. Тѣ не сж обикновени упражнения, а се правятъ споредъ законитѣ на природата. Ако ги правите така, ще имате полза. Всички упражнения вървятъ по извѣстенъ законъ. Ние ще се поста-

раенъ да схванемъ закона, доколко може той да става ритмически. Тѣ сж прости упражнения, но умътъ ви трѣбва да вземе участие въ тѣхъ. Като застанете на единъ кракъ, да нѣма никакво клатушкане, колебание, защото това показва едно нервно състояние. Всѣко колебание е единъ симптомъ, че има извѣстни елементи, които сж извънъ вашето естество, съ които трѣбва да се справите. Това не е недостатъкъ на вашето естество, но показва, че има извѣстни спънки, срѣщу които трѣбва да вземете мѣрки.

Нали знаете анекдота за онзи готвачъ, който сготвилъ една патка на своя господарь, и като се opiekла, изялъ единия ѝ кракъ. Господарътъ го пита: „Иване, дѣ е единиятъ кракъ на тази патка?“ „Всички патки сж съ по единъ кракъ, господарю“, отговаря слугата Завежда го на полето да види какъ всички патки сж съ единъ кракъ. Но господарътъ му изважда пищова си, гръмва срѣщу паткитѣ, тѣ се разбѣгватъ и казва на слугата си: „Виждашъ ли, че всички патки сж съ по два крака?“

Въ тѣзи упражнения започва да дѣйствува съзнателно волята, затова ги наричамъ волеви упражнения. Ще контролирате всѣко едно движение. Всѣки ще се упражнява да ги научи добръ.

Погрѣшката въ съврѣменното възпитание е, че сме започнали да мислимъ, какво нѣкои нѣща сж важни, а нѣкои — маловажни а-то, въ процеса на природата всички моменти, всички

дѣйствия сж еднакво важни. Не може да има единъ процесъ, едно дѣйствие или едно проявление въ природата, което да считате, че не е важно. Тѣ сж еднакво важни.

Първото нѣщо е да бждете хладнокрѣвни, да не бързате. Бързина ще има, но тя най-накрая ще бжде. Знаете ли, че бързитѣ хора и флегматицитѣ сж двѣ крайности? Онзи, който много бърза, най-послѣ клѣкне нѣкъдѣ и става флегматиченъ. У флегматичнитѣ хора прѣодоляватъ жлѣзитѣ, тѣ взиматъ надмощие, тѣ започватъ да управляватъ, и човѣкъ става флегматиченъ. Такива хора замязватъ на бурета, а бързитѣ хора — на сухи клѣчки. Забѣлѣзали ли сте бързиятъ човѣкъ, който е замязалъ на суха клѣчка, какъ бързо се движи? И толкова е олюкналъ, че като дойде нѣкоя вълна, може да го отнесе и всички могатъ да си играятъ съ него. Флегматичниятъ човѣкъ когато е въ морето, трѣбва да изхвърли малко отъ багажа си навънъ, а сухиятъ — да притури малко къмъ своя багажъ. И за единия има опасностъ да се удави и за другия. Човѣкъ трѣбва да бжде виталенъ, жизненъ темпераментъ, да прѣобладава въ него стомаха и бѣлитѣ дробове. Щомъ прѣобладава само стомаха, имаме флегматиченъ темпераментъ. Когато прѣобладаватъ бѣлитѣ дробове, имаме саргвиниченъ темпераментъ. Когато черниятъ дробъ взима надмощие, имаме холериченъ темпераментъ. Когато нервитѣ прѣобладаватъ, имаме умств. нѣ

или първѣнъ темпераментъ. Какво означава първото движение напредъ? Двѣтъ рѣцѣ, това сѣ волята, проявление на любовта. Вземешъ първата стѣпка — да правишъ добро. Броишъ до шестъ, значи рѣшилъ си вече да правишъ добро въ свѣта. После започва приклѣкане — слизане вътрѣ въ живота, да извършишъ това, което си рѣшилъ. Направилъ си нѣкоя крива постѣпка, отстѣпи назадъ (което става въ упражненията), поправи погрѣшката си. Намислилъ си да правишъ зло, отстѣпи сега по сѣщия законъ. По който начинъ правишъ доброто, по сѣщия начинъ ще изгладишъ и злото въ себе си. Тѣзи движения напредъ и назадъ вървятъ по права линия. Тѣзи обяснения ви давамъ за първото упражнение, което е първата стѣпка въ живота — да правите добро. А тѣзи стѣпки се наричатъ законъ за самоотричане. Давайте мѣсто на другитѣ. Дошълъ нѣкой човѣкъ да прави добро, вие ще отстѣпите, ще му дадете мѣсто гой да се прояви. И за васъ има мѣсто. Защото три изключения може да има: когато дойде нѣкой да прави добро, ти ще отстѣпишъ мѣстото си; може да се яви и втори, и нему ще отстѣпишъ, а третиятъ ще бѣдешъ ти. Когато се движи вашия кракъ въ извѣстна посока, за да извърши нѣкое добро дѣло, т. е. разумно, съ васъ заедно ще взематъ участие всички други разумни сили и всички разумни същества. Движението е разумно, когато то е въ хармония

съ движенията на всички разумни същества. А неразумно е, когато ние сами вършимъ нѣщо, а другитѣ не взиматъ участие. И когато ние извършимъ една постѣпка, тогава усѣщаме този вжтрѣшенъ законъ. Когато всички същества сж били съ насъ въ хармония, усѣщаме една вжтрѣшна радостъ, а когато направимъ нѣкоя глупостъ, усѣщаме една тѣга. Това показва, че тази наша постѣпка не е наврѣмenna, може да е права, но не е въ съгласие съ разумнитѣ сили. Всѣко наше движение, всѣка наша мисль, всѣко наше чувствуване трѣбва да бѣде въ съгласие съ цѣлокупния божественъ законъ на всички същества, които сж вжтрѣ въ туй колективно съзнание.

Запитватъ: Пето упражнение нѣма ли да има. — Не е въ многото, а въ малкото, но хубавото. Ако бихъ ви казалъ да стоите така 10 мин. на единъ кракъ, какво ще направите? Щомъ започнете да мислите за ядене, и ще затреперите. Вие въ упражненията не спазвате врѣмето. Вие сте като тѣзи учители, които постоянно коригиратъ. Ако искате да видите какво е състоянието ви, правете упражненията. Чрѣзъ тѣхъ може да правите много провѣрки надъ себе си. Когато говоря за кржговетѣ, тогава ще обясня значението имъ. Туй движение напредъ, туй движение назадъ, това сж въ новата теория двѣтъ течения — едното електрическо, другото магнетическо. Съ дѣсния кракъ

имате едно влияние, това е активната страна на електричеството, а съ лѣвия — пасивната страна, влиянието на магнетизма. Ако съ дѣсния кракъ правите добръ упражнението, а съ лѣвия не можете, значи, вие сте активенъ, затова ще гледате да уравнишѣте движенията си. Всѣкога човѣкъ трѣбва да знае дѣ грѣши. Той не трѣбва да мисли, че е грѣшенъ, че морално грѣши, но да е както онзи, който грѣши въ музиката. Даже и най-свършенитѣ същества въ свѣта грѣшатъ. Докато се възпита тази материя, духътъ трѣбва да дойде въ висше съзнание, да употреби всички сили, за да я регулира. Туй хората наричатъ грѣхъ и казватъ: „азъ съмъ грѣшенъ“. Не, но въ съзнанието на своята материя и своя духъ има дисхармония. Такива величини има у насъ. То е енергия. Имашъ една величина да направишъ нѣщо, а послѣ имашъ противоположна величина. И двѣтѣ сж прави. Но всички тѣзи величини трѣбва да се съвпадна въ единъ моментъ. Та трѣбватъ примѣри. За въ бждеще, отъ ученицитѣ, които знаятъ да правятъ упражнения, не искамъ само теория, но искамъ като музикантитѣ да знаятъ да свирятъ. Онзи музикантъ, който може да произведе на ухото най-добрия ефектъ, той е най-добриятъ музикантъ. Онзи художникъ, който може да произведе най-добритѣ краски за окото, той е най-добриятъ художникъ. И въ живота характерътъ трѣбва да се прояви по сжщия начинъ.

Всѣки отъ васъ има добри черти, които сж на мѣстото си. Напримѣръ, нѣкой е много учтивъ, нѣженъ въ поздравленията си, това е добра черта, а другъ е грубъ. Онзи, учтивиятъ, и той си има мѣстото, грубиятъ сжщо — ще туришъ всѣки човѣкъ на мѣстото му. Но когато имъ размѣнишъ мѣстата, и работата сѣ обърква. Когато пратишъ деликатния да посрѣща гости, той ще свърши работата, но ако пратишъ грубия — той ще я развали. Всѣки е на мѣстото си. Ние се повръщаме въ момента, когато си деликатенъ да извършишъ работата, която Богъ ти е далъ, а когато си активенъ, да употребишъ тази енергия, която е потрѣбна. Не трѣбва да измѣняме енергията на природата, но да се съгласяваме съ нейнитѣ дѣйствия, и тогава да нѣма думитѣ „мога“, „не мога“, а да казваме само „мога“. Въ думата „мога“ се подразбира, че отивашъ и се качвашъ, нѣма никаква спънка. Въ думата „не мога“, въ частицата „не“ има едно прѣпятствие, дойдете до половината и се спъвате. Не то показва една заключена врата, ти ще намѣришъ ключа, ще я отключишъ, и ще слѣзешъ долу. Всички нѣща, които сме знаели и забравили, това сж една заключена врата. „Не мога“, значи трѣбва да намѣришъ ключа. Трѣбва да намѣришъ ключа и да си кажешъ: „какво да правя, да счупя вратата ли?“ Не, ще се върнешъ, ще намѣришъ ключа и ще отворишъ.

Великият законъ е всичкиятъ въ Бога. Богъ се проявява въ насъ и той ни изпитва. Великото съзнание изпитва насъ, малкиятъ, поставя ни извѣстни прѣпятствия и започва да ни изпитва. Ти се сърдишъ. Молишъ се, но не знаешъ какъ да се молишъ.

Сега азъ ще ви приведа изъ човѣшкия животъ нѣкои нѣща, които сж толкова ясни. Да кажемъ, че мжжъ и жена се обичатъ, любовъ иматъ помежду си, но случило се тѣй, че три дни мжжътъ не могълъ да донесе нѣщо за ядене, гладували сж и тя и той. Жената започва да става неразположена, цѣлото ѝ естество се вълнува. Почва да се съмнява въ мжжа си и казва: „азъ го обичахъ, защото мислѣхъ, че е уменъ, а то има въ него нѣщо“. Мжжътъ започва да се дразни, но иска да се помири и ако той ѝ каже: „хайде да се цѣлунемъ“, тя отказва. Тогава той ще отиде да намѣри нѣкой свой приятель, ще поиска пари, ще купи масълце, и ключътъ ще се отвори. Това е на физическото поле проявлението на този законъ. Туй, което е вѣрно на физическия свѣтъ, то е сжщото и за духовния свѣтъ. Удовлетворението на нуждитѣ, това е ключътъ.

Въ великиятъ божии закони нѣма изключения. Изключения има само на земята; тѣ се допускатъ поради незнание. И още много години ще има изключения, сега сж неизбежни. Безъ изключения не може нито сега, нито въ бъдеще.

*Но ще се стремите да разбирате Бога въ Него-
витѣ проявления на земята.* Ние всички страдаме
отъ мисълта, че сме силни, че знаемъ много,
а всѣки день Провидѣнието ни дава редъ опити
да видимъ, че не сме много силни и че нѣмаме
много знания. Ние съвѣтваме другитѣ хора какъ
да живѣятъ, морализираме мъже и жени, но
щомъ дойде до насъ, не можемъ да прило-
жимъ сжщия опитъ. Тогава какъ тѣй, на чужда
глава защо бръснешъ? Първо научи се да бръс-
нешъ своята глава.

И тѣй, великиятъ законъ отъ чисто мисти-
ческо гледище седи въ това, че доброто ние
обясняваме като такова, въ което има всички
възможности и нѣма никакви ограничения. Щомъ
влѣзатъ най-малкиѣ ограничения, вече се съз-
дава злото въ свѣта. Доброто, това сж безкрай-
нитѣ възможности да виждашъ тѣй, както Богъ е
създалъ нѣщата. Злото въ свѣта не е нищо друго,
освѣнъ ограничение на доброто. Доброто е да
се върши всичко това, което Богъ е създалъ,
а злото значи, че нѣмате всички възможности
да правите добро. Запримѣръ, щомъ има у васъ
мисълъ, че Господъ ви е изоставилъ, че не ви е
далъ такъвъ мъжъ или жена, каквито сте очак-
вали, не ви е далъ такива дѣца, каквито сте
желали, не ви е далъ кжщи, вие имате съмнѣ-
ние въ Бога, и слѣдователно, отъ този день за-
почватъ всички ваши нещастия. Може да имате
единъ външенъ комфортъ, но вътрѣ ще имате

всички нещастия, и мислете, че Той е всемгдъръ. Щомъ съзнаешъ, че Богъ е благъ, че Той е сжщество съвършено, че Той е Любовь, въ Него нѣма изключения, веднага ще почувствуващъ една радостъ. Може да нѣмашъ всички удобства на живота, но ще бждешъ бодъръ и веселъ. И тъй, всѣки моментъ може да провѣрите, че като мислите за Бога, че е Любовь, всички ще бждете радостни, но усъмните ли се, вложите ли най-малкото съмнѣние, ще забѣлѣжите едно навжсване въ васъ Богъ се оттегля и казва: „покажи своята добродѣтель сега“.

И тъй, за Бога ще мислите, че Той е съвършенъ, че Той е благъ и че всичкитѣ наши вжтрѣшни проявления се дължатъ Нему. Всичко добро въ насъ дължимъ само на Него. Всички велики мисли, велики чувства, велики дѣйствия дължимъ само на Него, на Господа на Любосвѣта, Той е единъ и сжщъ. Ние Го наричаме Спасителъ, Той идва въ свѣта, въплътява се. За Него ние трѣбва да имаме само едно мнѣние, че Той е една вѣчна любовь, отъ която диша само животъ, животъ, само благъ животъ.

Понеже тази година е тринадесета по съдържание, по сборъ на цифри, то които мислятъ добро да направятъ, нѣма да го направятъ, и които мислятъ зло да направятъ, пакъ нѣма да го направятъ. Тази година е година на почивка. Искамъ вие да си починете тази година; не се старай нито добъръ да станешъ, нито лошъ

Цѣлата година нищо нѣма да направите. Сега да разберемъ, почивката. Тази е божествена почивка. Въ евреитѣ, напримѣръ, слѣдъ всѣки шестъ години, оставятъ нивата да почине една година. Тази почва трѣбва да се остави на слънце да се грѣе, за да придобие енергия. Енергия трѣбва да придобиете и вие. Мнозина отъ васъ иматъ желание да направятъ добро, но затова се иска енергия, а вие я нѣмате. Трѣбва да има какво да дадешъ. Азъ съмъ забѣлѣзалъ, като дойде нѣкой новобранецъ, започватъ да го гощаватъ съ най-хубаво ядене, съ хубава баница, ще му свирятъ съ музика, и най-послѣ на края ще го турятъ на работа. Духовнитѣ хора пъкъ друго яче постигватъ. Като дойде нѣкой ученикъ при тѣхъ, веднага го спашаватъ. Той си вземе шапката и бѣга. Свѣтскитѣ хора добръ започватъ, злѣ свършватъ, а духовнитѣ — обратно — злѣ започватъ, добръ свършватъ. А по-добръ е да започнемъ добръ и да свършимъ добръ. Ако започнемъ злѣ, то и добръ нѣма да свършимъ.

Въ колективното съзнание, споредъ другъ единъ законъ, хората колективно трѣбва да си помагатъ. Като срѣщнешъ нѣкого, нѣкой твой братъ напримѣръ, не го критикувай въ душата си, но гледай да намѣришъ нѣкоя добра черта въ него и прѣзъ Божествения Духъ да го подпомогнешъ, защото твоето подигане е и негово, защото неговото падане е и твое. Той ще падне

въ едно отношение, ти въ друго. Азъ мога да ви обясня този законъ. Отъ този законъ произлизатъ много нещастия. Единъ като прави грѣшка въ едно отношение, другъ — въ друго отношение. Единъ като направи добро въ едно отношение, другъ ще направи добро въ друго отношение. Доброто е общо за всички ни, и злото е общо за всички ни.

Този Господъ, Който ни говори, Който ни учи вѣнъ отъ насъ и вжтрѣ въ насъ, азъ Го виждамъ проявенъ въ всички форми, всичкото Негово желание е да Го познаемъ като Любовь. Азъ съмъ увѣренъ, че все ще Го познаемъ, когато и да е: нѣкои по рано, нѣкои по-късно, нѣкои може сега, нѣкои въ бждеще, а нѣкои въ миналото може да сж Го познали. Въ астралния свѣтъ страданията на астралцитѣ сж все минали страдания: Знаете ли като влѣзе нѣкой въ астралния свѣтъ, какво става съ него? Понеже нѣма възможность да прави нови грѣхове, започва да вижда стари картини отъ своето минало и страда. Тѣзи картини се явяватъ прѣдъ него като картини на нѣкой кинематографъ, и започва да живѣе той съ своето минало. День, два, три, цѣли дни, отъ сутринъ до вечеръ се нижатъ лентитѣ прѣдъ него. Всѣки день ленти, ленти, докато въ съзнанието му се втѣлпи идеята, че той трѣбва да върши волята божия, и тогава казватъ: „пратете го сега на земята, да видимъ разбралъ ли е какво трѣбва да прави“.

Дохожда на земята въ ново въплъщение. Като дойде, ако забрави какво е научилъ отъ невидимия миръ, прави пакъ грѣшки, и като влѣзе отново въ другия свѣтъ, той вижда тогава погрѣшките си, вижда нови и стари ленти. Ако стане подобрене, тогава влиза въ духовния свѣтъ, той се радва, вижда и нарежда живота си, както трѣбва.

Тъй че туй, което всѣки моментъ ние сега прѣживѣваме, това ще бждатъ свѣтли страници на нашия животъ въ бждеше. Като влѣзете въ астралния свѣтъ, всички срѣци съ хората, всички картини на минали прѣживѣвания ще минаватъ прѣзъ вашия умъ. Всичко това съставлява хубави нѣща въ живото ви

Не считайте, че това не е на мѣстото си, всѣко дѣйствие е на мѣстото си. Кое не е на мѣстото си, Господъ съ своята четка ще го заличи. И Той казва: „Грѣховетъ ви азъ ще заличи“. Значи, въ края на краищата, у насъ ще останатъ само божественитѣ нѣща и тогава ще започне вѣчния животъ на хармонията.

— — — —

Законътъ на съвършенството

„И тъй, бждете съвършени и вие, както е съвършенъ Отецъ вашъ, Който е на небеса“¹⁾.

Азъ ще разгледамъ 48 ст. отъ прочетената глава, понеже той принципално засѣга живота. Христосъ казва: „Бждете съвършени и вие, както е съвършенъ Отецъ вашъ, Който е на небеса“. Тукъ думата „съвършенъ“ се употрѣбява не въ наслѣдствена смисълъ, но въ смисълъ на човѣшката воля; човѣкъ може да бжде съвършенъ, когато иска, т. е. когато иска да прави добро, може да прави. Който иска да прави добро, той е съвършенъ, а който не иска да прави добро, той не е съвършенъ. Който мисли правилно, той е съвършенъ, а който не мисли правилно, е несъвършенъ. Съвършенъ въ дѣйствия, съвършенъ въ мисли, съвършенъ въ чувства. Можемъ всѣкога да имаме красиви чувства, красиви мисли, красиви дѣйствия. Значи, онази философия, споредъ която мислимъ, че трѣбва да се усъвършенствуваме, подразбира да използваме правилно всички условия, които Богъ ни е далъ.

¹⁾ Матей, 5. 48.

Това се разбира подъ „съвършенство“, а не че въ всѣки единъ моментъ можемъ да станемъ съвършени. Не. Ние трѣбва да спазваме вѣрния законъ на съвършенството, който сжществува въ природата. Природата е най-добрата учителка, и всѣки, който се отдалечилъ отъ нейнитѣ методи, всѣки, който се отдалечилъ отъ нейнитѣ поучения, той е забатачилъ въ една дълбока тиня, той е влѣзълъ въ тинята на живота и такъвъ човѣкъ никаква религия, никакво учение не може да го избави. Когато търговецътъ забатачи своитѣ работи, явява се дяволътъ и създава сегашнитѣ полици, дава кредитъ на онзи, който фалирва. Той пъкъ отпуща кредитъ на другъ, вториятъ на трети, и единъ день съ него заедно ще забатачи още десетки души. По-добрѣ самъ остани, макаръ и безъ никакъвъ кредитъ. Въ природата нѣма никакъвъ кредитъ. Тя ни кредитира въ настоящия моментъ, тя ни дава всичко, но за утрѣ не помислюва за насъ.

Когато ние, съвременнитѣ хора, започнемъ да мислимъ за бъдещето, какъ да го наредимъ по-добрѣ, по-сносно, влизаме въ дълбокитѣ води на лъжливия животъ. Ако влѣземъ въ Бога, Който е взелъ всички нѣща прѣдъ видъ, каква полза има да Му даваме съвѣтъ какво да прави? Ако се движимъ въ Бога, тогава има ли смисълъ да се осигуряваме? Азъ говоря само за онѣзи, които сж духовни и иматъ това съзнание. Това е въпросъ само на съзнание. Какво върши

свѣтъ, то е другъ въпросъ. Свѣтъ е извънъ Бога. Като казвамъ това, разбирамъ, че свѣтъ е извънъ хармонията на божествения животъ. Извънъ хармонията на божествения животъ може да ставатъ много нѣща, но вътрѣ, въ хармонията на божествения животъ, нѣщата ставатъ само по единъ начинъ, не по два начина.

Слѣдователно, когато двама души духовни се срѣцнатъ и се запитватъ, какво нѣщо е доброто, тоя въпросъ е отъ лукаваго. Човѣкъ, който те пита какво нѣщо е доброто, той те изкушава. Нима азъ трѣбва да ви запитвамъ какво нѣщо е зрѣнието? Азъ зная какво нѣщо е зрѣнието и този, когото запитвамъ, и той знае какво нѣщо е зрѣнието. Ако сме слѣпи и двамата, като тръгнемъ, ще почнемъ да се спъваме тукъ-тамъ, и послѣ ще вземемъ да философствуваме кои сж причинитѣ на нашето спъване. Азъ казвамъ. основната причина на нашето сегашно състояние е нашата слѣпота. И тъй, когато сме въ основнитѣ причини на божествения животъ, нѣма защо да питаме що е доброто. Това го знаемъ. Ние знаемъ какво нѣщо е доброто. Доброто е плодъ на любовта, а любовта е плодъ на Духа. Слѣдователно, който има Духъ, ще има плода на Духа — любовта, а който има любовъ, ще има добро. Дѣто има любовъ, има добро; дѣто нѣма любовъ, нѣма добро въ свѣта. Слѣдователно, не може да вършимъ добро, безъ да има любовъ; не може да се зае-

мемъ за доброто, безъ да имаме духъ. Тѣй разбирамъ нѣщата. Всѣки отъ васъ може да провѣри този законъ вжтрѣ въ себе си.

И тѣй, ние ще приемемъ тѣзи три положения: Духътъ, това е първото проявление на Бога въ свѣта, т. е. изявлението на Бога, това е Духътъ. Второто изявление на Бога, това е Любовта. Третото изявление на Бога, това е доброто, плода на Духа.

Азъ говоря за методи, които поставямъ отъ гледището на законитѣ на природата. Може да ми възразите: защо въ това разпрѣдѣление да не влизатъ мъдростта, истината? Въ това разпрѣдѣление тѣ не могатъ да влѣзатъ.

Има единъ законъ, който опрѣдѣля ражданията на дѣцата, и той върви така: нѣкъдѣ се раждатъ дѣца. Първото отъ тѣхъ е мъжко, послѣ второто, третото, четвъртото, петото, шестото сж все мъжки, чакъ седмото се ражда женско. Законътъ е такъвъ: шестъ братя трѣбва да се родятъ, за да дойде една сестра. Нѣкой пжтъ законътъ е обратенъ: шестъ сестри трѣбва да се родятъ, за да дойде единъ братъ. Нѣкой пжтъ става една промѣна, първо се ражда единъ братъ, послѣ една сестра, пакъ братъ, пакъ сестра. Нѣкога пжкъ се раждатъ двама братя и една сестра, или двѣ сестри и единъ братъ. Всички тѣзи положения ги има, може да ги контролирате навсѣкждѣ въ сѣмействата.

Казва се какъ трѣбва да бждемъ съвършени. Какъ? — като Бога. И тогава съврѣмненната философия, съврѣмненнитѣ знания казватъ, че ние, хората, не можемъ да бждемъ съвършени. Съвършенъ е само единъ Богъ, а съврѣшенството заради насъ е въпросъ на бждещето. Това е едно погрѣшно схващане.

Ние не говоримъ по сжщество за онова абсолютно състояние на Бога, за Неговото съврѣшенство, ние говоримъ за съврѣшенството, което се проявява въ даденъ случай въ настоящето. Азъ мога да бжда въ даденъ случай каго Бога милостивъ. Какво може да ме спре да бжда милостивъ? Милостята не подразбира, че трѣбва да обхвана цѣлъ свѣтъ съ нея. Въ даденъ случай, като срѣщна едно сжщество, мога да бжда внимателенъ къмъ него, както Богъ е внимателенъ, защото съврѣшенството е само въ добродѣтелитѣ, въ злото нѣма съврѣшенство. Когато ние отричаме съврѣшенството и добродѣтелитѣ, подразбираме злото. Когато отричаме, че човѣкъ може да бжде съврѣшенъ, ние тогава взимаме доброто у насъ като една реклама. Нѣкой пжтъ се стремимъ да бждемъ добри, за да увеличимъ нашия търговски кредитъ. Лѣкарьтъ, професорътъ трѣбва да се стремятъ да бждатъ умни, честни, за да иматъ майкитѣ, дъщеритѣ довѣрие въ тѣхъ. Но това, споредъ мене, не сж добродѣтели, това сж дѣйствия на заинтересувани хора, които иматъ отвѣнъ табела за

благочестие, а по сжщество, отвжтрѣ, нѣматъ никакво благочестие. Добриятъ човѣкъ не очаква за себе си абсолютно никакво благо. Той е човѣкъ на доброто и усѣща, че като извърши своята длъжностъ, ще има божиято благоволение, божията любовъ или, казано на нашъ езикъ: когато извършимъ каквото Богъ изисква, да се задоволимъ, че Той ни се усмихва и казва: „добрѣ сте сторили, изпълнили сте закона тъй, както азъ обичамъ“. Питамъ: има ли нѣщо по хубаво въ свѣта отъ божията усмивка? Ще питате: усмихва ли се Господъ? А знаете ли коя е божията усмивка? Божията усмивка е милосърдието. Господъ казва: „призовете ме въ милосърдието“. Когато Той се усмихне, Той ни призовава. Понеже сме голѣми философи, слушали сме отъ хората за Бога, и си мислимъ, дали ще ни приеме Той, голѣми грѣшници сме. А като се приближимъ при Него, Той ни се усмихва и казва: „не е така, както свѣтътъ ви е научилъ, не бойте се, елате при мене, моята мъдростъ не е тъй елементарна“. Потупа ви малко Господъ, отминете си, и вие започвате да се разширявате, започвате да ставате по щедри, по-милостиви, по-добри. Значи, Господъ е започналъ да работи у насъ. Не, днесъ Господъ е тукъ, стои на едно мѣсто, азъ Го виждамъ. Той казва: »чакай да видимъ тѣзи дѣца дали може да ме видятъ«. Вие казвате: „а, изпитвате ни вие; ние ли сме най-праведнитѣ, че Той да е

тукъ?“ Казвамъ ви: ето, Господь е тукъ сега. Можете ли да видите Неговата усмивка? Не знаете ли какво правягъ младитѣ моми и момци? Първиятъ моментъ и двамата сж сериозни. Послѣ момата се усмихне и той малко. Ако тя не се усмихне, минаватъ и двамата начумерени, не се усмихватъ. Така и вие. Понеже имате едно извратено понятие за Бога, казвате: „ние сме грѣшници, какъ ще се явимъ прѣдъ Бога?“ И минавате съ наведени очи прѣдъ Него. Така и момата минава прѣдъ момъка. И вие минавате съ наведени очи, искате да бждете много праведни и чисти, та да каже Господь, че като васъ други нѣма. Прѣдставете си, че Господь за вашитѣ грѣхове не мисли даже. Никой ангелъ, никое съвършено сжщество не донася прѣдъ Бога, че еди-кой си отъ васъ е сгрѣшилъ, че еди-кой си какво е направилъ. Знаете ли, като сгрѣши нѣкой човѣкъ, какво донасятъ ангелитѣ за него прѣдъ Бога? Тѣ казватъ: „това Твое дѣте направи едно голѣмо благодарение“. Господь казва: „за това добро, което е направилъ, ще му дадете единъ георгиевски кръстъ. За това добро ще го възнаградите“. А какво ще бжде възнаграждението, георгиевския кръстъ? — страдания. Тѣй седи великата философия на живота, Богъ е толкова снизходителенъ къмъ всички, Той не е начумеренъ така, както сж го прѣдставляли толкова години. Той е Богъ на Любовта, на тази любовъ, която сега ще учить.

Въ тази любовъ седи Той сега, поусмихва се и казва: „Тия дѣца!“...

„Бждете съвършени, както е съвършенъ Отецъ вашъ, Който е на небеса“.

Христосъ казва: „бждете съвършени“, но прави едно голѣмо условие — бждете, бждете сега съвършени, въ дадения моментъ. И ние трѣбва да приемемъ сега този Господъ на усмивкитѣ. Азъ бихъ желалъ ние да почнемъ така да се усмихваме като Него.

Когато правите добрини на земята, ангелитѣ никакъ не обръщатъ внимание, но когато направите нѣкое голѣмо зло, тѣ казватъ: „това е нѣщо извънредно, това заслужва да се изучава, особенъ спесиментъ е това, нѣщо чудесно за нашитѣ научни изслѣдвания“.

Господъ казва: „дайте единъ георгиевски кръстъ на този, който е направилъ това нѣщо“. За този контрастъ ще приведа слѣдния случай. Единъ голѣмъ разбойникъ убилъ прѣзъ живота си 99 души, но единъ день се разкаялъ за тѣзи си прѣстѣпления, и рѣшилъ да се изповѣда прѣдъ едного. Той му казалъ: „извънреденъ е твоя случай, твоего спасение въ милиони подобни случаи става единъ пжтъ. Но ето какво ще трѣбва да направишъ: ще насаждашъ всѣка година по единъ бостанъ съ дини и други плодове, и който пжтникъ мине, ще го спирашъ и ще му давашъ по една диня. Сжщеврѣменно ще забиешъ една главня въ земята, която ре-

довно ще поливашъ. Ако Господъ ти прости грѣховеѣ, тази главня ще покара. Не покара ли, твоята работа е свършена“. Разбойникътъ послушалъ съвѣта, направилъ си бостанъ, и който пѣтникъ минавалъ покрай бостана му, той го спиралъ и му прѣдлагалъ по една диня. Десетъ години прѣкаралъ той около бостанитѣ си. Единъ день минава единъ пѣтникъ на конь, и той се опиталъ и нему да прѣдложи диня. Извикалъ му нѣколко пѣти да спре, но конникътъ си продължавалъ. Разбойникътъ се ядосалъ, дигналъ пушката, посочилъ я срѣщу пѣтника и извикалъ: „толкова души съмъ убилъ, и тебе поне ще убия, стотниятъ человекъ ще бждешъ ти“. Убилъ го и се връща на бостана си. Какво вижда тамъ? — главнята изникнала. Каква била работата? Господъ билъ заповѣдалъ на единъ царски синъ да се ожени за нѣкоя мома, а този пѣтникъ бързалъ да развали свадбата. Та този разбойникъ дигналъ пушката си и убилъ пѣтника, за което Господъ му простилъ грѣховеѣ. Какъвъ грѣхъ има отъ това, ако нѣкой отъ васъ дигне пушката си и убие този, който ви мисли зло? Ние не знаемъ кое е зло и кое добро. Тѣ сж нѣща относителни. Добро е това, което е плодъ на любовта, което е въ съгласие съ волята божия. Ние сме се събрали да приложимъ този законъ. Какъ? Сега всинца сме казали, че ще служимъ на Господа. Апостолъ Павелъ казва: „съработници да станемъ съ Бога“, или ка-

зано на сегашенъ езикъ — да станемъ съдружници съ Него, да вложимъ капиталитѣ си въ Него, и да започнемъ да работимъ, да кажемъ: „Господи, каквото кажешъ Ти, каквото благоволишъ, ние сме готови на Твоео благоволение“. Азъ засѣгамъ този законъ на съвършенството, за да може да се избавимъ отъ съврѣменнитѣ илюзии. И най-доброто дѣте, т. е. и най-добриятъ зародишъ, който може да се положи въ утробата на една жена, може да се осакати, ако тя се тревожи въ врѣме на брѣмеността си. Майката въ врѣме на брѣмеността си може да прѣдаде всичкитѣ си качества на дѣтето. Ако като брѣмена тя се въодушевява отъ музика, поезия, художество, всичко това тя може да прѣдаде на своето дѣте. Но и обратното може да стане. Ако прѣзъ душата на една брѣмена жена минаватъ емоции на умраза, завистъ, всички тѣзи чувства пакъ ще се вложатъ въ нейното дѣте. Слѣдователно, Богъ, когато иска да вложи своитѣ добродѣтели въ нашата душа, може да ги вложи, но нашата душа трѣбва да се постави въ най-добри условия, за да може да възприеме тѣзи добродѣтели. Дѣтето не трѣбва само да се роди, но всичкитѣ органи на тѣлото му трѣбва добрѣ да се устроятъ, та като се яви това дѣте въ живота, да могатъ тѣзи органи да функциониратъ правилно, за да възприематъ силитѣ отъ природата и да работятъ съгласно божията воля. Затова трѣбва да

приемемъ това, че Господь, който е между насъ, съ тази усмивка ни казва така : „Азъ съмъ създалъ за васъ най-добритѣ условия за живота“.

И когато съврѣменнитѣ хора често настояватъ, че трѣбва да се молимъ, да измолимъ нѣщо отъ Господа, това е едно криво разбиране. Подъ „измолване“ азъ разбирамъ да дойдемъ въ съгласие съ божията любовъ, да любимъ както Господь люби, да бъдемъ милостиви, както Господь е милостивъ и да бъдемъ съвршени, както Господь е съвршенъ, т. е. нашата воля и мисль да сж насочени къмъ Бога. Напримѣръ, често имате тази опитность : умствено, т. е. съ ума си рѣшавате да направите едно добро. Казвате си : „еди-коя си вдовица има малки дѣца, да направя дрешки за тѣхъ“. Послѣ заговаря сърцето ѝ, казва : „хубаво е това“. Но послѣ дойде волята и казва : „не му е врѣмето сега, почакай малко“. Почакашъ день, два, отложишъ работата и най-послѣ едно твое дѣло остава нереализирано. А любовта всѣкога се проявява въ волята. Любовь въ мисли нѣма, умствена любовь нѣма. И сърдечна любовь нѣма, но има само волева любовь, защото любовта подразбира единъ актъ напълно завършенъ. Туй, което е само казано и не е свършено не е любъ. Помислено, почувствувано и несвършено, това не е любовь. Любовьта подразбира три акта : помислено, почувствувано и свършено.

Когато се казва въ Писанието да възлюбишъ Господа съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърце, съ всичката си душа и съ всичката си сила, подъ „сила“ се подразбира човѣшката воля.

Сега вие, които живѣете въ тази епоха, така трѣбва да разбирате, ако искате да ви се усмихне този Господъ. Ако искате да Го видите, турете въ вашия умъ, въ вашето сърце и въ вашата воля желание да проявите любовта си, и веднага ще Го видите. Азъ мога да ви цитирамъ случаи, дѣто млади хора, като дойдатъ въ врѣмето на половата любовъ, която е най-малката любовъ, проявена на физическото поле, ставатъ ясновидци. Момъкътъ казва: „тя ми се усмихва“. Други не виждатъ това. — „Не, тя ми се усмихва“, настоява момъкътъ. „Не, тя бѣше много сериозна“, му казватъ другитѣ. „А, много хубаво ми се усмихва тя“. — „Не, ти си въ заблуждение“. Азъ вѣрвамъ, че младитѣ ще потвърдятъ това, което говоря като фактъ. Половата любовъ е най-малката любовъ на физическото поле, и ако въ нея не можемъ да дадемъ жертви, какъ ще можемъ да дадемъ жертви въ божията любовъ? Затова божията любовъ започва съ най-малкитѣ величини. Тя е любовта на младитѣ. Ако тази любовъ започне съ лъжа, цѣлиятъ ви животъ ще върви въ лъжи. Нѣма изключения. Ако тя започне по умъ, воля и сила, цѣлиятъ ви живогъ ще бжде честенъ. Затова Христосъ казва: „Бждете съвършени въ

всички ваши мисли, чувства и дѣйствия“. Ако искате да се домогнете до божията наука, този е въпросътъ, който азъ съмъ провѣрилъ. Въ него нѣма никакво изключение. Знаете ли вие кога се е родила усмивката? — когато се е проявилъ първия духъ въ свѣта, който билъ недоволенъ, и се чудилъ, че е могълъ да се събере сега въ такъва малка форма, когато по рано е билъ толкова голѣмъ, че цѣлата вселена не е могла да го побере. Като затворилъ Господь този духъ въ най-малката форма, той билъ недоволенъ и тогава Господь му се усмихналъ. А усмивката се явява тогава, когато човѣкъ е доволенъ. Та този духъ, като не го побираща първо цѣлата вселена, а послѣ го затворили въ тази малка форма, си казалъ: „нѣма какво“ — примирилъ се. Господь тогава му се усмихналъ и му казалъ: „ти сега разбра моя законъ“. Затова въ свѣта сега сме затворени въ малки черупки. Ние сме много велики хора, велики духове. Всѣки отъ васъ иска да заповѣдва, да бжде царь, царица, да кажете нѣщо и веднага да стане. Не само у одного, но у всинца ви има тѣзи велики идеи.

Сега Господь ни е турилъ въ малки дупки. Като сме дошли да учимъ закона на смирението, той казва: „тѣзи мои велики дѣца, въ тѣзи малки кратунки сж доволни, усмихватъ се прѣзъ тѣзи малки мозъци и казватъ единъ за другъ: „колко му сж хубави очичките!“

Сега сме на правия път и сме по-добър, отколкото сме били по рано, т. е. въ разбиранията си.

Една пословица казва „всѣки ангелъ, който е сгрѣшилъ и е дошълъ въ съзнание, е по-добъръ отъ онзи, който не е грѣшилъ, защото първиятъ ангелъ е изпиталъ много възможности. Въ свѣта има възможности да грѣшимъ и да не грѣшимъ. За всѣки човѣкъ има възможностъ и да грѣши, и да не грѣши, и добро да прави, и зло да прави. Щомъ човѣкъ не може да направи добро, злото е на мѣстото му.

И тъй, ние можемъ да бждемъ съвършени, като вложимъ любовта въ мисълта си, въ сърцето си и въ волята си. И когато всѣко едно наше дѣйствие е заквасено отъ тѣзи три велики сили, ние можемъ да приложимъ Христовия законъ на любовта както сега се проявява.

Едно врѣме Христосъ бѣше малъкъ, затова го разпнаха, а сега, като дойде Христосъ, не ще могатъ да го разпнатъ. Защо? — защото нѣма такова голѣмо дърво, отъ което да направятъ кръста му. Едно врѣме имаше такива дървета, а сега всички дървета да се съединятъ, нищо нѣма да излѣзе. Сѣга въ свѣта съществува една невъзможностъ да разпнатъ Христа, защото не може да му се направи такъвъ голѣмъ кръстъ. А ние трѣбва да се радваме, че Христосъ въ този смисълъ е станалъ по-силенъ, кръстъ за него нѣма. Сѣга за насъ още има,

и то тукъ-тамъ, понеже ние сме отъ малкитѣ, и насъ може да ни заковаватъ, но единъ день и за насъ ще бжде мжно да ни правятъ кръстове.

Азъ гледахъ въ Варна, когато морето бѣ изхвърлило една мина, и всички, които минаваха покрай нея, не смѣяха да я бутнатъ. Гледамъ, наоколо я обикалятъ, прѣдпазливо пристѣпятъ до нея. Всѣки отъ насъ ще замяза на една такъва мина и всички ще казватъ : „не го бутайте, защото е много опасенъ“. Та ние сме станали много опасни хора, опасни бомби сме, и който не знае какъ да ни развинтва, спукана е работата му. Но законътъ е съвършенъ. Законътъ на съвършенството е законъ на любовта. Не може да има съвършенство безъ любовъ. Туй може да го провѣрите. Когато ние обичаме нѣкого интензивно, когато тази любовъ е съзнателна, вижте, колко сме внимателни, прѣдвиждаме всичко! Колкото е по малка тази любовъ, толкова и нашитѣ отношения сж по-малко деликатни. Затуй любовта трѣбва да прѣдшествува съвършенството. Имаме ли любовъ, може да бждемъ съвършени; тогава и умътъ ни ще работи, и сърцето ще чувствува и волята ще дѣйствува.

И тъй, тази сутринната бесѣда бѣше на тема: „бждете съвършени, както е съвършенъ Отецъ вашъ небесни“. Начало на съвършенството, това е любовта, любовта е плодъ на Духа, а побротъ е плодъ на любовта.

Сега, тѣзи принципи, тѣзи плодове ние ще ги посадимъ вжтрѣ въ себе си. Този Господь отъ хиляди години ни е чакалъ да се събудимъ. Той е прашалъ ту майката, ту слугинята да ни събуди. Така, майката днесъ като праша слугинята да събужда дѣцата, казва ѱ: „вижъ дали сж станали дѣцата“! — Не, спятъ още. „Нека си спятъ. — „Иди да видишъ пакъ, може да се е събудило нѣкое отъ дѣцата“. Отива слугинята: „най-малкото се е събудило“.— „Нищо, нека поспятъ другитѣ“.— „Я иди вижъ пакъ!“— „Второто е станало“. Едно по едно се събуждатъ. Така и Господь праша слугитѣ си, и казва: „вижте, спятъ ли дѣцата?“ — „Не сж още станали“. „Нека си поспятъ!“ Едно по едно се събуждатъ. Започватъ да ги измиватъ и да ги обличатъ.

Като се събудимъ, тогава ще дойдемъ да попѣемъ, и ще започнемъ работата на деня.

Сега сме въ епохата на пробуждането. Едни се пробуждатъ по-рано, други по-късно, но все пакъ до обѣдъ ще се събудимъ всички. Като се събудимъ, ще бждемъ свършени, и ще започнемъ съ новия законъ на любовта, който ще зацарува на земята, и ще си казваме: „братко, сестро!“

Това ще бждатъ поздравленията ни.

Недѣля.

21 августъ.

5 ч. с. Утринна молитва.

Ще бъдете много внимателни. Българинътъ има една особена черта -- започва много добръ и къмъ края свършва злъ. Всички трѣбва петъ минути по-рано да дохождате, да нѣма разтакания, изисква се да си наложите сами абсолютенъ редъ, иначе се явява дисхармония. Ние сме се рѣшили да служимъ на Бога свободно, безъ никакви закони, безъ никакви правила. Едно единствено правило, единственъ законъ трѣбва да бжде: любовта. Трѣбва да знаете, че има единъ вжтрѣшенъ контролъ, който е най-строгъ. Ако вие се опозорите съ нѣкои ваши постѣпки, въ бждеще ще отговаряте.

Невидимиятъ свѣтъ е много деликатенъ, но същеврѣменно и възискателенъ, той търпи погрѣшките на физическия свѣтъ, но не ги допуска въ себе си. Ако вие мислите, — съ нѣкои ваши мисли, съ нѣкои ваши желанія или съ нѣкое ваше любопитство да влѣзете съ ума си нѣкъдѣ, то въ десетъ прѣбраждания нѣма да се освободите, нѣма да се изплатите. Всѣки човекъ, който рѣши да шпионствава, да съгледателствува, десетъ прѣбраждания ще тега хомота си като единъ волъ на нивата. Никой на сила

не ви е привикалъ, доброволно сте дошли, никой отъ васъ да не се опитва да излъже Господа. Ако нѣкой се опита да Го излъже, ще го изнесемъ, както въ врѣмената на апостолитѣ, мъртавъ. Съ Бога шега не бива. Съ всички ваши мисли да служите на Господа, да не се прѣдавате на нѣкои лоши духове, но да бждете господари на себе си, и да дойде Господъ да живѣе въ васъ. Това е желанието на Бога, това е и моето желание.

Прѣдметътъ на тазсутрѣшнитѣ размишления ще бжде: „закона на божествената хармония“.

Желателно е всички да се стараете да си въздѣйствувате, да си угаждате единъ-другъ. Азъ искамъ тукъ да минавате като братя и сестри, а не да си казвате: „хей, момче!“ „Братя“ и „сестри“ ще си викате, а който не иска, да излѣзе навънъ. И послѣ, ще се поздравлявате съ лозинката: „нѣма любовъ като божията любовъ — само божията любовъ е любовъ“.

Като идвате въ тази ограда, абсолютно никакво друго поздравление не се позволява, а като се разпрѣснете, като излѣзете отъ тази ограда, ще се поздравлявате, както искате. Това се изисква, за да не ставаме причина да се спѣва Духа. Като се срѣцнете, ще кажете: „братко, сестро, нѣма любовъ като божията любовъ“...

И послѣ, старайте се да бждете мили и нѣжни въ отношенията си. Ще бждете като добритѣ музиканти, да взимате правилно музи-

калнитѣ тонове, докато се научите на братство. Тѣй ви прѣдупрѣждавамъ като мои приятели, прѣдупрѣждавамъ ви като мои ученици, прѣдупрѣждавамъ ви като мои братя и сестри.

Прѣдупрѣждавамъ ви като ученици, защото въ нозото учение лицепрятие и благоволение нѣма, ученикътъ трѣбва да учи; ти можешъ да бждешъ богатъ. можешъ да бждешъ всичко, но ако не учишъ, не можешъ да имашъ никакъвъ успѣхъ.

А за да бждешъ приятель, трѣбва да имашъ сърце, т. е. приятеля си трѣбва да обичашъ. Само така може да бждешъ приятель.

А за да бждешъ братъ или сестра, трѣбва да имашъ душа на братъ и сестра. Старайте се всички. Всички имате възможность, и млади и стари. Всѣки, който изпълнява божия законъ, е младъ, а който не Го изпълнява, е старъ. Всѣки, който изпълнява божия законъ, е уменъ, а който не го изпълнява, е глупавъ. Всѣки, който служи на Бога, на любовта, той е добъръ човѣкъ, а който не служи на любовта, е лошъ човѣкъ.

Сега ще се помолимъ:

1. Вдигнете всички ржцѣтъ си нагорѣ. Въ това положение три пжти изговорете лозинката: „нѣма любовь като божията любовь — само божията любовь е любовь“.

2 Отче нашъ.

3 Ще колѣничимъ на лѣвото колѣно, и ще се помолимъ тайно да се въдвори закона на божествената хармония вътрѣ въ насъ.

4. Благославяй, душе моя, Господа.

5. Добрата молитва.

6. Послание къмъ Колосянитѣ, 3; 14:

„И надъ всичко това облѣчете се съ любовта, която е свързка на съвършенство“.

(Всѣки за себе си ще го прочете три пѣти).

7. Послание къмъ Филипянитѣ, 1; 9:

„И това се моля, да прѣизобилва любовта ви още повече въ познание и въ всѣко разумѣние“.

(Всѣки за себе си ще го прочете три пѣти).

8. Евангелие отъ Матей, 22:37—39:

„А Исусъ му рече: „да възлюбишъ Господа Бога Твоего съ всичкото си сърце, съ всичката си душа и съ всичкия си умъ“.

Тази е първата и голѣма заповѣдь.

А втората и подобна на нея: „Да възлюбишъ ближния си като себе си“.

Гимнастически упражнения.

Воля, воля на всички ви трѣбаа. Дяволътъ само съ воля се държи, само съ воля се изпѣжля. Его защо, ако правите гѣзи упражнения, ще възстановите хармонията. Тѣ сж обосновани на единъ великъ законъ въ природата.

Правилни методи за разбиране.

Нека вземемъ цигулката като единъ отъ най-обикновенитѣ инструменти, единъ отъ най-съвършенитѣ инструменти. Ако ни запитатъ какво изразява цигулката, ще кажемъ: „цигулката, това е инструментъ на хармонията“. Нуждата да свири човѣтъ, да изрази своитѣ вътрѣшни чувства по единъ осезателенъ външенъ начинъ, го е заставила да си направи този инструментъ.

Сега, като правимъ аналогия, сравняваме какво изразява човѣшкото тѣло. Човѣшкото тѣло по сжщия законъ е една необходимостъ за душата, за да се прояви тя въ външния свѣтъ. По сжщия законъ е създадено и тѣлото. Слѣдователно, когато нѣкой виденъ цигуларь има единъ добръ изработенъ инструментъ, той е много внимателенъ къмъ инструмента си, къмъ цигулката си, туря я въ кутията ѝ, пази я най щателно. Отъ какво? — отъ влага, да не би да се разлѣпи, да отвлagne и дървото да изгуби своята еластичность. Нѣкой пътъ той пази инструмента си и отъ голѣми горещини, да не би

да се разсърдне и да се разпука. Тъй че музикантът гледа да запази инструмента си от двѣ крайности: от голѣма влага и от голѣма сухота. Така сжщо е и съ тѣлото. Тѣлото е единъ инструментъ, който трѣбва да се пази отъ крайна влага и крайна сухота. Дѣ е влагата, ще обясня. Тя е въ извънмѣрнитѣ чувствувания, които развалятъ тѣлото. Извънмѣрнитѣ мисли внасятъ сухота, отъ която тѣлото може да пострада. Азъ ще ви приведа факти. Забѣлѣжете всички онѣзи млади момичета, които започватъ къмъ 15—16 годишната си възраст да свирятъ първата музика, да любятъ, започва да не имъ се яде, тѣ отслабватъ. Майката се чуди какво става съ дъщеря ѝ. Много влага влиза. Какво да се направи? — да се намали влагата. Ще затворите кутията, ще турите малко повече огънь отъ истинската любовъ. Защото чувствата внасятъ само влага, тѣ още не сж любовъ. Тѣ сж условия за проявление на любовта. Подъ думата „любовъ“ подразбирамъ това, което носи живота, а влагата въ свѣта, водата, е условие за проявление на живота, защото животътъ не може да се прояви безъ влага. А ако има много влага, тя ще прѣпятствува, тъй щото само толкова влага трѣбва, колко е необходима за проявлението на живота. Тъй, всички наши мисли сж сѣменца, за които трѣбва влага. Ако туримъ много влага, ще ги поврѣдимъ, но ако ги лишимъ свършено отъ вода, пакъ ще ги

повръдимъ. Ето защо и отъ двѣтъ крайности ще се пазимъ. Нѣкои казватъ : „моего сърце гори“. Но като какво, като кандило или като съема? Защото има горение, дѣто се отдѣля много димъ, а има и приятенъ огънь. Най-приятенъ огънь е този, който блика на огнището, топлимъ се около него. А нѣкой пжтъ толкова слабо мжжделъе, че не може да принесе никаква полза. И тъй, чувствата сж необходими като влага за проявление на любовта. Сухотата въ мислитъ пжкъ е необходима, за да даде просторъ на растенето. Въ влагата изобщо коренитъ растатъ повече надолу, а когато дойде сухота суша, клонищата растатъ повече нагорѣ. Тъй щото, когато е много влажно, коренитъ могатъ да растатъ много и да се повръдятъ, а когато е много сухо, клонищата могатъ да пострадатъ; и това взаимно влияние, което иматъ клонищата и коренитъ, се отразява върху растенето.

И тъй, вашата любовъ на първо врѣме ще седи въ това: всѣкога сутринъ да имате малко роса. Ще започнете съ роснитъ капки. Като станешъ сутринъ, цвѣтията трѣбва да иматъ по малко росица, и съ нея да започнешъ. Нѣкой пжтъ станемъ сутринъ, а по цвѣтията нѣма никаква влага, никаква росица. Това е вече признакъ на сухота. Като нѣма никакъ роса, тия съотношения се отразяватъ на сърцето, на ума и на човѣшката воля. Ако вземете долния ставъ

на показалеца, той съотвѣтствува на стомаха въ физическия човѣкъ. Срѣдната частъ на показалеца съотвѣтствува на дихателната система и кръгообращението. А горната частъ на показалеца съотвѣтствува на умствения животъ на човѣка. Слѣдователно, горната частъ прѣдставлява челото, срѣдната частъ прѣдставлява носа, а долната частъ — устата и брадата на човѣка. Честуй е вѣрно, може да направите наблюдения. Всички хора, у които благоутробие то е развито, долната частъ на прѣститѣ сж дебели, нѣма междини. Такива хора обичатъ да си угаждатъ. А всички онѣзи, на които стомашната система е слабо развита, този прѣстъ е малко сухъ долу. Сжщиятъ законъ е и за дихателната система. Когато дихателната система куца въ нѣщо, и срѣдниятъ ставъ на показалеца куца. Ако гърдитѣ сж правилно развити, широки, то и срѣдниятъ ставъ има съотвѣтствуваща форма на гърдитѣ, и ако най-послѣ мозъкътъ е добръ развитъ, значи умствено е човѣкътъ добръ развитъ, и горната частъ на палеца е симетрично развита. Тѣй щото стомахътъ съгражда първата фаланга, дробоветѣ — втората, а умътъ — третата. Ако вземете пѣкъ цѣлата ржка на човѣка, китката му, и тя изразява сжщия законъ. Цѣлата ржка може сжщо да я раздѣлимъ на три части: китката прѣдставлява умствения човѣкъ. Това е духовниятъ човѣкъ. Огъ лакъта нацолу, тази частъ на ржката прѣд-

ставява чувствения човѣкъ. Значи, чувствата играятъ най-важна роль. Нѣкои баби мѣрятъ съ лакъта; всѣка една мѣрка включва чувства и мисль. Отъ лакъта нагорѣ, тази горна часть на ржката прѣдставлява физическия човѣкъ. Никога съ горната часть на ржката не се мѣри. Горната часть на ржката отговаря на стомаха, благоутробието. Ако тази часть на ржката е дебела, стомахътъ е добръ развитъ. Ако китката на ржката е добръ развита, значи, мозъкътъ е добръ развитъ. И тъй, въ всичкитѣ нѣща има едно съотношение на частитѣ, та нищо не е за прѣнебрѣгване, за невнимание. Ще кажете: „много умъ не ни трѣбва“. Е, умъ като не ви трѣбва, сърца като не ви трѣбватъ, тогава външнитѣ органи ще почнатъ да се деформиратъ. И като казвамъ, че нашиятъ умъ трѣбва да бжде добръ развитъ, подразбирамъ и прѣдната часть на ржката да бжде добръ развита. По-неже умътъ е скритъ вътрѣ (въ мозъка), то, като погледнемъ ржката си, тя като единъ барометъръ ще показва какво е сжщинското състояние на нашия мозъкъ. Ако малкиятъ ви прѣстъ започне да се изкривява навжтрѣ, това показва, че центроветѣ на съвѣстѣта, на мозъка започватъ да се деформиратъ, т. е. центроветѣ на мозъка сж въ едно аномално състояние. Ако показалецътъ започне да се изкривява, да се деформира, това показва, че личнитѣ чувства на човѣка, чувствата на уважение, започватъ да

се изкривяватъ. Този човѣкъ е окачилъ честолюбieto на клечка, той вече, не пази своята честъ, и за това прѣстѣтъ му се изкривява. Ако се изкриви въ едно или друго направление срѣдниятъ прѣстѣтъ, това показва, че моралнитѣ чувства на човѣка се изкривяватъ, деформиратъ. Ако се изкриви безименниятъ прѣстѣтъ у човѣка, това показва, че умѣтъ на човѣка се изкривява. Тѣй че разнитѣ състояния на изкривяване ни показватъ състоянията на мозъчнитѣ центрове, а това показва силитѣ, които работятъ вътрѣ въ душата. Тѣй щото, като започне да се изкривява единъ или другъ прѣстѣтъ, Господъ ни показва съ това, че става вътрѣшно деформиране. Какво да правимъ тогава? — трѣбва да се молимъ по три пѣти на день за изправяне на изкривенитѣ ни прѣсти. Започнатъ ли да се изкривяватъ прѣститѣ ти, непрѣмѣнно ще се изкриви и мозъка ти. Затуй е казано, че ние си носимъ всичко написано. Като слѣзе нѣкой ангелъ, той погледне на ржката ти, погледне на носа ти, погледне на лицето ти, на очитѣ ти, и той знае вече какво е твоето положение на физическото поле. Знае ли какъвъ си на физическото поле, той, като се върне въ невидимия свѣтъ, започва своитѣ изчисления и знае кои сж дълбокитѣ причини на всичко това. Напримѣръ, за да се изкриви малкия прѣстѣтъ у човѣка, той може да е работилъ десетъ поколения въ една крива посока. Тѣ сж послѣдствия. Та сега, ко-

гато кажемъ, че трѣбва да служимъ по закона на любовта, трѣбва да туримъ една най-велика сила на нашия животъ въ дѣйствие, за да изправимъ нашитѣ криви постѣпки. Затова трѣбва да любимъ, защото само любовта е, която съкратява врѣме, спестява енергия и произвежда най-добри резултати. Ако слѣдвате досегашния начинъ на възпитание, ще ви трѣбватъ най-малко десетъ прѣбраждания, за да си изправите една малка погрѣшка. Затуй нѣкой пѣтъ мислимъ, че сме много добри, не се познаваме, но щомъ ни поставятъ въ най-неблагоприятни условия, веднага ще се познае, колко сме добри. Запримѣръ, азъ разсждавамъ по слѣдния начинъ. Какво показва гнѣвътъ? Гнѣвътъ, това е едно окисляване, рждаване. Човѣкъ, който се гнѣви, той е направенъ отъ желязо. Слѣдователно, ржда ще го стопи. А човѣкъ трѣбва да е направенъ отъ злато. Отъ злато да е човѣкъ! Затуй старитѣ алхимици сж търсили онзи великъ законъ за трансформиране на елементитѣ отъ едно състояние въ друго, докато се дойде до състоянието на златото, което е единъ символъ или методъ да не се окислява тѣлото, да може прѣзъ всички врѣмена да остане неизмѣняемо и за себе си и за окръжаващитѣ. Това е великата наука. Нѣкой казва: „азъ обичамъ Господа, всичко ще направя за Него!“ Но при най-малката сѣнька тази любовъ се изпарява. Това не е любовъ, това е влага, тя още нищо не показва.

Първото нѣщо е: да знаете вашитѣ слабости, и не мислете, че сте свършени, не се критикувайте единъ-другъ. Всинца, които сте тукъ прѣдъ мене, сте на еднакъвъ уровень на развитие. Единъ има добродѣтели въ едно отношение, другъ — въ друго отношение, единъ има едни погрѣшки, другъ има други погрѣшки. Грѣшкитѣ ви не сж едни и сжи, и добродѣтелигѣ ви не сж еднакви, затова ще трѣбва всички добродѣтели да ги съедините заедно, защото ни трѣбватъ много добродѣтели, много любовъ, и като се съединимъ колективно, погрѣшкитѣ ще изчезнатъ. Тѣзи погрѣшки произтичатъ много естествено. Азъ зная причинитѣ, но нѣма да се спирамъ да ги обяснявамъ. Ще ви приведа единъ примѣръ. Въ Варненската гимназия постѣпва да се учи като ученикъ едно бѣдно момче, сираче отъ Македония. Директорътъ го приема, и му дава една стая горѣ на тавана, да живѣе тамъ. Ученицитѣ отъ гимназията се хранѣли при гостинничара Шишко. Единъ день, този бѣденъ ученикъ остава безъ пари, и понеже билъ много гладенъ, отива при гостинничара Шишко и му казва: „я ми дай отъ първата тенджера!“ Гостинничарътъ мисли, че той разбогатѣлъ отъ нѣкъдѣ, сипва му една порция. „Я ми дай отъ втората и отъ третата тенджера!“ Сипва му и отъ тѣхъ гостинничарътъ. Найлъ се хубаво ученикътъ и се готви да си излѣзе. „Е, плати сега де“, казва гостинничарътъ.

— Нѣмамъ пари. „Е, добрѣ, ами като нѣмашъ пари, яде ли се толкова много?“ Взима Шишко, па му дръпва единъ бой. Ученикътъ излиза и си казва: „биха ме, но поне 5—6 паници ядене изядохъ“. Та сега, всички наши погрѣшки произлизатъ все отъ такъва една необходимостъ въ живота. Гладенъ е човѣкътъ, иска и той да се разположи. И ние сме се разполагали, разполагали, та като трѣбва да излѣземъ вънка, нѣмаме да си платимъ. Гостинничарътъ казва: „плати!“ — Нѣмамъ. И той те хване, и те набие. Така и кармата сега, хване те, та като дойдешъ въ гостинницата, да знаешъ какъ се яде.

Пазете се сега отъ закона на осжждането, на критиката. Критиката, това е краста, психическа краста. Когато критикувашъ, казващъ: „той е вагабонтинъ“. Дай факти, докажи! Щомъ казвамъ за нѣкого, че е такъвъ, ще кажа: „дай си ржката!“ Ако видя, че срѣдниятъ прѣстъ се изкривява, ще му кажа: приятелю, твоятъ прѣстъ е взелъ да се изкривява, ти обичашъ да полъгвашъ, и себе си лъжешъ, и брата си лъжешъ, и приятеля си лъжешъ, не вървишъ въ правия пжтъ. Твоитѣ морални чувства, твоята съвѣстъ сж се намалили. „Какъ тъй?“ Ето, това е фактъ! Ако безименниятъ ти прѣстъ се е изкривилъ, значи умътъ ти се деформиралъ. „Какво да правя?“ — Ще молишъ Господа да ти помогне. Всѣки день ще разтривашъ прѣста си и маго сѣ изправи прѣста ти, ще повикашъ прия-

телитъ си и ще направишъ едно угощение. Щомъ се изправи пръста ти, и умътъ ти ще се изправи. Сега като говоримъ тѣзи нѣща, тѣ сж опасни, защото онѣзи отъ васъ, които сж критици, ще кажатъ: „кривъ му е пръстътъ. То и моятъ е кривъ, но неговиятъ е повече“. Чакай сега да му видимъ малкия пръстъ. Почналъ е вече да се изкривява. И моятъ е малко кривъ, но неговиятъ — повече“. Това не е философия. Защото, ако онзи, който е фалиралъ и падналъ на дъното, има изкривенъ пръстъ, по сжщия законъ и моятъ пръстъ е почналъ най малко да се изкривява, и азъ ще слѣза при него. Това е въпросъ само на врѣме. Азъ съмъ се хлъзналъ и скоро ще слѣза.

Та въ божествения законъ трѣбва да знаемъ, дали стоимъ на една здрава основа. Ако не стоимъ на такъва основа, това не е животъ, но животъ на подхлъзване и неправилно развиване. Животъ е, когато той е поставенъ на една здрава почва, да нѣма хлъзгане, а това е възможно само въ божествения животъ.

Свѣтскитъ хора могатъ да упражняватъ върху насъ голѣма сила; тѣ могатъ да ни причинятъ голѣма врѣда по закона на внушението. Сега всички искатъ да ни внушатъ, че сме измѣнници, безбожници, анархисти. Не, ние ний най-малко не се лъжемъ. Дали съмъ анархистъ, чета си, гледамъ малкия си пръстъ. Казвамъ: не виждамъ такъво нѣло. Гледамъ срѣдния

си пръстъ — сѣщо, нищо анархистично не виждамъ. Гледамъ неговитѣ пръсти, има такива признаци. А тѣзи, които ни критикуватъ, я ги вижте! На всички благоутробие то е изпжкнало. Човѣкъ, който разсжждава съ корема си, той не може въ царството божие да влѣзе. Разсжжденията ставатъ съ върха на пръста, а не съ основата на пръста. Опашката е турена да брани говедото, а главата е турена да му показва посоката на кждѣ да върви. Ние не вървимъ назадъ, а напредъ. Ние не мислимъ съ корема си. Защото законътъ е таквъ: когато умътъ е здравъ, ще бждатъ здрави и дробоветѣ; когато дробоветѣ сж здрави, ще бжде здравъ и мозъкътъ. Такъво е съотношението. Всѣки божественъ законъ върви отдолу нагорѣ. Ние не можемъ да кажемъ, че, понеже ние сме добри, то и Господъ е добъръ, а ще кажемъ: „понеже Господъ е добъръ, и ние сме добри“. Ние любимъ. Защо? — защото Богъ е любовъ, и тази любовъ е съ насъ, и като е тѣй, тя не може да дѣйствава друго яче. Не можемъ да кажемъ, че Господъ люби, защото и ние любимъ. Нѣкои казватъ за насъ: „тѣ не сж на правия пътъ“. Не, на правия пътъ сме, защото любимъ. Не допускайте никакви странични мисли. Когато се изкриви малкия ти пръстъ, когато се изкриви безименния ти пръстъ, когато се изкриви срѣдния ти пръстъ, палеца и показалеца, ти си вече единъ дяволъ. Вземете онѣзи, които изобразя

ватъ дявола, какъ го прѣдставятъ? — всичкитѣ му прѣсти сж криви. И тъй, всѣки човѣкъ, на когото всичкитѣ прѣсти сж криви, той е дяволъ. Дяволътъ е сжщество съ изкривени прѣсти. Изкривенитѣ прѣсти показватъ една воля, която е турена да служи на себе си, а подъ „дяволъ“ разбирамъ образъ, който е туренъ да служи на своя егоизъмъ. У човѣка се събужда този принципъ. Сутринъ станемъ, за себе си мислимъ, вечеръ легнемъ, за себе си мислимъ. Всинца ние се боримъ съ този принципъ вжтрѣ въ себе си. Дяволътъ живѣе вжтрѣ въ насъ. Той като живѣе вжтрѣ въ васъ, Господъ го е поставилъ вжтрѣ като единъ добъръ слуга, но като започне да ви управлява, опасна ви е работата. Дръжте го като слуга! Ще му кажете: „Господъ те е турилъ като слуга, не е твоя работа да ми давашъ съвѣти. Хайде на работа!“ Като дойде дяволътъ у васъ, турете го на нивата, той знае отлично да оре и да жъне. Той е научилъ свѣта да измисля машини, параходи да прави, отличенъ работникъ е той, но оставите ли го господарь, ще има бой за васъ. Турите ли го на мѣстото на слуга, всичко ще бжде изчистено, тъй, по всички правила. Много внимателенъ е той!

Та сега въ новото учение искаме да кажемъ на дявола: „ти си единъ слуга, а Господъ е господарь и ти ще слугувашъ като мене. Хайде на работа съ мене!“ Отъ една страна дя-

вола, отъ друга — ти. Ти-тропъ! — съ мотиката, дяволътъ тропъ! — съ мотиката, гледашъ, нивата прѣкопана, и като се върнешъ, ще кажешъ на дявола: „това е новото учение“. Вие трѣбва да възпитате дявола. А той, като е много уменъ, казва: „слушай, защо да правишъ това, хайде заеми се за друга работа!“ Ти го послушашъ, тръгнете по свѣта, натрупате си една карма, и послѣ казвашъ на Господа: „Господи, дяволътъ ме излъга“. Знаете ли какво прави тогава Господъ? Той ще ти се усмихне малко. Човѣкъ не иска да признае, че самъ се излъгалъ, ами — дяволътъ го излъгалъ. Господъ казва: „хубаво, ще се върнешъ на земята и ще изправишъ този дяволъ“.

И тъй, първото нѣщо, което трѣбва въ бждеше да спазвате, е, да не приписвате на човѣка туй, което не знаете, напримѣръ, че единъ си човѣкъ е грѣшенъ. Ще кажете: „но азъ чувствувамъ тъй“. На чувствата не разчитайте. Отъ 100 чувствування само едно е право, а 99 — не. И всѣки дѣнь може да провѣрвявате, че вашитѣ чувствування сж лъжливи, а интуицията е друго нѣщо, тя е божественъ законъ, който показва какви сж отношенията. Интуицията показва отношенията право — и нашитѣ, и на другитѣ хора. Ето защо старайте се да развиете интуицията си.

Самоосжждане между васъ да нѣма. Това е необходимо, за да се образува между васъ

известна хармония. Напримѣръ, азъ често вървя, замисленъ съмъ нѣщо, наблюдавамъ нѣкоя муха, нѣкоя мравка, и не съмъ обърналъ нѣкому внимание, а вие казвате: „ето на мене учителътъ не обръща внимание“. Азъ искамъ да намѣря причинитѣ на това нѣщо. А вие казвате: „минавате къмъ насъ, а не искате да обърнете внимание на насъ“. Значи, не трѣбва да мислишъ за Бога, не трѣбва да разсждавашъ, а трѣбва да държишъ шапката си въ ржка и да поздравлявашъ. Хубаво е да имаме тѣзи външни етикеции, да бждемъ учтиви

Бихъ ви далъ единъ начинъ на поздравление, когато се срѣщате. Погледнете се съ любовъ 5—10 секунди въ очитѣ и поздравете се, съ леко навеждане на главата, а то значи: моята глава е на мѣстото. И той ще ти отговори съ сжщото: „и моята глава е на мѣстото“. Погледътъ да бжде сериозенъ. И тогава дай му ржката си, и му кажи: „хайде на добъръ ти часъ“. И ще си тръгнете. Щомъ главата ни е на мѣстото си, тогава и сърцето ни ще бжде на мѣстото си, защото Богъ е глава на истината. Въ таквъ случай ще се стараемъ да бждемъ естествени. Ще кажете: „срамъ ме е, какъ да го гледамъ толкова време въ очитѣ?“ Не го гледай много, погледни го съ любовъ 10 секунди и кажи: „братко, моята глава е на мѣстото си, изпращамъ ти половината отъ любовта, която Богъ ми е далъ“. И той ще ти

каже тъй: „братко, и моята глава е на мѣстото си, изпращамъ ти и азъ половината отъ любовта, която Богъ ми е далъ“. Втория, третия день като се срѣщате, все така ще се поздравявате, ще раздѣляте тази божествена любовъ и хармонията ще започне.

Послѣ, между стари и млади, старайте се да си отдавате почитание единъ на другъ, защото вие не знаете кой отъ васъ е старъ и кой младъ. Нѣкои отъ васъ сж живѣли по-дълго врѣме, иматъ по-голѣми опитности, тѣ сж по-стари, защото не е човѣкъ това, което говори, а това, което носи и прѣживѣва. Е, допуснете, че азъ нося една торба съ злато отъ десетина кгр. и никому нищо не казвамъ. Другъ разказва: „азъ имамъ пари толкова и толкова“, а нищо не дава. Брѣкна въ торбата и ти дамъ едно отъ тѣзи злагни колелца. А другиятъ извади книжни пари отъ торбата и те пита: „колко искашъ“?—100 лева. „Дай полица!“ Е, този, който е взелъ полицата трѣбва да я шконтира, а азъ като му давамъ едно златно колелце, казвамъ му: иди да работишъ сега съ звонкови пари, съ ефективъ!

Слѣдователно, всѣка наша мисль, всѣко наше чувство трѣбва да бжде една звонкова монета, и врѣмето не трѣбва да се губи, а трѣбва да се използва.

Тази година ще ви дамъ по-рано начинъ за четене на библията.

Сега ще има общо четене за всички, а по-слѣ ще има специално четене: нѣкои ще ги иматъ, нѣкои нѣма да ги иматъ. На всинца ви ще дамъ общи упражнения, тѣ ще сж задължителни Само на нѣкои отъ васъ ще дамъ специални упражнения. Да не се сърдите, защото нѣкои отъ васъ не сж готови да имъ дамъ такива упражнения. Специалнитѣ упражнения сж по добра воля, а общитѣ — задължителни. Специалнитѣ упражнения не се налагатъ. Така е и въ живота. Общо образование има за всички, а специално образование се дава само на тѣзи, който има сръдства да отиде въ странство да се специализира. Когато нѣкой иска специални упражнения, ще кажа: ти нѣмашъ сръдства, въ странство не може да те пратятъ, ще чакашъ докато придобиешъ сръдства, иначе нѣма да се постигне цѣльта.

Общи упражнения.

Ще четете Новия Завѣтъ по слѣдния редъ:

Софиянци	ще започнатъ	отъ Еванг. на Иоана.
Търновци	"	" Посл. Римляномъ
Бургасци	"	" Ев. на Матей
Сливенци	"	" Ев. на Марка
Русенци	"	" Ев. на Лука
Варненци	"	I. посл. Коринтяномъ
Пловдивчани	"	II. посл. Коринтяномъ
Казанлъчани	"	" Посл. Евреемъ
Старозагорци	"	" Посл. Галатяномъ
Айтосци	"	" I. посл. Петрово
Ямболци	"	" II. посл. Петрово
Шуменци	"	" Посл. Яковово
Новозагорци	"	" Посл. Юдино.
Панагюрци	"	I посл. Солуняномъ
Свищовци	"	II. посл. Солуняномъ
Севлиевци	"	Посл. Колосяномъ
Габровци	"	I. посл. Иоаново
Карнобатци	"	II. посл. Иоаново
Еленчани	"	III. посл. Иоаново
Т. Пазарджичани	"	" Посл. Ефесяномъ
Бѣлоградчичани	"	I посл. къмъ Тимотея
Ломчани	"	II посл. къмъ Тимотея
Тръвненци	"	Посл. къмъ Тита
Видинци	"	Откровението
Г. Орѣховчани	"	Посл. къмъ Филимона
С. Гърци (Видинско)	"	Посл. къмъ Филипаянтъ

Четенето започва отъ опрѣдѣления текстъ и върви послѣдователно до края на Новия Завѣтъ. Това четене започва още отъ събора, отъ днесъ. Ще прочитате по 10 стиха на день, и то когато сте въ най-добро разположение. Когато не сте разположени ще прочитате само по единъ стихъ и то или първия, или послѣдния, или който искате. И тогава ще си отбѣлѣжите кой отъ тѣзи 10 стиха ви е обърналъ внимание, дали 1, 2, 3 или кой и да е отъ десетътъ. Когато сте неразположени, ще четете само по единъ стихъ, по-неже тогава сте на пжтъ. Щомъ сте неразположени, пжтувате — разбира се, само по единъ стихъ ще четете. Щомъ сте разположени, на почивка сте, по 10 стиха ще четете.

Сега за всички ви опрѣдѣлямъ единъ день въ мѣсеца за почивка, прѣзъ който день нѣма да ядете. Ще почивате на физическото поле, а ще работите въ духовния свѣтъ. Този день ще бжде третия петъкъ отъ мѣсеца, значи 12 петъци ще си почивате. Постътъ ще започне отъ четвъртъкъ на обѣдъ въ 12 ч. и ще свърши въ петъкъ на обѣдъ 12 ч. Това е почивка, законъ, не е постъ. Той ще се продължава отъ обѣдъ до обѣдъ. Защо? Идещата година ще ви обясня, защо именно отъ обѣдъ до обѣдъ ще си почивате. Слънцето тогава е на зенита, горѣ. Това, което ви давамъ като постъ, е много малко, но ако вие спазите закона ще имате отлични послѣдствия. Той е единъ великъ законъ.

Ще кажете: „е, азъ колко съмъ постилъ!“ Да, но тъй не си постилъ. Тази почивка мяза както когато пътуваме лѣтно врѣме прѣзъ планинска мѣстность. Вървишъ, вървишъ, седнешъ по едно врѣме да си починешъ малко, пийнешъ малко топла вода, нахранишъ се хубаво, надишашъ се чистъ въздухъ, прѣоблѣчешъ се и по слѣ пакъ продължишъ. Това е разходка, която обновява. А като пиешъ студена вода, когато си изморенъ, връщашъ се дома си боленъ. И тъй, това, което ви давамъ, не е постъ, а — почивка, това е за обновлението на нервната система. И не мислете, че постите, не си туряйте на умъ мисълта, че постите, а че си почивате, и тогава ще видите какъ ще си хапнете хубаво слѣдния обѣдъ. Нѣкои иматъ тази слабостъ, когато ще постятъ, наядатъ се много, за да издържатъ поста. Послѣ ги запалва за вода, та едва дочакватъ да се свърши поста. Не, ще ядете малко, както въ четвъртъкъ, така и въ петкъ. Малкото, то е законътъ на благословието. Постътъ ще се започва отъ третия четвъртъкъ мѣсеца.

Запитватъ: нѣкои чиновници, които излизатъ на 1 ч отъ работа, кога ще ядатъ?

— Който е чиновникъ, да си вземе два герека, това му е достатъчна храна. Ще кажатъ за него: „закусва си човѣкътъ, не е нѣщо лошо“. Вие прѣдставяте известни изключения, които се случватъ на 10,000 едно, но не вър-

вамъ нѣкой отъ васъ да попадне въ изключението на тѣзи 10,000 случаи. Този часовникъ, по който ще се рѣжководите, той е вашето чувствуване, той е вашиятъ зенитъ. Докато имате отлично настроеніе, вашиятъ обѣдъ идва, но щомъ си изгубите настроеніето, обѣдътъ е миналъ, слънцето вече е подъ наклонъ. Защото всички хора на земята нѣматъ еднакви отношения къмъ слънцето. Обѣдътъ не става въ едно и също врѣме за всички. Психически за всички хора врѣмето е различно.

Запитватъ: задължителенъ ли е този редъ и за ония наши братя и сестри, които сж казани на събора, но не присѣствуватъ?

— Да, могатъ и тѣ да го изпълняватъ, ако желаятъ. Всички ония наши братя, дали присѣствуватъ или не, всички наши братя, които иматъ единъ духъ съ насъ, по нищо не се различаватъ отъ насъ, нѣма никаква разлика, и тѣ могатъ да изпълнятъ всичко, каквото и вие. А онѣзи братя, които нѣматъ единъ духъ съ насъ, и тукъ да сж, много не се ползуватъ. За братството е важно всички да иматъ еднакви разбиранія. Туй, което ни свързва, то е божествениятъ принципъ, който дѣйствува въ насъ, и ние искаме този принципъ да дѣйствува и въ всички хора. Той е, който ни свързва. Щомъ го има между насъ, ние сме братя, ако го нѣма — не сме братя.

Това е най-малкото, което ви давамъ, но ако го изпълните добросъвѣстно, съ любовъ, ще имате единъ отъ най-добритѣ резултати, каквито не сте виждали въ живота си до сега. Много малко е, но ако го изпълните отъ любовъ къмъ Бога, ще опитате какво нѣщо е това.

Специалнитѣ упражнения сж достояние само на достойнитѣ ученици, които сж изпълнили общитѣ упражнения съвѣстно. Тѣ сж по закона на свободата, а този законъ е много строгъ. Въ духовния свѣтъ законътъ е много строгъ. Веднажъ си обѣщаль и не си го направиль, пази се да не попаднешъ пакъ въ тази грѣшка. Затова не искамъ да ви причинявамъ излишни страдания. Веднажъ си се ангажираль съ нѣщо, трѣбва да го направишъ, ако ще и земята съ главата надолу да се обърне. Слѣдъ тѣзи общи упражнения ще дойдемъ до частнитѣ, които ще се дадатъ само на ония, които съ добро желание и добросъвѣстно ще ги изпълнятъ. Много отъ васъ иматъ добро желание, но като дойде затруднение, казватъ: „да се отложи за сега“. Нѣма никакви отлагания. За специалнитѣ упражнения нѣма никакви отлагания. Когато дойде Христосъ, той имаше едно специално задължение, да изпие горчивата чаша и казваше: „не може ли да отмине тази чаша? — не, затова дойдохъ.“ Отстѣпишъ ли, работата ти е загубена. Законитѣ сж такива. Сега Господъ нѣма да измѣня законитѣ си за нашитѣ разбирания.

Ние сега казваме: „Господи, не можешъ ли да направишъ за насъ едно изключение?“ Изключение може да направи само въ това, да каже: „почакай, не го вземай сега“.

И тъй, прѣзъ цѣлата година ще пуснете да работи у васъ закона на хармонията, та всички да чувствувате, че у васъ блика единъ изворъ, който пълни сърцата ви. А сега се срѣщате и си казвате: „старозагорци не вървятъ добръ въ пжтя, софиянци — също и т. н“. Тогава кои вървятъ добръ? Всинца вървите добръ, само дяволитъ въ София, въ Търново и пр. не вървятъ добръ. Кога сж вървѣли добръ? За да ги накараме да вървятъ добръ, трѣбва да ги направимъ слуги. Надпрѣварвайте се да си отдавате почитание единъ къмъ другъ.

И тъй, сега като ви срѣщна, ще ви погледна 10 секунди, и така ще ви поздравя. Като ви погледна, нѣкои си навеждатъ очитъ. Знаете ли какво означава това? — че не съмъ готовъ да служа на Господа. Като ви срѣщна, ще ви погледна 10 секунди, и ще ви дамъ половина отъ божията любовъ. И сега азъ ви поздравявамъ така: „давамъ ви половината отъ любовта, която Господъ ми е далъ“.

Една сестра ми пише едно писмо, въ което изкарва, че всички, които сж събрани тукъ, сж вагабонти. Туй е неразбиране на закона. Ние нѣма да се поддаваме на това. Богъ е любовъ и ние нѣма да осквернимъ вече името на нашия

Баща за нищо. Сега ще отидемъ на една сладка закуска.

9 ч. с.

(Ясенъ слънчевъ день).

Слънцето, май, ви обича. Ще издържате любовта му. Азъ нѣма да ви държа дълго врѣме.

Всички дойдоха ли вече? — Има още да идватъ. Да ги чакаме ли? Колко? — „Петъ минути“. Щомъ имъ давате петъ минути, то е благодать. Общото рѣшение е божие рѣшение. Запитватъ: „винаги ли“? — винаги. Когато хората изпълняватъ волята на единъ човѣкъ, тѣ вършатъ прѣстѣпление, а когато единъ човѣкъ върши волята на много хора, той върши добро. Злото има всѣкога прѣдъ видъ една личностъ, а доброто има прѣдъ видъ всички. Тази е разликата.

Четиритѣ съвѣта.

Ще ви прочета 21 гл. отъ Окровението. 21-та глава има връзка съ 21-та година. „Израиль“ — значи всички синове на човѣчеството. 12-тѣ порти сж за цѣлата раса. Отъ изтокъ тритѣ порти сж за жълтата раса; откъмъ сѣверъ тритѣ порти — за бѣлата раса; откъмъ югъ тритѣ порти — за червената раса и откъмъ западъ тритѣ порти — за черната раса.

Както виждате, мидитѣ, които сж образували тия бисери, сж били много голѣми. Понеже сега Господъ прави ново небе, вашето старо небе ще се разруши. Понеже това небе заминава, вашето небе ще се закрие, и старитѣ ви разбирания, убѣждения, вѣрвания, всичко туй ще замине и нито поменъ нѣма да остане отъ него. Знаете ли въ какво положение ще се намирате вие? Ще бждете като онзи мжжъ, който се оженилъ за една красива жена, която току само я прѣгрещалъ и цѣлувалъ. Като умрѣла, цѣлувалъ я пакъ; но нѣма я, отиде вече! Това не е любовъ, това не е животъ — да изгубимъ реалността и да живѣемъ въ мечти и илюзии. Животътъ — това е най-голѣмото страдание, по-голѣмо страдание нѣма. Тогава вие ще мязате

на онѣзи пѣтници, които пѣтуватъ прѣзъ нѣ-
коя пустиня и прѣдъ себе си виждатъ нѣкой
изворъ. Пѣтуватъ день, два, приближаватъ тоя
изворъ, чакатъ, но той не се явява. Далечни
миражи, които само се отражаватъ въ живота
ви! Често и ние имаме такива миражи. Не се
мамете съ такива миражи! Това е далечна реал-
ностъ, която нѣма нищо общо съ васъ. Едно
малко изворче е за прѣдпочитане, отколкото
единъ голѣмъ изворъ, за който ще трѣбва да
се пѣтува 400—500 клм., за да се достигне.

Понеже Богъ строи новото у насъ, Той ни
казва да се пазимъ отъ тѣзи илюзии, които ни
маматъ. Нѣма да се спирамъ върху илюзиитѣ,
вие имате опитности.

Понеже тази година азъ я наричамъ „юби-
лейна година“, трѣбва да разчистите смѣткитѣ
си, всѣкакво взимане-даване. Комуто каквото
имате да давате, ще му го върнете, и ще ка-
жете: „братко, азъ имамъ да ти давамъ, вземи
си го“. Пъкъ и каквото имате да взимате, ще
си го вземете, ще кажете: „братко, върни ми
това, което си взелъ“. Кой каквото е взелъ или
далъ на друго, ще си вземе своето. Туй, което
е ваше, прѣзъ 9 рѣки ще минете, но ще си го
вземете. Не да хванешъ брата си за гушата и
да кажешъ: „братко, дай ми взетото!“ Тогава
кажи: „хвани ме и ти“. Подъ „хващане за гу-
шата“ азъ разбирамъ любовъ. Нали дѣцата така
хващатъ? Не да го хванешъ за гушата и да

го разтърсишъ, но по закона на любовта, ще го хванешъ и ще му кажешъ: „братко, дай ми мосто, и азъ ще ти дамъ твоего, и ще започнемъ новия животъ, който настѣпва“. Всѣки единъ отъ васъ лично ще трѣбва да ликвидира тази година, ако иска да се учи, да бѣде ученикъ и да разбере Христовото учение въ бѣдеще. Той трѣбва да ликвидира смѣтките си. Ще каже нѣкой: „има врѣме“. — Нѣма врѣме, тази година като мине, изгубвате всичко. Нѣма врѣме!

И този Ерусалимъ, който вече слиза, това сж нозитѣ тѣла, въ които хората ще бѣдатъ облѣчени. Символично казано. Всѣки день ще снимате, ще събличате тѣзи стари дрехи, тѣзи дрипели. Ще гледате, колкото може по-скоро, да се съблѣнете, да се облѣнете въ новитѣ дрехи и душата ви ще бѣде въ новия Ерусалимъ. Докато не сме облѣчени, докато сме въ затворъ, при насъ ще влизатъ стражари да ни биятъ. Въ затвора може ли да има блаженство? Нѣма любовъ въ затворитѣ. Ще влизатъ въ затворитѣ да правятъ ревизия, отъ врѣме на врѣме ще те пушатъ навънка за 5 - 10 - 15 минути, за $\frac{1}{2}$ часъ, и послѣ пакъ ще влѣзешъ въ кауза, въ затвора. Всичко тамъ е отмѣрено. Това е съвременниятъ животъ — да сме затворени. Ние всички сме затворници: свещеникътъ, съдията, учителтъ, майката, бащата, всички сж затворени. Който готви въ кухнята, затворенъ е цѣлиятъ

денъ. Учителѣтъ, и той е въ затворѣ, ученицитѣ — сжщо. Учителѣтъ е голѣмъ затворникъ, а ученицитѣ — малки затворници. Учителѣтъ учи на новата култура. Ще вѣрватъ въ Богъ. Каква вѣра има въ затвора? Попѣтъ проповѣдва, но какво има въ тази проповѣдь? Всички чакатъ пари. Никакви вѣрвания нѣма въ църквата. Тя дава благословение, но иска пари. Това е лъжливо учение. Това е все за пари. Лъжи сж това! Казвамъ: ние ще напуснемъ тия затвори. А вие казвате: „като отидемъ въ училището, ще станемъ учени, а като отидемъ въ черквата, ще станемъ благочестиви“. Не, въ училището сж единъ дяволъ ще влѣзешъ, съ десетъ ще излѣзешъ. Тѣй е! Едно дѣте, като отиде на училище, ще отиде кротко, нѣжно, но като се върне, ще бжде съ отворени очи, майка си и баща си ще знае да излъже, да ги украдва. „Много ученъ е синътъ ми“. — Да, знае, какъ да украде, да пипне баща си. Това не е нѣкаква наука. Ще дойде свещеникътъ, ще свети масло, ще свети вода. Ами че то, неговото масло, не е светено! Единъ човѣкъ, който на себе си не може да свети масло, какъ ще може да свети да другитѣ? Да се не лъжемъ, Богъ чрѣзъ нечисти срѣдства, чрѣзъ нечисти канали, не може да прати Своего благословение. Ако единъ проповѣдникъ ви каже, че чрѣзъ него Богъ изпраща благодатъта си, не се лъжете: Богъ всѣкога избира чисти срѣдства. Когато Богъ трѣбваше

да изпрати Словото си, Той изпрати Сина си и чрѣзъ него изпрати благодатъта си. Нѣкои ще се намѣрятъ да кажатъ, че не само чрѣзъ Христа, но и чрѣзъ тѣхъ може да дойде благодатъта. Лъжатъ тѣ, не се лъжете вие. Тѣй седи истината! Ако нѣкой каже, че чрѣзъ него може да говори Богъ, лъже се. Не може чрѣзъ тебе да говори Богъ. Ти чувствуващъ ли твоето положение като онова на Сина? Ако не чувствувашъ, не може чрѣзъ тебе да говори. Ти чувствуващъ ли, че като те тури Господъ въ всички страдания, че можешъ да се жертвувашъ, и да кажешъ: „Господи, да бжде Твоята воля!“ Ако чувствувашъ това, Господъ може да говори чрѣзъ тебе, ако не чувствуващъ — не може. Но да изпрати Богъ чистата, святата любовъ чрѣзъ тебе, това не може. Тя не може да се прѣкара въ малки, нечисти канали. Слѣдователно, законътъ е вѣренъ, че всѣкога новото въ една канализация минава прѣзъ най светящи, най чисти тръби. Богъ, когато прави нѣщата нови, изпраща най хубавото, затова всички ние трѣбва да бждемъ чисти и святи. Не се плашете отъ чистота и святость!

„И чухъ гласъ голѣмъ отъ небото, който казваше: ето скинията божия съ челоуѣцитѣ, и ще се засели съ тѣхъ и тѣ ще бждатъ люде Негови и самъ Богъ ще бжде съ тѣхъ, тѣхенъ Богъ“.

Значи. непрѣмѣнно Господъ трѣбва да дойде, да живѣе съ насъ. Съединимъ ли се съ Него,

азъ бждеще нѣма да има такива бракове, като сегашнитѣ. Сегашнитѣ сж безъ Господа. Вѣнчали сж, но гледашъ: Господь Го нѣма тамъ. Мжжътъ съ жена си не се разбиратъ, съ дѣцата сжщо. Нѣма Го Господь тамъ. А дѣто нѣма Господь, нѣма разбиране. Когато дойде Господь да живѣе между тѣхъ, жената, като види мжжа си, ще го пригърне, мжжътъ, като види жена си, ще я пригърне, дѣцата, като видятъ майка си и баща си, ще ги пригърнатъ — и ще има миръ и радостъ навсѣкждѣ. Слѣдователно, Господь трѣбва да дойде да живѣе между насъ. Ако не дойде, вие нѣма да ме разберете, и азъ нѣма да ви разбера. Знаете ли какво ще кажете, като не е Господь между васъ? „Е, той нека си говори, но всичко, което говори, не се изпълнява“. И азъ ще кажа: „и азъ говоря, за да си изпълня длъжността си, но Господь Го нѣма между насъ“. И послѣ, работата куца Защо? — защото Господь Го нѣма между насъ. Орали сме, сѣли сме, но сухо било — нищо не израсло. Отидемъ на нивата, не е дала никаквъ плодъ. Обаче, когато дойде този живъ Господь, който е между насъ, съ Него всичко ще свършимъ, казва Писанието, и ще започне онова вжтрѣшно растене, и всички нѣща ще ставатъ безъ принуждение. Сега вие срѣщате нѣкого и казвате: „той е учителъ, по законъ ще го назначаватъ, трѣбва да има цензъ, да е свършилъ университетъ“. Имате право. Обаче, когато дой-

де Господь да живѣе между насъ, ще има самс единъ Учителъ, и този Учителъ ще живѣе въ аъ всинца ни. И когато говори Той въ когото и да е ние ще го слушаеме, ще познаемъ Неговия гласъ. Когато говори този Учителъ, Неговитѣ думи сж опрѣдѣлени, Неговитѣ думи сж особени, Неговиятъ гласъ е особенъ. Този Учитель говори съ словото на любовта. Знаете ли колко е силна любовта? Когато нѣкой човѣкъ ви каже нѣкоя дума съ любовъ, какъ се отваря сърцето ви, и вие сте готови всичко да свършите. А когато нѣкой ви каже нѣщо безъ любовъ, казвате: „стига, стига, разбрахъ това, не искамъ да ми говоришъ повече.“ Когато нѣкой ви говори безъ любовъ, казвате: „е, кажи още една дума.“ Любовта не говори много. Тя една дума казва, но тази дума съ години ще я помнишъ. Тя расте, развива се, живѣе, принася своето благословение,

Та първото нѣщо е, да имате тази опитностъ. Господь е при вашитѣ сърца Вие го познавате. Или искате азъ да ви го покажа какъвъ е? Вие го познавате, били сте много пѣти при Него, и сте се връщали. По нѣкога сте усѣждали божествената тояга на познанието върху си. Колко пѣти се е слагала отгорѣ ви! Колко пѣти Той ви е училъ и питалъ: „познавашъ ли ме?“ Познавате го, но вие сте въ едно хипнотическо състояние. Дяволтъ ви е хипнотизиралъ, за това не познавате Господа. Моята цѣль сега е да ви разхипнотизирамъ, и правя обратни паси. Когато

искать да направят нѣщо съ тебе, гледатъ те втречено. Така и дяволътъ, като вълка, хване те, гледа те въ очитѣ и послѣ ще те разтърси. Послѣ влиза въ всичкитѣ ти удове, заема мѣстото вътрѣ въ мозъка ти и казва: „тъй ще направишъ, иначе ще направишъ“ и ти изпълнявашъ неговитѣ заповѣди. Той казва: „Господь не е туй, което ти мислишъ, той е прѣтърпѣлъ известно измѣнение.“ Ние правимъ сега обратни паси (Учителътъ разтваря ржцѣтъ си въ страни и духа), при всѣко прѣкарване на ржцѣтъ, като казваме: „това е вече законъ“, и по този законъ ние даваме отъ една страна любовта, а отъ друга страна — мъдростта. Като кажемъ тѣзи думи и духнемъ, дяволскитѣ нишки се разкъсватъ, и въ човѣка става едно разтрѣсване и казва: „кждѣ бѣхъ до сега, кждѣ бѣхъ?“ та сега и вие ще се попитате, кждѣ сте били — въ дѣното на ада. И тъй, всинца трѣбва да се освободите отъ туй хипнотическо състояние, затова ви казвамъ, че трѣбва да работите съ любовъ и мъдростъ, понеже тѣ сж божииѣ ржцѣ, и ще започнете по права линия. Това наричамъ очистително дишане. Ще проектирашъ волята въ себе си и ще кажешъ: *въ името на божията любовъ, въ която нѣма никаква измѣна, и въ името на божията мъдростъ, и въ името на Неговото слово, тъй да бжде*

Противъ тази магия, противъ тази сила, нѣма друга сила въ свѣта, която може да устои. Така

ще се разгърсятъ всички основи на черната лежа и всички тайни сили се махвату. Слѣдователно, всѣки отъ васъ ще гледа да се пробуди. Азъ съмъ виждалъ нѣкой, дойде и погледне особено. Това не е хубаво гледане. Вие майкитѣ какъ гледате вашитѣ дѣца? Колко вида гледане употребявате? Това е магнетизъмъ, нали?

Отговарягъ: „споредъ разположението“. Изгубили сте вие първото изкуство! Колко трѣбва да бждемъ внимателни, въ каква посока теглимъ ние ржката си! Какво внимание се язи-сква! И вие даже може да направите въ себе си малки опити, да видите колко скоро се разстрой-ватъ онѣзи вибрации, понеже вѣнъ отъ нашето физическо тѣло; човѣкъ е облѣченъ съ своето астрално тѣло, което е въ една етерна, подвижна форма, и когато той прокара ржката си, произвежда извѣстно сътресение. Нѣкой пжтъ, когато се намираме въ присѣствие на хора, отъ които излиза злоба, то тѣзи стрѣли на злоба прѣдизвикватъ въ насъ извѣстно неразположение. То е, защото тѣ сж прѣдизвикали извѣстни удари, които ни се отразяватъ въ видъ на болка.

Първото правило, когато се приближавате къмъ нѣкого, е: не бързайте да отидете извед-нажъ къмъ него, а се спрете и тогава дигнете ржцѣтъ си и кажете: *„въ името на божията любовъ и въ името на божията мъдростъ въ която живѣемъ и се движимъ, и въ името на*

Неговото слово, всѣко зло и лукаво помишление да се разпрѣсне“ (духане).

Изговорите ли това ще забѣлѣжите, че всѣка зла мисълъ, всички стрѣли и муниции на неприятеля ви, ще се разпрѣснатъ. Той прѣдава оржжието си и казва: „азъ се прѣдавамъ.“ Не направите ли това, не се ли пригответе, вие изпадате въ една засада. Тогава идватъ съмнѣнията, терзанията, умразата, злобата, и послѣ казвате: „нѣщо ме души.“

Сега азъ искамъ ученицитѣ на Бѣлото Братство да ходите разумно, и да употребявате това оржие. Давамъ ви единъ законъ. Употрѣбете го спрямо когото и да е. Който и да е, все тъй ще постѣпите.

Запитватъ: „прѣдъ него ли да извършимъ това“? — Не, отдалече. отдалече още, като забѣлѣжите неприятеля. Ние имаме право да употребяваме своитѣ оржжия

Писанието казва: „тамъ да се вжоржжите.“ Какъ? Ако тѣ употребяватъ извѣстни сили, ние ще употребимъ други, въ противодѣйствиe. Отдалечъ ще направите своето упражнениe. Ще погледнете нагорѣ и ще си направите упражнението. Който ви види, ще каже: „този какво ли прави?“ Той нѣма нищо да разбере. Това е само единъ начинъ да се фиксира вашия умъ едновременно, за да противодѣйствува. Това упражнениe можете и мислено да го направите, но когато и ржцѣтъ дѣйствуватъ, по-силно е,

едновременно взиматъ участие нашия умъ и нашето сърце.

Запитватъ : „ами когато се намираме много близо до неприятеля?“

— Тогава отблизо ще дѣйствувате, но това сж изключения, на 10,000 — единъ случай. Ако вашиятъ противникъ дойде наблизо това показва, че той ви е омагйосалъ отдалече, прѣдъ васъ. Ако влагате силитѣ си, вие ще го видите по напрѣдъ. Въ духовния свѣтъ е тъй: който види по-напрѣдъ, той печели. Бѣлитѣ братя сж силни въ това, че тѣ виждатъ отдалечъ и взиматъ мѣрки. Дѣто чернитѣ ви видятъ по-напрѣдъ, тѣ спечелватъ. Нѣкждѣ може да изгубимъ сражението и ще отстѣпимъ, ще поправимъ погрѣшката си. Но то нищо не значи. Нѣкждѣ ще спечелимъ сражението, но казвамъ, че трѣбва да воюваме мжжки.

Сега ще се съедините всички и ще работите по този законъ на любовта. Ще турите закона на хармонията, и той ще почне да отваря пѣтя ви, ще дойдатъ божииѣ мисли въ васъ.

Този свѣтъ е на Бога, ние сме Негови служители и ще работимъ за Него. Нищо повече. Ние нѣма да работимъ за нѣкоя черква, нито за православна, нито за протестантска, нито за католишка. Ние ще работимъ за Царството Божие. Ако пъкъ и тѣзи черкви работятъ за Царството Божие, добръ дошли, ние сме съ тѣхъ.

Но за тѣзи черкви, ако не работятъ за Бога, азъ единъ мой косъмъ нѣма да дамъ. Единъ мой косъмъ отъ брадата ми струва повече отъ една такъва черква. Нашето правило е да служимъ съзнателно на Онзи, Който ни е далъ животъ, Който ни е далъ всичко.

Ние нѣма да допуснемъ да ни лъже нѣкой. Стига толкова лъжи! Ние и вие, черквитѣ, сме служители на Господа, а това, което вие правите, дѣто искате да ни лъжете, нѣма да мине. Ние познаваме тѣзи лъжи. Нали мжжъ и жена, прѣди да се оженятъ, се докарватъ? Мжжтъ се докарва, че е много благороденъ, жената се докарва, че е много благородна, а по слѣ, като се оженятъ, казватъ единъ другиму „не ми се прѣдставлявай, де, познаваме се, бѣше то, въ моминство бѣше, но сега вече се опознахме. Какво има да се лъжемъ? Сега трѣбва да излѣзе чистата истина, за да може да се обновимъ, и тогава ще станемъ ученици на Всемирното Бѣло Братство, ученици на Христа въ Този смисълъ.

Ние сега нѣма да бѣгаме отъ свѣта нѣма защо. Сега свѣтътъ бѣга отъ насъ. Единъ врѣме ние трѣбваше да бѣгаме отъ свѣта, а сега той бѣга отъ насъ. Казватъ: „да живѣемъ ли въ свѣта, или да бѣгаме отъ свѣта?“ Нѣма защо, свѣтътъ си заминава. Тѣй че въпросътъ е рѣшенъ. Дойде му врѣмето, свѣтътъ ни напуща.

„Азъ ви напускамъ,“ казва той. — Е, на добъръ часъ.

Послѣ, ще ви дамъ нѣкои внушения за работа прѣзъ цѣлата година на тѣзи, които присѣствуватъ тукъ. Ще се изберете ония, които повече си хармонирате, понеже така, не само че се намирате на едно и сѣщо поле на развитие, но и връзкигъ ви отъ миналото сж по-силни. Почнете да си кореспондирате помежду си. Ще развивате три вида работа : първо — работа на физическото поле, второ — работа въ умствения свѣтъ и трето — работа въ духовния свѣтъ. Нека отъ васъ, самитѣ, да излѣзе единъ практически методъ за работа, който да даде резултатъ, а не само теоретически. Да се събератъ двама, трима или петима души, да се съгласятъ да размѣнятъ чрѣзъ писма мисли какъ да работятъ въ физическо отношение : да насаждатъ градини съ плодове — ябълки, круши, съ зеленчуци и др. Или пъкъ да се основатъ малки колонии, забавачници за дѣца, или малки училища и да размѣняте мисли за разнитѣ методи по прѣподаването ; или пъкъ да се отворятъ гостинници — изобщо навсѣкждѣ да се проявява вашата инициатива. Добръ е да се занимавате съ малкитѣ дѣца, да взимате участие въ тѣхнитѣ игри съ куклички и др. Защо не ? Ако съ малкитѣ дѣца не можете да се справите, какъ ще се справите съ възрастнитѣ ? У всѣкиго отъ васъ има нѣщо цѣнно, въ опитността му.

Може да създадете единъ общъ планъ за другата година и всички да се ползвате. Тази година, както ви казахъ, работата ви temelъ не може да хване, не може да кажемъ, че ще направимъ това или онова. Тази година ще се заемете да уредите смѣтките си, ще отворите теверитѣ си, и ще кажете : „братко, у мене има остатъкъ отъ баба ти, отъ дѣдо ти ела да си го вземешъ“. Другиятъ ще пише : „братко, азъ имамъ остатъкъ отъ дѣдо си, ще дойда да си го взема“. Така ще си пишете и ще започнете помежду ви обмѣна и размѣна. Тогава ще почне да се разведрия вашето съзнание и умътъ ви ще заработи. Та онѣзи отъ васъ, които иматъ най-много инициатива, да основатъ нѣщо, и по-младитѣ и по-старитѣ, да почнатъ всички да работятъ, тъй както въ живота започватъ. Най-напрѣдъ започватъ младитѣ, послѣ възрастнитѣ и най-послѣ — старитѣ. Когато единъ старъ човѣкъ е здравъ и уменъ, той дори и на стари години ще почне да пише нѣщо хубаво, отъ което младитѣ, като четатъ, ще се въодушевяватъ. Ако не е здравъ и уменъ, а боледува, той ще разправя само за своитѣ болести, че нѣма кой да го гледа, че краката не го държатъ, че главата го боли и т. н.

Духовната работа се състои съ слѣдното : ще се съберете на групи отъ по 5—10—15—20—100 сестри въ една група, да се молятъ за нѣкой свой братъ или сестра. Напримѣръ, нѣ-

кой вашъ братъ страда, ще направите молитва за него, и ще му се помогне. Тази група ще наречемъ „свѣтници на божественитѣ молитви“. Сжщото ще направятъ и мжжетѣ. Ще си опрѣдѣлятъ специални дни, прѣзъ които ще се молятъ за нѣкой братъ, комуто работитѣ не вървятъ добръ, въ каквото и да е отношение. Ето единъ колективенъ начинъ за помагане. А сега казвате: „нека Господъ му помогне“. Ами че когато искамъ да направя нѣщо, нали трѣбва да дойдатъ въ дѣйствие моятъ умъ, мозъкъ, крака, мускули, цѣлото ми тѣло, нали трѣбва да взематъ участие? А когато искаме отъ Господа нѣщо, нали и той ще трѣбва да се раздвижи? И ние, като Негови удове, и ние ще се раздвижимъ. Щомъ започне Господъ да работи, то кракъ ли си, нокътъ ли си, ржка ли си, или каквото и да си, ще заемешъ своето мѣсто да работишъ. Другъ не може да заеме твоето мѣсто, Ще кажешъ: „азъ ли съмъ опрѣдѣленъ за тази работа?“ -- Да, ти си. Ще си кажете: „Господи, ние можемъ да извършимъ Твоята воля“. Божиятъ Духъ, ще ни даде извѣстни внушения.

Азъ ще се радвамъ много, ако отъ васъ могатъ да излѣзатъ нѣкои хубави работи. Ако азъ ви дамъ нѣкои работи, както съмъ ви давалъ до сега, наблюдавалъ съмъ ви, погледнете ги, пъкъ си кажете: „близо до ума е, хубава идея е, но дали може да се изпълни? Хайде

за другъ път“. А дѣтето, като излѣзе отъ васъ като се роди, майката повече му се радва и по-лесно го отхранва. Чуждото дѣте си е чуждо, но когато е твое, ще се ангажирашъ съ него. Азъ искамъ сега всѣки да се ангажира съ нѣщо, да роди по нѣщо.

И тъй, ще си образувате три свѣта отъ по 100 души свѣтници: свѣтъ на физическия трудъ, свѣтъ на духовния животъ и свѣтъ на просвѣтата. И така, ще разграничите кои работи влизатъ въ свѣта на просвѣтата, кои въ свѣта на духовния животъ, и кои — въ кръга на физическия трудъ. Този послѣдниятъ е най-важниятъ. Не се самозаблуждавайте, но започнете. Законътъ на сегашното развитие изисква да се започне отъ физическия свѣтъ, съ материалното, а не съ духовното. Това се налага Апостолъ Павелъ казва: „първо съ видимото, а послѣ съ невидимото“. Най-първо ще уредимъ всички работи, които сж близо до насъ, физическитѣ, а щомъ тѣхъ може да уредимъ, по сжщия законъ на развитие ще може да уредимъ и духовнитѣ. Щомъ уредимъ духовнитѣ, ще уредимъ и просвѣтителнитѣ. Ние ще започнемъ съ физическитѣ работи. Ако има нѣкоя сестра, която се обезпокоява за своята прѣхрана, тя не може да служи на Господа, тя не може да бжде духовна. За да бжде човѣкъ духовенъ, не трѣбва да се страхува, а ако е духовенъ и се страхува, той не е голѣмъ герой. Можешъ ли,

като те биятъ да се молишъ на Господа? Малцина сж такива хора. Вземете малкото дѣте. Като го бие майка му, то казва: „моля ти се, мамо, не ме бий!“ Първото нѣщо е да се постараете да оправите работитѣ на физическото поле. Ще създадете работа за всички. Ако нѣкоя отъ сестритѣ нѣма работа, ще ѝ създадете. Между васъ, не считайте за унижение това, че нѣкоя е бѣдна, та се срамува да работи, и да очаква подаяние. Ние ще вършимъ всичко отъ любовъ. Нѣкоя сестра е бѣдна, ще отиде при друга сестра, която има, която е състоятелна, и ще ѝ каже: „сестро ще дойда днесъ отъ любовъ да ти опера“. Тя ще ти отговори: „сестро, и азъ отъ любовъ ще ти помогна“. Отъ любовъ ще ти опере дрехитѣ и отъ любовъ ще отворишъ кесията си. А сега, ще дойде при тебе, ще започне: „азъ съмъ бѣдна, мжжъ ми това онова“—оплаква се. Такова учение у насъ нѣма, то е отъ лукаваго. Нѣкой мой братъ е бѣденъ, нѣма работа, ще отиде у брата си: „братко, дай да ти помогна въ дюкяна!“ Вечеръта той си затваря дюкяна и казва: „братко, азъ отъ любовъ ще ти дамъ нѣщо отъ това, което съмъ припечелилъ“. По този начинъ ще се стараемъ да приложимъ Христовото учение въ практическия животъ. Малко ще се поизпотите, но ако речете да го приложите по този начинъ, Господъ ще каже: „понеже вие осветявате Моето име, азъ ще ви благословя, азъ ще тръгна съ васъ“.

Тогава нѣма да има жена, на която мжжътъ ѝ да е лошъ, нѣма да има мжжъ, чиято жена да не е замѣсила тѣстото за хлѣба си, да не е изпраля дрехитѣ си, и всичко ще върви добрѣ и ще се благославя. Ние сега трѣбва да уредимъ своитѣ работи, трѣбва да работимъ за себе си по Бога. Не само единъ ще работи, но всички ще започнете, и то до толкова всѣки, доколкото у него съзнанието е пробудено, и не на сила, а всѣки единъ отъ насъ ще работи съзнателно, отъ любовъ. Всѣки единъ отъ насъ ще отвори кесията си съзнателно, и отъ любовъ ще помогне на брата си, и ще каже: „братко, позволи ми отъ любовъ да го направя“. Добрѣ, и азъ отъ любовъ ще го приема, но безъ любовъ не го вземамъ. Това е правило, което азъ ви давамъ. Приложете го пѣкъ и вашиятъ умъ ще създаде нѣщо. Туй правило ще създаде малки правилца, и като ги приложите въ живота, ще се създаде много нѣщо. Идещата година като се съберемъ, вие ще ми разправите за нѣкои нѣща, които и мене ще ме радватъ.

Освѣнъ тѣзи три съвѣта, ще изберете още 100 души за тѣй наречения „свѣтъ на примирителитѣ“, който да разглежда всички недоразумѣния, които се пораждатъ въ градоветѣ. И когато се дигне нѣкой малъкъ скандалъ за пръвъ и послѣденъ пѣтъ, тѣзи 100 души ще се събератъ на свѣтъ и ще уредятъ този въпросъ. Тогава всички ще дигнатъ ржката си и ще ка-

жатъ : „въ името на божията любовъ, въ името на божията мъдростъ и съ силата на Неговото слово, да изчезнатъ всички дяволски работи — ху“ (духа се), и всичко ще се оправи.

И тъй сега четири съвѣта имате :

I. Съвѣтъ на физическия трудъ.

II. Съвѣтъ за духовния животъ.

III. Съвѣтъ за просвѣтата.

и IV. Съвѣтъ на примирителитѣ.

Всѣки съвѣтъ ще се състои отъ по 100 души, смѣсени ще бждатъ — мъже и жени. Всѣки единъ градъ може да си направи въ миния-тюрь сжщото нѣщо, но ще бждатъ свързани. И тъй, отъ всинца ви ще има 400 души чиновници, но безъ заплата, безъ портфѣйлъ.

Още днесъ слѣдъ обѣдъ къмъ 3 ч., ще се съберете и ще изберете тѣзи четири съвѣта, изведнажъ и ще ги приложите, за да се започне тази работа. Отъ 100-тѣ души половината ще бждатъ мъже и половината — жени. И младитѣ ще влизатъ вжтрѣ. Младитѣ момци и моми ще бждатъ отъ по 21 година нагорѣ. Тѣ ще бждатъ въ запасъ, въ резерва, ще замѣстватъ старитѣ, когато тѣ издържатъ сражението. Старитѣ ще турятъ най-напрѣдъ, а младитѣ — отзадъ, понеже старитѣ сж калени. Младитѣ, като видятъ 1—2 сражения, и дойде до тѣхъ реда, тѣ сж вече герои.

Запитватъ : „какъ ще стане изборътъ“ ?

— Ще го измислите, вие го знаете по-добър. Съберете се, направете нѣщо, и ще ми кажете какво сте направили. Азъ ще се съглася съ васъ, и каквото направите, ще го туримъ въ дѣйствиe. Идещата година, ако има нѣщо, пакъ ще го изправиме.

И тъй, ще обмѣните мисли сериозно. Не мислете, че тази работа е много трудна, не е трудна, тя е едно добро забавление. Сега никому нѣма да остане хатъръ, като влѣзатъ по 100 души, все пакъ ще свършатъ работа. Прѣзъ течение на годината ще си пишете. Ще имаме съвѣтъ да внася хармония, и ще работимъ прѣзъ цѣлата година за създаване на тази божествена хармония, и ще бждемъ искрени вече спрямо себе си, спрямо ближнитъ си и спрямо Бога. И тогава ще дойдатъ по-голѣми благословения, по-голѣми проявления, може да се яватъ между насъ хора съ по-голѣми способности, съ повече отворени очи, музиканти, поети, съ дарби въ изкуствата, ще се застъпятъ всички отрасли, всичко, което е божествено.

Искамъ всички недоразумѣния, които до сега сж съществували, постепенно да се загладятъ. Нѣма защо да се спъваме подъ старото нѣбе и старата земя, които си заминаватъ. Като останете сами, вие ще бждете герои. Ако искате, заемете се още сега да направите този изборъ. Азъ ще ви оставя, за единъ часъ, да си

наредите работата, да не ви стѣснявамъ. Е, какъ мислите да постѣпите?

Всѣки единъ съвѣтъ между себе си ще избере по 10 души, които ще бждатъ постоянното присѣствие, за да може работата да върви по-спѣшно. Да кажемъ има нѣщо, ще изпратите тѣзи 10-тѣ да отидагъ, тѣ ще бждатъ като изпълнителенъ комитетъ. Ония, които ще влѣзатъ въ съвѣта за физическия трудъ, ще трѣбва да иматъ здрави мускули и воля.

Ония, които ще бждатъ въ примирителния съвѣтъ, ще трѣбва да бждатъ съ сѣдийски познания и сами да сж примирени.

Ония, които ще бждатъ въ духовния съвѣтъ, трѣбва да иматъ сърца повече развити.

Ония, които сж въ просвѣтния стдѣлъ, трѣбва да иматъ умъ повече развитъ. Примирителитѣ сж хора на милосърдието.

По жребче се избраха 400 души за четиригѣ съвѣти.

3. ч. сл. обѣдъ.

Опрѣдѣляне работата на четиритѣ съвѣти.

Нека да направимъ сега една тайна молитва. Ще ви прочета нѣколко стиха отъ 6 гл. на посланието къмъ Галатянитѣ.

6 ст.: А този, който се учи на Словото Божие, нека направя участникъ въ вситѣ си добрини тогозъ който го учи.

7 ст.: Недѣйте се лъга: Богъ поругаемъ не бива: понеже каквото посѣе човѣкъ, това ще и да пожъне.

8 ст.: Защото който сѣе въ плътта си, отъ плътта си ще тлѣние да пожъне; а който сѣе въ Духа, отъ Духа ще животъ вѣченъ да пожъне.

9 ст.: Да не ни се додѣва да правимъ добро; защото ако се не уморяваме, наврѣме ще пожънемъ.

10 ст.: И тъй, докато имаме врѣме, да струваме добро на всички, а най вече на своитѣ по вѣрата.

Какъвъ е великиятъ законъ? Не можешъ да любишъ този който нито те люби, нито те мрази. Двѣ условия: за да можешъ да любишъ

много, той трѣбва или да те люби или да те мрази, едно отъ двѣтъ. Но ако той нѣма тѣзи двѣ разположения къмъ тебе, туй чувство на любовта не може да се яви. Само че онзи, който те прѣдизвиква чрѣзъ своята умраза на любовь къмъ него, той съжالياва, че ти е далъ повече масло, той съзнава, че е усилилъ твоето гориво — любовта, съжالياва, че е допусналъ да се увеличи у тебе любовта.

И тъй, Господъ ни люби по двѣ причини. За сега ни люби, защото грѣшимъ, а грѣшното, това е едно врѣменно заблуждение на човѣшката душа, която се отклонява отъ пътя на любовта. Ние мислимъ, че може да има другъ пътъ по който любовта може да се прояви, обаче, слѣдъ като завършимъ цѣлата си еволюция, ще видимъ, че има само единъ пътъ; единъ начинъ за любовта.

Сега да се повърна къмъ практическата страна, т. е. къмъ реалната страна, която е съществена за насъ. Ние искаме да се организираме, за да работимъ. Организациятъ може да бждатъ механически, когато нѣма тѣсна, вътрѣшна връзка между частитѣ. Връзката може да бжде органическа, т. е. вътрѣшна, но ако въ тази вътрѣшна, органическа връзка нѣма съзнание, т. е. нѣма разбиране между частитѣ, не се постига цѣльта.

Какъвъ е великиятъ законъ вътрѣ въ природата? Всички ония, които започватъ съ меха-

механически начинъ на организиране, се увеличаватъ отвънка, а всички ония, които започватъ съ органическия, се увеличаватъ отвътрѣ.

И тъй, ако ние сега добиваме познания само отвънка, отъ опитноститѣ на другитѣ хора, ние имаме механическо организиране. Добиваме знания, нѣмаме онова вътрѣшно знание, което иматъ растенията, да се организиратъ, отвътрѣ да растатъ. Слѣдъ нашата смъртъ всичкото това знание се разкапва. Това е причината, за дѣто нѣкой виденъ философъ, който е писалъ много книги, слѣдъ смъртъта си 'се прѣражда като единъ простъ човѣкъ. И тъй, знание, което ние добиваме отвънъ, чрѣзъ хората, лесно може да се заличи, но онова знание, добито чрѣзъ великия опитъ на любовта, никаква сила не може да го заличи. Слѣдователно, истинско знание може да се добие чрѣзъ правия пътъ на любовта. Туй е единъ законъ.

За да любимъ човѣка, трѣбва да го познаваме, да знаемъ да разкриемъ неговата душа, неговото минало и бждеще и тогава непрѣмънно ще го обикнемъ. За да почитаме нѣкого, трѣбва да го любимъ. Нѣма ли у насъ тази любовъ, ние сме чужди единъ на другъ. А за да познаемъ Бога, трѣбва да го любимъ. Да се не спирамъ на това какъ ще познаемъ Бога—ще Го намѣримъ. Бога може да почнемъ да любимъ, тъй както единъ човѣкъ може да любимъ. Тѣй щото

любовта е едно качество на човѣшката душа, а не качество на човѣшкия умъ.

Сега, за онова организиране, за което говоримъ, казвате: „ами какъ ще се организираме“? Не мислете, че туй организиране ние го създаваме сега, то е вложено вжтрѣ въ насъ. И малкиѣ спорове които могатъ да създадатъ неразбирания, сж като онѣзи старини, които се срѣщатъ при разнитѣ разкопки. Като намѣрятъ нѣкои такива старини, заливатъ ги съ разни киселини, съ цѣль да ги изчистятъ отъ прашоляка, но при това изчистване, тѣ измиватъ и надписа. Въ същностъ, цѣнното е написаното.

Сами трѣбва да бждемъ майстори, да не би, като бършемъ, да избършемъ, да изтриемъ и написаното, но да оставимъ това, което е първоначално написано. Сега всѣки отъ васъ е роденъ за извѣстна дѣятелностъ, не сте всички за една дѣятелностъ. Единъ фактъ. Всички онѣзи отъ васъ, които иматъ низки чела, тѣ не сж за нѣкоя философска дѣятелностъ, тѣ не сж за умственъ трудъ. Ако нѣкой пжтъ имъ дойде мисълта да станатъ писатели, тѣ напразно ще губятъ врѣмето си, тѣ сж за практическа работа, а въ сегашния животъ ще приготвяватъ условия за бждещия си животъ. Това съмъ провѣрилъ. Вслѣдствие на това, ония, челата на които сж низки, а мислятъ, че иматъ умъ, се лъжатъ; тѣ иматъ умъ, но въ астралния свѣтъ, а въ физическия свѣтъ нѣматъ условия да се прояви

той. Ако цигулката имъ има само една струна, какво ще правятъ? На една струна може ли да се свири? Или, ако има само струнитѣ *ми* и *сол*, може ли да се свири? Значи, тѣхната цигулка трѣбва да е пълна, съ всичкитѣ струни, и свирачитѣ да разбиратъ законитѣ. Нѣкои отъ васъ искатъ да бѣдатъ много активни. Но не могатъ. Защо? — тѣхната глава отзадъ е много сплескана. Човѣкъ, който иска да бѣже дѣтеленъ, трѣбва да има широка глава отзадъ. Човѣкъ, който има сплескана глава отзадъ, като му дадатъ да направи нѣщо, остава все недовършена работата си, все ще намѣри туй причина, онуй причина, а онзи, който има широка глава отзадъ, все ще намѣри време да довърши работата си. Така и нѣкои отъ насъ, като ги турятъ на работа, нѣма ги. Загова трѣбва да опрѣдѣлимъ мѣстото на всѣкиго отъ насъ, кой за какво е. Който е роденъ за духовна работа, да бѣже духовенъ. Въ бѣдеще, тоа е другъ въпросъ. Нѣкой е роденъ за музикантъ, и като такъвъ, той има цѣна, а другъ нѣкой не е роденъ за такъвъ, и цѣлъ животъ да прѣкара като музикантъ, нѣма да направи нищо. И той ще научи нѣщо, но не тѣй, както родениятъ за това. Тѣй щото всинца сме родени за нѣщо. И ако се заемемъ за туй, за което ни е турилъ Господъ, ще направимъ нѣщо, но ние казваме: „азъ ще коригирамъ плана на Бога“. И цѣлъ животъ коригираме Господа. На-послѣ казваме:

„нищо не можахъ да постигна“. Вториятъ животъ пакъ коригираме Господа — „нищо не можахъ да сполуча“.

Друго нѣщо : за да познаете дали вашиятъ умъ е въ състояние да се прояви, дайте по-усилена работа на ума си. Ако въ три години ние можете да подигнете челото си, да стане съ 2 м. м. по-високо, може да постигнете нѣщо. Но ако слѣдъ три години вашето чело не е прѣтърпѣло никакво измѣнение, не си губете времето въ разни философии.

Тѣй и споредъ интензивността на волята трѣбва да бждемъ въ състояние да измѣнимъ челото си, формата на главата, носа и да моделираме лицето си като единъ художникъ. Причината за неуспѣха въ това е, че когато говоримъ за себе си, имаме по-високо мнѣние, отколкото сме а другитѣ иматъ по-долно мнѣние за насъ, отколкото сме. И тамъ е всичката грѣшка. Той има за себе си по-високо мнѣние, отколкото е, а окръжаващитѣ иматъ по-долно мнѣние за него, отколкото е. И така се намираме въ двѣ крайности, затова трѣбва да съберемъ тѣзи двѣ величини, и да ги раздѣлимъ на двѣ. Отъ това, което ние мислимъ за себе си, да смъкнемъ 50%, и отъ това, което хората мислятъ за насъ, да смъкнемъ пакъ 50%, останалото, това си ти. Сега между насъ трѣбва да се постареемъ да създадемъ една благоприятна атмосфера за всички прояви, но не амбиции.

Зашото, гледамъ, у васъ се развиватъ повече личнитѣ чувства, тѣзи отзадъ на главата, т. е. вие имате разположението на пѣтела, на пауна — само пѣстритѣ му пера — тр-тр-тр. Той казва: „вижте какво съмъ направилъ!“ — Е, хубаво, тази пѣстра опашка е отъ милиони години. А сега какво направи? Като си изкаже гласа, ще видите, че нищо не е той. Пѣтелътъ като се изкачи на плета, извиква: кукуригу! Послѣ пакъ сплиза долу. Вториятъ день пакъ се качи на плета: кукуригу! День слѣдъ день, а какво иска да каже съ това кукуригу? Веднажъ кукуригу, втори пжтъ — кукуригу, трети пжтъ — кукуригу, хиляди пжти кукуригу. Какво иска да каже той? Наблюдавайте това кукуригу на пѣтела. Когато започнатъ да пѣятъ първи пѣтли, на човѣкъ му става леко на душата, тъй, като че ли се освободилъ отъ нѣкоя напасть. А като влѣзешъ въ село и чуешъ лаенето на кучетата, любива те страхъ. Лаенето на кучетата подразбира, че има нѣкаква опасностъ, а когато пѣтелътъ пѣе, подразбира, че нѣма никаква опасностъ, че нѣщо хубаво се крие. Е, избрѣ, ако на моя прагъ дойде единъ пѣгелъ и извика: кукуригу! вторъ дойде — изкукуригу. 3—10—15 пѣтли изкукуригатъ, какво впечатление ще ви произведатъ тѣзи пѣтли? Най-първиятъ пѣтелъ ще ви произведе едно приятно впечатление, отъ втория ще почне туй впечатление да се намалява, докато най-послѣ послѣдниятъ пѣ-

тель ще ви произведе едно неприятно впечатление, и ще се заемете да го изпъждате. Сжщотрнѣщо и ние вършимъ. Този пѣтель докарва голѣми бѣди. Дойде единъ пѣтель, каже: „кукуругу“ — прѣдставя единъ планъ за работа. Дойде вторъ пѣтель — пакъ „кукуругу“, — другъ планъ прѣдставя. Първиятъ планъ е хубавъ. Вториятъ планъ казва: „тази работа е тъй, но хайде да я напуснемъ“.

Ние ще се върнемъ къмъ основната мисль: въ сегашното ви състояние Богъ е вложилъ какво трѣбва да вършите, той вч е свързалъ съ извѣстни хора, и вие трѣбва да ги намѣрите, вие ще ги почувствувате и съ тѣзи хора ще трѣбва да работите. Тѣзи двама, трима и повече души ще дойдатъ съ други и ще работите заедно. Така се обединяватъ хората, домоветъ и цѣлото човѣчеството. По сжщия законъ се организиратъ мравкитъ и пчелитъ. Всѣка една мравя си знае своето прѣдназначеніе. Кой организира мравкитъ, кой организира пчелитъ? Работата върви по единъ механически начинъ. А ние, дѣто се бъркаме тукъ-тамъ, мислимъ, че сме създадени по другъ начинъ. Не, и ние сме организирани като тѣхъ, само че се отдалечаваме. Това блъскане, това грѣховно състояние ни е отдалечило отъ правия пжтъ на развитие. Всѣки единъ методъ е полезенъ, защото, ако приложите единъ методъ, той ще ви разкрие дѣ сж неговитъ слаби страни. Ще приложите втори методъ, той сжщо ще ви разкрие

слабитъ си страни. И като приложите този методъ день, два, три, вие сами ще намѣрите погрѣшките, ще ги коригирате. Тѣзи грѣшки естествено се проявяватъ. Не мислете, че всѣка работа ще бжде съвършена, ще има редъ упущения, но съ течение на врѣмето, ако се уповавате на божествения законъ и божията мъдростъ, която работи, съществува, които сѫ заинтересувани, ще помогнатъ да се организираме. Та сега ще започнемъ съ организацията, която туряме като троба. Нали по 100 души ще бждете въ група? Питамъ: какъ ще започнете сега първата ваша работа? Тѣзи съвѣтници на труда какъ ще започнатъ работата? А онѣзи на духовния животъ съ какво ще започнатъ? Сега виждали ли сте нѣкои опитни музиканти, като взематъ нѣкои ноти, поизсвирватъ нѣщо тукъ-тамъ отъ тѣхъ, но като дойде нѣкой виртуозъ безъ ноти, започва отъ начало и изсвирва цялото парче. Сега, разбира се, вие още не сте виртуози, но ще отворите нотигѣ, и ще научите парчето добръ да го свирите. Азъ се надѣвамъ, че ще го научите. Това ще бжде единъ импулсъ да събудите способностигѣ, които имате, и единъ на другъ ще придадете отъ вашитѣ енергии, които ще се кръстосватъ.

Има нѣкои, у които природниятъ умъ е силно развитъ, затова тѣ ще придадатъ частъ отъ своята енергия на други, у които природниятъ умъ и способностигѣ сѫ слабо развити.

Да допуснемъ сега слѣдното противорѣчїе. Напримѣръ, азъ съмъ свършилъ извѣстенъ университетъ, свършилъ съмъ финанситѣ, но нѣма за мене подходяще мѣсто. Трѣбва да чакамъ 1 — 2 години за мѣсто и казвамъ: свършилъ съмъ финанситѣ, не отивамъ да правя коли, макаръ че зная този занаятъ. Отивамъ въ кафенетата, пуша цигара слѣдъ цигара . . . пуфъ, пуфъ. Питамъ: какъвъ смисълъ има въ това? Намѣсто да казва „пуфъ-пуфъ“, да вземе теслата, че „тракъ-тракъ“ съ нея. Нали е по-умно?

Е, да допуснемъ други примѣри. Ти си свършилъ по пчеларство, имашъ дарби да се занимавашъ съ пчелитѣ, захвани пчеларството.

Имашъ вътрѣшни дарби къмъ земледѣлие, прояви своята дѣятелность въ това отношение! Може да срѣщнешъ мжнотии, но ако вървишъ противъ своето прѣдназначеніе, по този начинъ ще срѣщнешъ други мжнотии. Първитѣ мжнотии ще прѣдодолѣешъ по-лесно, и докато ти се подобри кармата, ти ще намѣришъ добри приятели.

Сега нѣкои отъ васъ се намиратъ при по-благоприятни условия, други — при по-неблагоприятни. Нѣкои отъ васъ ще се борятъ повече, но ние ще имъ помогнемъ да надвиятъ. Нѣма да имъ върви по медъ и масло, но ние ще проявимъ своята дѣятелность, своя умъ, своето сърце и своята воля. Да кажемъ, нѣкоя сестра

е шивачка, бѣдна е тя. Иска да работи за Господа, ще тръгне, ще влѣзе въ нѣкой градъ, ще пита: „имате ли работа?“ Ще работи на едно, на друго мѣсто, ще си пробие пѣть. Но ако тя мисли, че ще може по по-лекъ пѣть да мине, не е достойна за духовна култура, това не е правиятъ пѣть. Тѣй въ дадения моментъ, това е едно оръжие, което Богъ ти е далъ, то е свещено и то ще те избави отъ извѣстни изкушения.

Та сега ние, и по-младитѣ и по-старитѣ, ще се повърнемъ да развиемъ своитѣ дарби, до колкото можемъ.

Най-първо въ плана на работата, заемете се да си направите на физическото поле братски градини. Всѣки единъ градъ да има братска градина: плодна градина, зеленчукова градина, отъ 5 — 20 — 30 декара, колкото имате. Ония отъ васъ, които нѣматъ какво да правятъ, нека отидатъ тамъ да се позанимаватъ, да вложатъ труда си, и отъ туй, което излиза, да се ползуватъ онѣзи братя, които иматъ по-малко. Нали е практично, празното врѣме да се използва? Нѣкои отъ васъ се заемате да образувате столарско заведение въ нѣкой градъ. Заемете се да правите маси, каци, приложете каквото изкуство владѣте прѣзъ свободното си врѣме, и каквото придобиете, ще може да го продавате. Всички занаяти които имате, постарайте се да ги турите въ дѣйствиe. Нѣкой е педагогъ, да събере 5—10—15 — 20 малки дѣца, да открие едно педаго-

гическо училище, една забавачница, и да започне да ги занимава. Нѣкои отъ васъ нека се сдружатъ по 2 — 3 души, да прѣвеждатъ книги; ето културна работа! Нѣкои, нека образуватъ класове за четене на книги, съчинения на видни писатели, учени хора. Други, съ музикални способности, нека образуватъ оркестри отъ цигулки, кларнета и пр. И като се съберемъ, всѣкога да има между насъ едно голѣмо разнообразие. Да знаемъ и да работимъ, и да пишемъ, и да пѣемъ, и да свиримъ, и да четемъ, всичко да можемъ. Господъ иска отъ всичко по малко да знаемъ, та да кажатъ другитѣ, че тѣзи хора знаятъ всичко. А сега, като се съберемъ, всички искаме да бждемъ духовни хора, особено тѣзи, които иматъ повече опитности. Въ какво седятъ опитноститѣ? Опитноститѣ се състоятъ въ слѣдното. Ако ви заведе въ нѣкоя планинска мѣстность, ще имате опитности. Но ако азъ имамъ само нѣкои снимки, и ви ги прѣдставя, какво се ползвате отъ тѣзи картини? Вие ще имате само едни умствени прѣдстави. Ако ви заведе въ една планинска мѣстность, вие ще възприемете магнетичното влияние на тази мѣстность, ще дишате чистия ѝ въздухъ, ще пиете свѣжата и чистата ѝ вода, ще вкусите отъ всички блага на тази мѣстность. Следователно, за да ви заведе въ духовния свѣтъ, нѣма да ви изнеса книга, въ която е описанъ духовния животъ, и отъ нея да го разглеждате, а ще ви кажа:

елате съ мене! Единъ день, ако направимъ екскурзия за духовния свѣтъ, ще си отрѣжете голѣми прѣчки и ще ви кажа: „вземете си по една тояга и да трѣгнемъ за духовния свѣтъ! Този духовенъ свѣтъ ще го намѣримъ въ нѣкоя планинска мѣстность. Вие мислите, че той е на нѣкое особено мѣсто.

Тамъ, дѣто бѣхъ това лѣто, намѣрихме единъ рай, „страдрадосткия“ рай го наричамъ азъ. Всѣко мѣсто, което въ вашия умъ може да произведе най-красивитѣ мисли, най-красивитѣ чувства и да измѣни вашия животъ въ извѣстно направление, това е рай. Ще кажете: „такъво мѣсто не съмъ виждалъ“. Това е частъ отъ рая, единъ кжтъ отъ рая. Като отидешъ на друго мѣсто, ще намѣришъ другъ кжтъ отъ рая. Този божественъ рай е разпрѣснатъ по цѣлото земно кълбо.

Сега, за да се познавате, употребете слѣдния методъ. Събирате се двама души на едно мѣсто, ти разправяшъ на другаря си нѣщо, той не се интересува отъ това, което му разправяшъ. Туй не произтича отъ това, че този братъ не иска да те слуша, а отъ това, че у него сж развити едни способности, у тебе — други. Ти му говоришъ за музика, за изкуство, а той си мисли за дръвчетата, за кравицитѣ си, за мѣсьлцето, да има кжща, градина и пр. Ти му говоришъ за музика, а той си мисли за своитѣ крави. Тогава той започва да ти говори, да ти разправя за кравитѣ, въодушевява се и се чуди, защо ти не се интересувашъ. И двамата сте

прави. Той се интересува за едното, ти — за другото. Тогава този, който е уменъ, ще си каже: „за да разбере този братъ, азъ трѣбва да слѣза тамъ, дѣто е той“, или той трѣбва да се качи при тебе. И тъй правятъ младигѣ. Когато двама млади се обичатъ, момъкътъ, като музикантъ, говори за музиката, защото има музикално чувство, а момата, по интуиция, се нагажда къмъ него, показва, че се интересува отъ музиката, докарва се. Той казва: „а, намѣрихъ я!“ Но като се оженатъ, той вижда, че тя нѣма никакъвъ интересъ къмъ музиката. „Охъ, будала си, казва тя, азъ докато се ожена се интересувахъ, но сега между насъ не трѣбва да е така“.

Азъ виждамъ, нѣкои отъ васъ може да разсуждаватъ като философи, а други — не: нѣкои отъ васъ сж активни на физическото поле, и могатъ да свършатъ грамадна, отлична работа, а други не сж активни, не могатъ да свършатъ толкова много работа. Та всички тѣзи енергии, които имаме, ще ги оставимъ да дѣйствуватъ по божественъ пѣть. Нѣма да измѣняме божествения пѣть по никой начинъ.

Ония отъ васъ, които сж въ просвѣтителния отдѣлъ, размѣнете мѣста си върху този книжовенъ отдѣлъ, какви книги да издадете, какви книги да се прѣпорѣчватъ за четене. И нѣкои отъ васъ, които могатъ, нека прочетатъ тѣзи книги. Ще се постараямъ да разпрѣдѣлимъ този трудъ, за да станемъ по интелигентни, защото

тъй, както вървимъ, не сме интелигентни. Хората отъ външния свѣтъ сж по-интелигентни отъ насъ.

Имайте прѣдъ видъ, че Христосъ казва: „синоветъ на този вѣкъ сж по-умни отъ синоветъ на видѣлината“. Нѣкои отъ насъ трѣба дълго врѣме да страдаме, за да се научимъ на правия божественъ пжтъ.

Сега има друга опасностъ. Ония наши духовни братя, които се занимаватъ съ физическа работа, не трѣба да ги оставяме да се погълне всичката имъ енергия само въ физическото, а да заговори въ тѣхъ и духовното. Единъ човѣкъ на физическия трудъ, който не е изразходвалъ своята физическа енергия, и влиза въ духовния свѣтъ тъй неприготвенъ, той ще произведе цѣла анархия. Този въпросъ вие ще го проучвате. Всѣка група отъ 100-тъ души ще избере по 10 души помежду си отъ най-умнитѣ.

Тази сутринъ, когато теглихте жребие, направихте една погрѣшка. Тази погрѣшка седи въ слѣдното: когато единъ отъ апостолитѣ стана измѣнникъ и прѣдатель на Христа, изгуби своето апостолство. Апостолитѣ се събраха, теглиха жребие кой да го замѣси и избраха Матей. А слѣдъ туй Господъ имаше и други кандидати. Апостолитѣ си избраха кандидата Матей, а Господъ избра Павелъ. Кой отъ двамата свърши по-голѣма работа? — Павелъ. Щомъ имате двѣ мнѣния, и теглите чопа, 50%.

е вѣрно. Чопътъ ви не може да разрѣши въпроса. Вие ще теглите сега всички, за да разрѣшите една мжнотия, но тя 50% е разрѣшена. Тогава мислите ли, че въ тегленето на чопа всички сж попаднали на мѣстото си? Значи, работата, която вие сами можахте да направите, вие я възложихте на Господа, и ето той пакъ я разрѣши. Физическиятъ човѣкъ пита: азъ дали трѣбва да работя на лозето или да стана чиновникъ? Въпросътъ е рѣшенъ: мотиката. Тамъ е неговото призвание. Тя ще свърши чудеса. Ако има синъ умствено надаренъ, не му трѣбва мотика, а умствено поле, тамъ да работи. Запитватъ: „може ли да ставатъ размѣствания отъ една група въ друга?“

— Може да стане размѣстване на нѣкои отъ една група въ друга, т. е. прѣливане. Слѣдъ като се намѣстите, които сж останали отвънка, тѣ ще бждатъ въ запасъ. Вие „е имъ кажете: „ти не може ли да дойдешъ на моето мѣсто, а азъ да остана въ запасъ?“ Въ тѣзи 100 тѣхъ души ще вземете всички участие, ще почнете да мислите какъ да се създаде на всички работа. Ето единъ разуменъ начинъ за създаване на работа! Когато нѣкой се намира въ единъ пжтя на изкушение, да му се създаде работа, за да се избави отъ това изкушение, и да може да добие поне своята прѣхрана.

Запитватъ: „понеже пчелитѣ живѣятъ най-хармониченъ животъ, а ние се готвимъ за та-

къвъ, затова не е ли добръ да започнемъ съ пчелитѣ, и да се заемемъ съ проучване на тѣхния животъ?”

— Като турите на пчелитѣ една изкуствена пита, тѣ не я изхвърлятъ, а тукъ тамъ само я поправятъ. Така и ние, изкуствената пита нѣма да я изхвърляме, а ще я оправимъ само тукъ-тамъ. Нѣкои приятели иматъ вече наченки, заели сж се съ пчеларството. Нѣкои опити сж били сполучливи, а нѣкои сж излѣзли несполучливи. Не се обезсърчавайте! Всѣка работа трѣбва да започне съ малкото.

Ако има нѣкои отъ васъ да изкажатъ мнѣнието си върху нѣкои неуяснени въпроси, нека се изкажатъ.

Говорете върху въпроси за саморазвиване, за самообразование, а празното си врѣме искаме да посветите за външна дѣятелностъ. Говоря за празното врѣме, защото трѣбва разумно да се използва^{ме} за нашето душевно саморазвитие и облагородяване. Това трѣбва да бжде първото нѣщо, цѣльта на работата.

Запитватъ: „каква работа ще има четвъртата група?”

— Тя има най-голѣма работа, примирителна. Напримѣръ, двѣ сестри се скарали. Примирителитѣ ще проучатъ основнитѣ причини, защо и за какво се скарали, и то не да рѣшаватъ кой е виновенъ, а да търсятъ причинитѣ. Тази дѣятелностъ е важна не само за васъ, а и за вън-

шнитѣ хора, ще дадемъ единъ малъкъ моделъ, да покажемъ какъ трѣбва да се работи. Може да направите въ единъ градъ слѣдния опитъ за работа: съберете се 2—3 сѣмейства за една година поне да се храните заедно, безъ да си туряте нѣкакви ограничения, да видимъ какъ ще направите опита. При задружно ядене ще съкратите бюджета си. Ние имавме такъвъ опитъ на нашия курортъ. Бѣхме 20 души, които, ако се хранѣхме сами, по-отдѣлно, щѣхме да плащаме скжпо, а така, задружно, ни излѣзе по 16 лв. дневно на човѣкъ. И при това ще се научите да ядете само необходимото. Едно или двѣ ястия сж достатѣчни. Тогава и женитѣ ще се освободятъ отъ излишенъ трудъ. Послѣ, да се научатъ сестритѣ, да иматъ една обща пералня, да ператъ задружно. И да иматъ една обща кухня. Направете единъ опитъ, туй не е наложително, но така ще видите какви иде бждатъ практическитѣ резултати. А сега една жена иждивява цѣлъ день въ кжщи за работа, и трудътъ ѝ е разпрѣснатъ. При отдѣлно пране, на-примѣръ, изгарятъ се повече дърва, изхабява се повече сапунъ, и разноскитѣ сж по-голѣми. Приложете това кждѣто може, кждѣто условията позволяватъ. За пръвъ пжтъ опититѣ може да сж несполучливи, може да дадатъ обратни резултати.

Запитватъ: „за да има успѣхъ при такъво задружно живѣне, не трѣбва ли да има над-

прѣварване въ работата?“ — Грѣбова да има, но съ любовь.

Коя е прицѣлната точка на майката? — Дѣтето. Докато има дѣте отвънъ, тя може да работи. Коя е прицѣлната точка на учителя? — Ученицитѣ. Учителътъ работи, докато има ученици. Щомъ изгуби ученицитѣ си, той прѣстава да работи. Навсѣкждѣ трѣбова да има отвѣнка единъ външенъ стимулъ.

Запитватъ: „възможна ли е съвмѣстна работа на тѣзи групи, щомъ има хора отъ различни градове?“

— Въ първо врѣме ще си кореспондиратъ. Напримѣръ, нѣкои братя отъ София ще ангажиратъ нѣкое мѣсто, и ще започнатъ да го обработватъ. Сега русенци правятъ опитъ, тѣ не сж завършили още работата си, не сж видѣли още своя резултатъ. Айгосци сжщо правятъ опити. Всички работятъ.

Въ една работа внесатъ ли се дребнавости, тя се разваля, а това може да се направи отъ всѣки, билъ той мжжъ или жена, щомъ си служи съ дребнавоститѣ.

Пазете слѣдната идея: каго започнете тѣзи опити, ако мислите да се осигурите материално съ тѣхъ, никакъ не се залавяйте. Тия малки опити не сж мѣста за осигуряване. Ако нѣкой има свободно врѣме, да се заеме съ тѣзи опити. Да допуснемъ сега, че нѣколко млади братя образуватъ една малка комуна, искатъ да

живѣятъ единъ идеаленъ животъ. Сега защо ги обвиняватъ? Влизатъ тѣ въ тази комуна и заработватъ. Слѣдъ врѣме нѣкоя сестра се обърнала къмъ Бога и казва: „и азъ искамъ да работя“, и влиза вжтрѣ. Влюбва се въ одного отъ братята, и иска да се жени. Хубаво, това не е лошо. Оженватъ се, послѣ иматъ дѣца. И сега, за да осигури дѣцата си, ще изпѣди всички други членове на комуната. И затова, азъ не казвамъ като васъ, че женитѣ развалятъ всичко, но женитѣ взиматъ всичко. И обратното е вѣрно. Напримѣръ, 5 — 6 сестри сж рѣшили да заживѣятъ единъ комунистически животъ. Единъ братъ иска да влѣзе да работи съ тѣхъ. Влюбва се въ една отъ сестритѣ, иска да се ожени. Оженватъ се и изпѣждатъ другитѣ сестри. Тѣзи нѣща не сж лоши, трѣбва хората да се женятъ, но когато влѣземъ да работимъ по Бога, трѣбва да туримъ всички нѣща на тѣхното мѣсто. Не е въпросътъ да се женимъ или не, да имаме дѣца или не, въпросътъ е да живѣемъ единъ разуменъ, божественъ животъ.

Най послѣ да се опитаме да направимъ една идеална комуна. Цѣлото братство ще вземемъ нѣкои общи мѣста и прѣзъ течение на годината братя и сестри отъ всички градове ще отиваме на тѣзи мѣста да работимъ.

Запитватъ: „дали ще бждатъ съгласни всички братя и сестри да работятъ на общото лозе?“

— Мжчно се уреждатъ работитѣ на физическото поле. Този е единъ отъ мжчинитѣ въ-

проси. Сега тази работа трѣбва да се подеме отъ млади и стари, отъ всички, та ще видимъ и добритѣ и лошитѣ страни и така, това ще бѣде единъ опитъ за васъ. Въ тази работа искамъ да ангажирате само празното си врѣме, когато нѣмате съ какво друго да се занимавате. И свищовци правятъ опити, а сливенци и софянци проектиратъ и тѣ да правятъ опити

(Изказаха се отъ нѣкои брати и сестри различни мнѣния по поводъ на прѣдстоящата работа на четиритѣ отдѣла и образуване на комунитѣ.

Всички наблѣгаха на мисълта, че тази работа ще бѣде успѣшна, ако между насъ има любовъ и готовностъ за самопожертвуване.

Изказа се желание да се поправи грѣшката, сторена при избора по жребие, но у всички се забѣлѣзваше желание Учителътъ да ни посочи опрѣдѣлена работа за групитѣ.)

Тѣзи четири групи сж една задача, която трѣбва правилно да разрѣшите. Като казвате, че трѣбва да анулирате избора, не значи, че като направитѣ борчъ, трѣбва да го анулиратѣ, и като подпишешъ, назадъ да си отнемешъ подписа. Каквото е станало, станало. Ние не считаме, че това е една грѣшка, това не е грѣшка, това ѣ единъ опитъ, който вие правите сега. И този опитъ ще се поправи, всичко се поправи, ще дойде до своя естественъ редъ. Всички онѣзи, които сж избрани, ще влѣзатъ въ ролитѣ си. Най първо вие не сте разбрали какво

значи да влизате въ трудовия съвѣтъ. Вие се уплашихте, мислите, че ще вземете мотикитѣ да работите. Идеята съвсѣмъ не е тази — да вземете мотиката. Ние искаме само да използваме свободното врѣме, и да не оставаме празни, та да влизаме въ грѣхъ. То може да бжде единъ день въ седмицата или въ мѣсеца, но по закона на любовта. Единъ день ли ще употребиме, ние сме сполучили. Сега влѣзохте вече, впрѣгнахте се. Съ труда си вие ще създадете една вълна за работа. Въодушавате се, но послѣ веднага отстъпвате и казвате: „не съмъ за работа“.

Онѣзи, които сж влѣзли, почватъ да съжالياватъ, че сж влѣзли, а онѣзи, които не сж влѣзли, съжالياватъ, че не сж влѣзли.

Вие имате четири групи, и азъ ще избира 100 души, защото имамъ запасъ, имамъ право да избира 100 души. Всички ще влѣзатъ на работа, и нѣма да остане никой празенъ.

Не се смущавайте, че опитътъ ви е излѣзълъ несполучливъ. Всѣки първи опитъ е несполучливъ. Всѣкога е така. Знаете ли колко несполучливи опити е правилъ Господъ? Ами че той направи първия човѣкъ по свой образъ и подобие, тури го въ рая, но опитътъ излѣзе несполучливъ. Христосъ дойде, и той направи втори опитъ. И той излѣзе несполучливъ. Защо? — защото, като остави работата на своитѣ избраници, тѣ я развалиха, и той трѣбва да дойде пакъ, да я поправи. И още опити има да се правятъ. Господъ

изпъди Адамъ и Ева изъ рая, и послѣ слѣзе на земята да учи хората, че не трѣбва да се биятъ. Сега хората теоретически се мжчатъ да разрѣшаватъ, кое учение е по право.

Всѣкога трѣбва да се знае, че първиятъ опитъ е несполучливъ, не че не е сполучливъ, но че е подготовка за втори опитъ. Вие не се обезсърчавайте, защото ако разсждаваме тъй, всинца ще започнемъ да попадаме въ едно и маяно състояние, ще почнемъ да усѣщаме тѣжестъ въ главитѣ ни

Понеделникъ.

22 августъ.

5 ч. с. Утринна молитва.

Размишления.

Да обнови Богъ сърцата ни съ свършената божествена чистота.

1. Добрата молитва.

2. Благословенъ Господь Богъ нашъ.

3. I Послание къмъ Коринтянитъ, 16; 14:
„Всичко у васъ съ любовь да бива“.

Послание къмъ Колосянитъ, 2; 2:

„Да се утѣшатъ сърцата имъ съединени купно въ любовь и въ всѣко богатство на свършено разумѣние да познаятъ тайната на Бога и Отца и на Христа“.

Евангелие отъ Иоана, 13; 15:

„Отъ това всички ще познаятъ, че сте мои ученици, ако имате любовь помежду си“.

4. (Колѣнчили на лѣвото колѣно). Размишления върху божествената чистота.

а) Да царува любовта на Единния нашъ Отецъ въ сърцата ни.

в) Да се слави мъдростта на Единния нашъ Отецъ въ духоветъ ни.

с) Да осияе душитѣ *ни Истината на Един-
ния нашъ Отецъ, Който е начало и конецъ на
всичко.

5. Отче нашъ.

Бѣлѣжка. Щомъ отъ любовта се прѣми-
нава на мъдростта и истината, прѣминава се
отъ едно състояние въ друго.

При произнасяне на тия изречения да се
постараемъ да схванемъ вътрѣшната страна на
онова, което е скрито.

Правилниятъ развой на човѣшкитѣ енергии.

Нека обърнемъ погледа си нагорѣ, само за нѣколко минути, да възнесемъ една топла молитва къмъ Бога.

Ще ви прочета 64 гл. отъ Исаия.

Така е говорилъ прѣди нѣколко хиляди години единъ отъ виднитѣ израилски пророци. Разбира се, това е едно вътрѣшно прѣживяване на пророка. За да може да разберемъ дълбоко вътрѣшния смисълъ на думитѣ, за да разберемъ какво е искалъ да каже пророкътъ, трѣбва да имаме сжщитѣ прѣживявания, сѣщата обстановка. Много отъ неговитѣ думи намъ ще се видятъ така странни.

Сега, защо пророкътъ се обръща съ думитѣ :

„О, да би раздралъ ти небесата да слѣзешъ,
Да бѣха се стопили горитѣ отъ лицето ти?“¹⁾

Това е една толкова естествена фигура!

Въ природата, когато облацитѣ и тъмнината сж покривали небето, и слънчевитѣ лъчи не се

¹⁾ 64 гл. отъ Исаия.

докосватъ до онѣзи малки сѣменца и растения, каква ще бжде тѣхната молитва? Ще кажете: „дано облацитѣ се размахнатъ и слънчевитѣ лъчи отгорѣ да проникнатъ върху тия малки души, които чакатъ божие то благословение“. Така и човѣшкитѣ души се молятъ да биха се раздрали небесата и божията любовь да слѣзе върху тѣхъ.

Тази сутринъ има да размишляваме върху три изречения: да царува любовьта въ сърцата ни, да се слави мъдростъта въ духоветѣ ни и да осияе истината душитѣ ни.

Първото е: да царува любовьта въ сърцата ни. Значи, тази любовь, която трѣбва да царува въ сърцата ни, тя ще прѣдизвика единъ родъ енергия; мъдростъта, която трѣбва да се слави въ нашитѣ духове, ще прѣдизвика другъ родъ енергия; истината, която трѣбва да осияе душитѣ ни, ще прѣдизвика трети родъ енергия.

Тукъ имамъ (показва) три обикновени уреди. Единиятъ отъ тѣхъ е свързанъ съ магнетичнитѣ полюси. Той е компасътъ. Той опрѣдѣля най правилно течението на земния магнетизъмъ. Значи, той е чувствителенъ къмъ тия енергии, държи една и съща посока.

Другиятъ уредъ е свързанъ съ другъ родъ енергии, именно съ атмосфернитѣ промѣни, той е барометърътъ. Всѣкога, когато става промѣна въ атмосферата, този уредъ отбѣлъзва тѣзи промѣни.

Този третият уредъ отбѣлѣзва течението на човѣшките енергии, които изтичатъ отъ дѣсната и отъ лѣвата ржка на човѣка. Като се обхване този уредъ съ ржката ни, стрѣлката му показва каква е енергията ни, въ какво направление се движи тя.

И тъй, тѣзи три уреди опрѣдѣлятъ енергиитѣ, едни, които текатъ отъ сѣверъ къмъ югъ, други, които се проявяватъ въ атмосферата, и трети — въ човѣшкия организъмъ.

Ние не трѣбва да спѣваме себе си, не трѣбва да спѣваме нито сърцето си, нито душата си, нито ума си. Всички противорѣчия, които произлизатъ въ насъ, спѣватъ самитѣ насъ. Съмнѣния, умраза, всички противорѣчиви чувства спѣватъ най-първо насъ самитѣ, а послѣ всички онѣзи, които може да се заразятъ отъ тѣзи чувства. Тѣ сж като пожаръ, който може да обхване всичко. Отрицателнитѣ енергии се прѣдаватъ и положителнитѣ енергии на злото сжщо се прѣдаватъ. Доброто, което вършимъ, се изразява въ добрия стремежъ. За да не се спѣваме, трѣбва да имаме вѣра, която е особено необходима за насъ. Тя ще внесе едно успокоение въ нашия умъ. Напримѣръ, случи ти се едно нещастие, ти ще се смутишъ, ще кажешъ: „нали Господъ е справедливъ, уменъ, добъръ, защо допусна тѣзи работи за мене?“ Ако прѣминешъ прѣзъ тѣзи страдания, ти ще придобиешъ опитноститѣ отъ тѣзи страдания, нещастия, смуще-

ния, докато чакъ слѣдъ мѣсеци ще се свѣстишъ, ще съзнаешъ, че погрѣшката е въ тебе, а не въ Бога, и ще видишъ, че не си на правия пѣтъ. Ако ти се спънешъ по единъ пѣтъ и срѣщнешъ прѣпятствия, Богъ ли, който е турилъ прѣпятствието, е виновенъ или ти, който не знаешъ пѣтя, по който вървишъ?

Най първо, ние не трѣбва да смуцаваме себе си. Като казвамъ, че не трѣбва да се смуцаваме, то значи да не смуцаваме духа и душата си съ такива дѣтински разбирания.

Каквото да ни се случи, трѣбва да казваме: „такъва е волята божия“, но не само да го кажемъ, а да го почувствуваме дълбоко въ душата си, да го помислимъ, да съзнаемъ, че туй, което е допуснато, е за наше добро въ даления моментъ, и тогава да насочимъ волята си въ тази правилна посока, въ която Божествениятъ Духъ иска да ни прѣведе.

Вчера, когато правихте избора за физическия, духовния, просвѣтния и примирителния съвѣти, трѣбваше да знаете, че тѣзи съвѣти трѣбва да ги имате вжтрѣ въ себе си.

Като говоримъ за физическия съвѣтъ, съвѣта на труда, да се има отъ всички прѣдъ видъ, да се стремимъ да поставимъ тѣлото си въ едно правилно състояние, да го обновимъ физически, защото, казва се въ Писанието, че нашето тѣло е храмъ божии. Трѣбва да работимъ физически върху него, ще го измазваме отвънъ,

отвжтрѣ. Ако падне нѣкоя тухла отгукъ-оттамъ, нова ще поставимъ на мѣстото ѝ. Когато говоримъ за физически трудъ, ние разбираме нѣщата извънъ себе си. Не, първо трѣбва да ги разбираме вжтрѣ въ себе си. Може ли да приложимъ този законъ вжтрѣ въ себе си, да изправимъ своето тѣло, ще може да поправимъ и себе си. Но ако азъ не мога да изправа себе си, какъ ще мога да изправа другитѣ? Слѣдователно, физическия трудъ може да се използва само тогава, когато у насъ има едно високо духовно съзнание. Тогава вече физическия трудъ е едно приятно забавление на духа. Когато духътъ се разшири много, не знае какво да прави, Господъ го изпраща на земята да работи. За духа туй е най-приятниятъ актъ. Съ този актъ се започва всичката творческа работа. Той се радва на този творчески актъ, който се заражда у Бога. Слѣдователно, физическия, материалниятъ свѣтъ е изявление на Бога; онсва, което е скрито, невидимо за насъ, става видимо. И въ видимия свѣтъ ние трѣбва да съзираме невидимия, а може да го съзремъ само тогава, когато се вираме въ нѣщата. Когато единъ поетъ вземе едно цвѣте въ ржката си, той вижда въ него повече, отколкото единъ обикновенъ човѣкъ. За това цвѣте единъ поетъ може да напише 10—15 листа и то най-красиво описание. А обикновения човѣкъ, като вземе цвѣтето, ще каже: „това малко цвѣтенце има петъ

листенца, червенъ цвѣтъ и малко, тънко стѣбълце, не зная за какво създадено!“ А поетѣтъ ще седне, ще опише това цвѣте, ще го направи като едно живо сжщество, и ти, като четешъ, ще си кажешъ: „отъ дѣ намѣри този поетъ толкова нѣщо въ това малко цвѣтенце?“ Е хубаво, какво е положението на поета? Допуснете, че вие стоите огъ едната страна на нѣкоя ограда, а азъ — отъ другата, и прѣзъ една малка дупчица си пхна прѣста. Вие побутвате прѣста ми, но не знаете, че задъ оградата стои човѣкъ. Ако сте простъ човѣкъ, ще стиснете малко прѣста ми и ще кажете: „нѣщо мѣкичко, тъничко хванахъ“. Ще тикнете прѣста ми назадъ, и той ще се скрие. Ако, обаче, сте чувствителенъ, деликатенъ, ще почувствувате, че задъ тази прѣграда има една особена енергия, нѣщо друго, живо сжщество, което обичате, и ще почнете да описвате това сжщество. Такъво е положението на поета. Задъ тази прѣграда той вижда това, което обикновениятъ човѣкъ не може да види. Слѣдователно, всѣки отъ васъ ще се стреми да развие божественото съзнание, интуицията въ себе си, да вижда въ всички форми божественитѣ прояви на живия Господъ на любовта. Ако ти, като погледнешъ единъ човѣкъ, не видишъ въ него божественитѣ прояви, то ще го постиснешъ малко и ще кажешъ: „нѣма нищо особено“. По сжщия начинъ, ако се обърнемъ къмъ единъ касапинъ да ни опише какво

нѣщо е човѣкътъ, какъ би го описалъ той? Той ще намѣри, че месото на едного отъ васъ е покрѣхко, а на друго — по-жилаво, че мѣсото на едного става за пражоли, а на друго — не. Такъво ще бжде неговото описание за човѣка. И когато злото вземе надмошие въ свѣта, започваме да имаме разбирания като тѣзи на касапина и казваме: „това месо е грубичко, не става за пражоли“. Това не е едно разумно схващане на нѣщата въ този свѣтъ. По такъвъ начинъ ние не може да се развиваме правилно. Най-първо, ние трѣбва да схванемъ физическитѣ, несъзнателнитѣ енергии, които се развиватъ въ нашето тѣло и изтичатъ отъ природата. Тѣ иматъ особенъ родъ дѣйствие. Тѣзи енергии трѣбва да ги прѣкараме прѣзъ тѣлото си, отгорѣ, надолу, налѣво, на дѣсно, за да се обновява то. Тѣзи енергии се прѣнасятъ чрѣзъ артериалната и венозната кръвъ отгорѣ надолу и отдолу нагорѣ, постоянно циркулиратъ въ тѣлото ни. Въ тѣзи физически енергии има другъ родъ енергии, които азъ наричамъ енергии на чувствителността. Не трѣбва само да съзнавашъ енергията като физическо проявление, но да схващашъ, че всѣка енергия произвежда извѣстенъ родъ приятно и неприятно впечатление, защото физическата енергия може или да те подтикне да вървишъ напредъ, или да те спъне. Когато физическата енергия те спира, създава корабкрушение, а когато те движи напредъ,

туй движение ни е приятно. Тъй се движи единъ тренъ, напримѣръ, отъ София до Варна. Но ако тази енергия моментално се спре, веднага всички пътници изкачатъ отъ трена навънъ. Когато единъ родъ енергия отъ астралния свѣтъ се спре, ние чувствуваме при спирането на тази енергия или едно болезнено състояние, болка, или приятно разположение на чувствата си.

Третиятъ родъ енергии сж вжтрѣ въ ума ни. Когато тѣзи умствени енергии дѣйствуватъ, ние мислимъ, че има разширение въ ума ни, а когато тази енергия се спре, веднага чувствувашъ, като че ли единъ връшникъ се поставя надъ главата ти. И тогава мислишъ, но нищо не излиза. Защо ставатъ тѣзи нѣща? — защото сме изгубили ключа на любовта. Щомъ изгубимъ този ключъ, започватъ нещастията на физическото поле, на физическия свѣтъ, послѣ започватъ нещастията въ астралния свѣтъ, и най-послѣ — въ умствения свѣтъ. Дойде ли духътъ, веднага всичко у насъ оживѣза.

Духовнитѣ енергии на Бога, когато Той се проявява, за насъ сж физически енергии, а нашитѣ духовни енергии отъ земята сж физически енергии за Бога. Туй, което ние наричаме физическо, като че ли нѣма никакво прямо отношение къмъ насъ. То е проявление на Бога. Всѣка физическа енергия е проявление на Бога. Въ туй, въ което ние не намираме никакъвъ смисълъ, Богъ е вложилъ най-голѣмия смисълъ. А

въ туй, въ което ние виждаме най-големия смисъл, Богъ намира най-малкото съдържание. Тогава, когато на земята се считаме най-много духовни, Богъ не намира никаква духовностъ въ насъ. По човѣшки говоря. Защото ние мислимъ, че като станемъ духовни, Богъ ще ни обича. То ще бжде смѣшно! Нѣма нужда Богъ да ни обича за нашето съвършенство. Индивидуално, той нѣма защо да ни обича, но въ Бога има една вътрѣшна потребба да се прояви, да се радва всѣко сщество на земята, да го направи щастливо, да го направи блажено и да му даде форма. И Богъ има различни начини и пжтища, и като не разбираме тѣзи пжтища, намираме ги неестествени за насъ. Но неестественото за насъ е естествено за Бога. Значи, туй, което ние наричаме аномално, за Бога е нормално.

Та, ние ще пристѣпимъ сега да изправимъ тѣлата си. Криви сж тѣлата ни, защото, като дойде извѣстна аномалия въ черния ни дробъ, усѣщаме едни притѣпени чувства, не може да обичаме. Тогава тѣлото ви не ще бжде въ състояние да прѣдаде вашата енергия. затова цѣлото ви тѣло, ржцѣтъ, краката ще бждатъ студени, краката ви ще бждатъ като сухи клечки, и който ви пипне ще каже: „нѣма топлина въ този човѣкъ“. Е, питамъ ви: кой обича да носи сухи клечки? Сухи клечки за огънь, разбирамъ, но за насъ сухи клечки въ живота не ни трѣбватъ. Слѣдователно, всѣкога въ ржцѣтъ си

трѣбва да имате една топлинка. Ако я нѣмате въ ржѣгѣ си, ще си създадете мисълта да придобиете тази топлинка. Вие ще я създадете мислено, като си казвате: „въ мене има една малка дисхармония, ще я поправа.“ Това показва, че въ любовта сте сгрѣшили. Щомъ стомахътъ ви не дѣйствува правилно, значи, вие сте сгрѣшили съ любовта въ нейното първо проявление, яли сте по вече или по малко. Хората нѣкой пжтъ развалятъ стомаха си, когато малко ядатъ, както правятъ нѣкои скжперници, за да не осиромашеятъ, а нѣкога — когато много много ядатъ — прѣяждатъ, и слѣдъ това употребяватъ разни лѣкарства. Едни измжчватъ тѣлото си, като се лишаватъ отъ нуждната храна, за да печелятъ пари, а други прѣяждатъ. И еднитѣ и другитѣ развалятъ стомаха си. Всѣки ще употреби отъ тази енергия до толкова, до колкото му е необходима за поддържане на физическия животъ. Ще се обърнете къмъ Бога и ще му благодарите за храната, за всичко, което ви дава.

Сега за всинца ни е необходимо физическо развитие. Душата не може да се прояви въ едно хилаво тѣло. Я си прѣдставете че ние имаме само едни кости, едни жили, и о. гѣ ни се движатъ въ такъво едно тѣло! Каква кжсота щѣше да има това тѣло? Я си прѣдставете само! Нѣкои казватъ: „не трѣбва да бждемъ много дебели“. Ами ако бждемъ много сухи! И едното

и другото е една крайностъ. Значи, ние трѣбва да имаме красиви тѣла, въ които да се проявява божествената енергия. Лицата ни трѣбва да бждатъ красиви, пластични, за да може да изразяватъ всички наши чувства и движения. Движенията, ходътъ, да ни бждатъ тъй пластични, че като ни погледне човѣкъ, да каже: „много хубаво върви този човѣкъ!“ А нѣкога вървятъ като нѣкоя гимия, залитатъ натукъ-натамъ, като пияни.

Хората отъ новото учение трѣбва да се различаватъ по всичко отъ другитѣ. Като те срѣщне нѣкой човѣкъ, да каже: „този човѣкъ върви по особенъ начинъ, спретнатъ е, оправенъ е“. На васъ не се позволява да ходите пригърбени, като буквата S. Богъ не обича въпросителнитѣ. Свѣтътъ може да мяза на въпросителни, но ние ще мязаме на изправени дървета. Ще бждемъ тъй изправени, че прѣдната частъ на лицето да е паралелна, успоредна на грѣбнака ни. Като вървишъ, грѣбнакътъ и лицето ти да образуватъ двѣ успоредни линии. Това е правото ходене.

Първото нѣщо е, всички да изправитѣ гърбицитѣ си. На ученицитѣ отъ тази школа не се позволява да иматъ гърбици. Азъ ще ви дамъ единъ методъ да познавате дали имате гърбица или не. Вечерно време, прѣди да си лѣгате, турете си гърба на вратата, и вижте какво е разстоянието между кръста ви и вратата. Колкото

е по голѣмо разстоянието между кръста и вратата, вие имате толкова по-голѣма гърбица. Разстоянието между кръста и вратата трѣбва да е малко. Щомъ се образува разстояние отъ 4 прѣста, въ тебе вече има гърбица. Туй е въ състояние ще измѣни енергиитѣ на умоветѣ ви. Навсѣкждѣ тази енергия ще се явява въ умоветѣ ви и не ще може да мислите правилно. Ако гърдитѣ ви сж притиснати, ако не дишате правилно, ако нѣмате достатѣчно кислородъ, ако нѣмате тази фосфорна енергия въ организма ви, веднага ще се образува въ васъ едно вжтрѣшно помрачаване. Защо? — защо не сте ходили право. Правда и правота, тѣзи нѣща сж свързани.

Бихъ желалъ като дойдете до година тукъ, всинца да имате по-малки гърбици. Сега свърѣменнитѣ религиозни хора изтощаватъ, изтощаватъ тѣлото си, докато най-послѣ, споредъ този законъ, умиратъ и ставатъ нещастни. Тѣ мязатъ въ това отношение на Насрадинъ Ходжа, който искалъ да отвикне своето магаре да яле. Но като го отучилъ да яде, то умрѣло, и трѣбвало слѣдъ това той да носи вода самъ. Азъ не бихъ желалъ да умре вашето магаре.

„Има, казва ап Павелъ, тѣла естествени и тѣла духовни“. Има магаре естествено, има и магаре духовно. Думата „магаре“ може да я чувствувате като вулгарна, но това значи и осель, а осельтъ е емблема на четвъртото посвещение,

то е смирението. Когато дойдешъ до положение да пораснешъ много, Богъ те смирява, и ти дохождашъ въ положение на магаре. Казватъ: „той е магаре“. Каквото и да говоришъ, все магаре те наричатъ. Каквото и да правишъ, все за твоитѣ уши ще говорятъ: „магаре е той“. Туй е посвещение за смирение и търпѣние. Като говоримъ за магарето, то значи да се смири човѣкъ, да се откаже отъ своята гордостъ. Вие мислите, че магарето е смирено. Не, горделиво е то! Че е горделиво, пуснете го, ще видите, че то никога не остава назадъ, на опашката, все напредъ върви. То показва: „азъ съмъ капитанъ, азъ вода“. Голѣми амбиции има въ него. Слѣдователно, за да дойде туй магаре въ естествено състояние, Господъ го е турилъ на голѣми изпитания. То е нашето вжтрѣшно състояние. Отначало мислимъ, че имаме голѣми таланти, знания, но най-послѣ казваме: „и хората иматъ право“, смиряваме се и започваме да прѣнасяме всички оскърбления. Нѣма учителъ, нѣма какъвъ и да е проповѣдникъ, който да не е понесълъ оскърбления. Та и вие като изпитате туй състояние, ще кажете: „азъ съмъ сега въ четвъртата стадия на посвещение — на магарето“. Като видишъ едно магаре, ще попиташъ: дали съмъ изпиталъ това състояние на магарето?

Забѣлѣжете, Христосъ не влѣзе въ Ерусалимъ съ конь, а съ ослица. Съ това той казва,

че хората не трябва да яздатъ на конь, а на магаре. Ослицата ни казва, че който не се научи на този божественъ законъ, ще реве като магаре.

Вториятъ родъ енергии сж енергиитѣ на сърцето и енергиитѣ на чувствата. Щомъ запаса на физическитѣ енергии е достатъченъ, тѣлото е нормално. Тогава и духовнитѣ енергии съотвѣтствуватъ на физическитѣ, т. е. физическитѣ енергии по-лесно могатъ да се трансформиратъ въ чувствени енергии. А когато има една несъобразностъ между физическитѣ и духовнитѣ енергии, тогава нашето състояние не може да се прояви. Нѣкой пжтъ чувствувате, че не можете да се проявите. Чувствувате тукъ (подъ лъжичката) една топка. Нѣкой казва: „изгубихъ любовта си“. Не, не си е изгубилъ любовта, но неговото астрално тѣло е въ едно аномално състояние. Туй аномално състояние произтича отъ слѣдния фактъ: когато въ ума ви се загниѣди мисълта, че нѣкой приятель, когото сте обичали, ви е причинилъ нѣкое огорчение, изгубзате всѣко довѣрие къмъ него, този приятель ви оставя въ астралното тѣло нѣщо като отрова, която ви мжчи постоянно. Този мъртвецъ трябва да го изнесете отъ себе си, отъ кжщи, ще го опѣете, ще извикате всички приятели. Щомъ го изнесете, ще заплачете малко, но послѣ ще се утѣшите и ще ви олекне на душата.

И тъй, ученицитѣ отъ Бѣлото Братство трѣбва да се освободятъ отъ тѣзи мъртви образи. „Той ме крайно обиди“, казвате. Съ това ти вече имашъ единъ мъртвецъ, който трѣбва да изхвърлишъ навънъ. Колкото повече дни го държишъ, толкова повече той ще почне да се разлага, да смърди. Ако го задържишъ, ти ще страдашъ. Не мисли, че ако задържишъ единъ мъртвецъ вжтрѣ въ себе си, ще напакостишъ нѣкому. Не, никому нѣма да напакостишъ, освѣнъ на себе си, защото, като не дохожда въ тебе божествената любовъ, ти ще започнешъ да изсъхвашъ, и твоитѣ корени ще изсъхнатъ. Какво ще правишъ? — ще извикашъ господаря на този мъртвецъ и ще кажешъ: „въ името на божията любовъ, която дѣйствува въ сърцата ни, въ името на божията мъдростъ, която дѣйствува въ душитѣ ни, и съ силата на Словото божие, което дѣйствува въ духоветѣ ни, Богъ да го прости!“

И сега, всички ваши умрѣли да ги погребете, но да не викате други да ги погребватъ, да не викате мене да ги погребвамъ, азъ нѣма да дойда. Всѣки самъ ще отиде да погребее своитѣ си. Христосъ казва: „оставете умрѣлитѣ да погребватъ умрѣлитѣ си“. И вие, живитѣ, сами ще погребвате вашитѣ умрѣли. Да не викате други, освѣнъ единъ-двама. За тия умрѣли азъ не искамъ да слушамъ. Дойде нѣкой при мене, започва: „знаешъ ли еди-кой си какъ кръвно

ме обиди?“ Дойде другъ, сжщото се оплаква. Казвамъ: достатъчно, за умрѣлитѣ нѣма какво да се говори. Ще те обиди, разбира се: умрѣлъ човѣкъ не може да не те обиди. Всѣка дисхармония въ нашитѣ чувства, всѣко горчиво чувство ще го туримъ на повърхността, нека отиде при своя господарь. Това сж чувства на дявола, а ние ще внесемъ благороднитѣ чувства на любовта. Тѣзи чувства на любовта нека се борятъ съ отрицателнитѣ, а ние трѣбва да бждемъ саободни.

Сега ще ви дамъ друго едно правило за вашето умствено развитие. Често ученицитѣ, които започватъ съ окултизма, се спѣватъ съ своитѣ учители. Тѣ започватъ помежду си да спорятъ кой учителъ е казалъ по-велики истини и кой не. Божественитѣ истини не може да бждеатъ ни по-велики, ни по-малки. Ако ти внесешъ въ ума си мислитѣ на двама учители и започнешъ да разглеждашъ коя мисль е по-права, ти самъ се спѣвашъ. *Въ ума си ще имашъ винаги само единъ Учителъ.* Този Учителъ азъ ще го кръстя съ името Учителъ на любовта. Нѣкой пита: вѣрвашъ ли въ Христа? Казвамъ: не вѣрвамъ въ Христа. Ами какво е Христось? Христось, това е външна страна, той е Учителтъ на любовта. Ако познавашъ любовта, ще познаешъ и Христа.

Самъ Христось казва: „никой не може да дойде при мене, ако Отецъ ми не го призове,

не го привлече“. Съ какво ще го привлече? — съ любовта. Следователно, когато насъ любовта ни привлече, ще познаемъ и Христа.

И тъй, ще вложите любовта като единъ алхимически камъкъ въ себе си, и за нея само ще мислите. Азъ говоря за любовта като единъ великъ принципъ, който ще прѣмахне всички мжнотии ще разрѣши всички въпроси. Защо? — защото тя внася хармония. Азъ като ви говоря сега, въ този моментъ, между васъ нѣма още хармония. Туй се дължи отчасти на атмосфернитѣ промѣни, които ставатъ въ насъ. Въ нѣкои има повече влага а въ други — по-малко. Днесъ врѣмето противодѣйствува на нашитѣ разбирания. Ако ние не разбираме закона, ще мислимъ, че има нѣкакво противорѣчие. Какъ може да изправимъ това противорѣчие? — по-на-малете малко влагата, т. е. въ нѣкои има желание да взематъ повече, отколкото имъ трѣбва, а други нѣкои пъкъ не искатъ да взематъ и толкова, колкото имъ трѣбва. Онѣзи, които сж взели повече, ще го изоставятъ, а онѣзи, които не сж довели, ще взематъ туй, което мислятъ, че имъ трѣбва.

Обръща се пророкътъ и казва: „о, да би раздралъ Ти небесата, да слѣзешъ!“ Небесата въ този смисълъ показватъ онзи разуменъ животъ, да се изяви божественото въ насъ. Павелъ казва, че завѣсата, задъ която сж стояли тѣзи мистерии скрити, се раздрала. Значи, тѣзи мистерии сж станали явни на човѣчеството.

По-рано, любовта, при слизането на човѣчеството, не е била тъй силно проявена, както сега, не е имало такъва любовъ. Но понеже днесъ ние сме на дъното, въ най-голѣмитѣ противорѣчия на живота, въ най-голѣмитѣ страдания, затова и тази любовъ се проявява по-усилено.

Богъ спрямо насъ сега употребява по-голѣми усилия да ни помогне, отколкото въ по-раншни врѣмена. Той ни е чакалъ докато сме се хлъзгали и сега изпраща всички помощници да прѣвързватъ тѣзи счупени крака. Сега нѣкои отъ васъ излизатъ отъ болницата. Надолу вече нѣма слизане. Като сте падали, сега ще подемете пжтя на вашето възлизане къмъ Бога. Пжтьтъ на слизането е пжтьтъ на мждростѣта, а пжтьтъ на възлизането е пжтьтъ на любовта. Затова новата фаза, новата еволюция, това е фазата на любовта, Пжтьтъ на мждростѣта е свършенъ. Той ще бжде въ помощъ на любовта. По-рано е било обратно, затуй трѣбва да туритѣ на първо мѣсто божията любовъ като принципъ, и да се подчините на всички нейни внушения и пориви въ вашата душа и да изгладите по възможность всички противорѣчия, които се създаватъ умствено между вашия братя и васъ самитѣ.

„И да бѣха се стопили планини. отъ лицето ти,

Като огънь, който прави водага да котил,

За да стане името ти познато на противниците ти.*

Е, кои сж тия противници? Тия противници сж все ония духове, които искатъ да спънатъ вашата еволюция. „Да стане името Ти извѣстно“, значи, силата Божия да прѣдолѣе. И всички вие сте жертва, около васъ има извѣстни спънки, мжнотии отъ физически характеръ, извѣстни спънки, мжнотии отъ сърдеченъ характеръ и такива отъ умственъ характеръ. Нѣма никой отъ васъ, който да нѣма мжнотии. Тѣзи мжнотии сте ги опитали всички: и мжже, и жени, и дѣца. Когато дойде любовта, ще изяви името божие. Защото кога туряме име нѣкому? — когато обичаме нѣкого, тогава му туряме име. Като не го обичаме, туряме му номеръ, напимѣръ № 1, № 2 и т. н. За да обикнемъ нѣщо, трѣбва да му туримъ име. Първото име е любовта. Не може да дойде божията любовъ, ако не знаемъ името на Бога. Като го произнесемъ, Той ще каже: „тукъ съмъ“. Срѣщнешъ нѣкого по улицата, викашъ слѣдъ него: „ей, чакай!“ Той си върви, не се обръща. Като му кажешъ: „Иване, братко!“ — Той се обръща. Призовешъ ли Бога като Богъ на любовта, веднага ще се обърне и ще ти каже: „какво искашъ?“ И тебе веднага ще ти олекне. Затова се казва, че като ходимъ въ пжтя на любовта, прѣди да поискаме нѣщо, ще го имаме. Господъ ще разбере нашитѣ же-

лания, за които копнѣе умътъ и сърцето, ни и Той ще ни ги даде.

Сега нѣколко думи по отношение на избора за четиригѣ свѣта, койго стана вчера. Този изборъ нѣма да се анулира. Той ще ви бжде прѣзъ цѣлата година една задача, която ще трѣбва да изправите. Не се смущавайте отъ нея! Ония отъ васъ, които влизатъ въ тѣй наречената физическа група, най-малката задача която ще трѣбва да извършатъ прѣзъ годината, ще бжде слѣдната: да убѣдятъ трима души да садятъ дрѣвчета въ градинитѣ си. Това е най-малкото, което могатъ да направятъ.

Ония отъ васъ, които сж въ духовния свѣтъ, най-малкото, което може да направятъ, е слѣдното: да намѣрятъ трима души, да ги убѣдятъ да изправятъ по три грѣшки въ живота си.

Ония отъ просвѣтния свѣтъ да намѣрятъ трима души да ги убѣдятъ, да прочетатъ по три отъ най-хубавитѣ книги.

Онѣзи, които влизатъ въ примирителния свѣтъ, да намѣрятъ трима души и да ги примирятъ съ по трима тѣхни неприятели. Това е задачата на тѣзи четири свѣта отъ по 100 души. Нали е ясно?

Отговарятъ: „ясно“ е. Ясно и опредѣлено.

Туй е най-малкото, което трѣбва да направите. Нали можете да го направите?—„Можемъ“. Запитватъ: „ако се намѣри нѣкой човѣкъ, който да нѣма три погрѣшки, какво да правимъ? Да

допълнимъ ли погрѣшките съ такива отъ другъ човѣкъ?”

— Ще се намѣри единъ човѣкъ, който да има три погрѣшки. Напримѣръ, ще намѣрите единъ човѣкъ, който обича да побийва жена си; втората му погрѣшка е, че обича да говори лошо за своите приятели, и третата му погрѣшка — че е постоянно недоволенъ отъ живота си. Ще намѣрите такива хора, били тѣ мъже или жени. Непрѣмѣнно трима души ще намѣрите. Най-малкото се върши най-лесно. Вие не се спъвайте Турете на ума си мисълта да свършите това и ще го свършите. Азъ ви казвамъ, че и да имате мъжнотии, нѣма да бждатъ такива, които да не ги прѣдолѣете. Знаете ли, ако вие примирите трима души, какъвъ ефектъ ще произведете вътрѣ въ свѣта? Опитайте дѣ е правата философия. Нѣкои мислятъ, че туй което четатъ въ книгитѣ, то е тѣй, както когато го четатъ въ романитѣ. Напримѣръ, когато нѣкой романистъ описва фактитѣ, тѣй ли сж тѣ, както той ги описва? Не, не сж тѣй. Нѣкой пжтъ той имъ туря парафернали (излишни прибавки), прѣдставлява героинята по-силна, отколкото е, героятъ — сжщо. Въ всички романисти има една слабостъ, че прѣдставляватъ героитѣ не тѣй, както сж. И нашитѣ светии сж прѣдставени такива, каквито не сж. Светостта имъ е по-малка, отколкото си я прѣдставляваме. И ученитѣ, и гениитѣ не сж такива, каквито сж

въ нашитѣ очи. Има двѣ крайности, или ще увеличимъ, или ще намалимъ. Не сме дошли още до това състояние да разбираме нѣщата тъй, както сж тѣ. Всѣка група ще извърши 900 работи Групата, която азъ ще избира отъ 100 души, тя ще въдворява хармонията. Въ нея ще влизатъ най-умнитѣ, най-добритѣ и най-силнитѣ по умъ, по сърце и по воля

Сега въ вашия умъ ще се зароди мисълта: ами ние не сме ли добри? Четиритѣ групи ги избра Господъ, а тази група азъ ще избира. Четиритѣ групи стоятъ по-високо, Господъ ги избира, а останалитѣ азъ ги избирамъ, затова ги трѣбва да правятъ по-голъми усилия, за да се кандидатираатъ. Тѣ сж най-малкитѣ, тѣ сж послѣднитѣ. Знаете ли какво ще правятъ тѣ, когато всички други, които вече влизатъ въ една отъ групитѣ, заематъ своитѣ длѣжности? Онѣзи които нѣматъ какво да правятъ, взиматъ цигулката си и започватъ да свирятъ. Тѣзи хора на хармонията сж свирачитѣ, които взиматъ цигулката, че хайде тукъ да посвирятъ, хайде тамъ да посвирятъ. Тѣ сж свирцитѣ, а другитѣ, като ги слушатъ, казватъ : „хайде да имъ дадемъ по нѣщо тѣ ни по свиреха“.

Азъ искамъ да използвамъ условията, искамъ да използвамъ влиянието, съчетанието, което сега имаме. Тази обстановка, която имаме сега, не може да я имате другъ пътъ, тя не е образувана по човѣшки. Всѣки отъ васъ да

гледа да се възползува отъ природата, използвайте нейната свѣжестъ, красота, чистъ въздухъ.

Искамъ всѣки отъ васъ да приеме тази божествена обстановка, божествена любовъ, и всѣки да си отиде у дома богатъ. Що се отнася до другитѣ, човѣшкитѣ нѣща, тѣ сж второстепенни и третостепенни. Щомъ сме дошли тукъ, нека бждемъ въ съприкосновение съ невидимия свѣтъ, та всѣки да си отиде бодъръ, здравъ, за да прѣодолява мжнотиитѣ, които ще срѣщне изъ пжтя си. Каквито мжнотиини и да срѣщнете прѣзъ цѣлата година, да може да ги прѣодолявате.

Запитватъ : ако азъ си поправа свои три погрѣшки, все едно ли е, че и на другитѣ съмъ направилъ това, та да се счита, че още на двама трѣбва да повлияя ?

— Примирителитѣ най-първо трѣбва себе си да примирятъ, че послѣ ще започнатъ съ другитѣ Той ще бжде пръвъ, а другитѣ трима ще бждатъ вънъ отъ него.

Изобщо въ всичкитѣ градове сега има една малка вълна на разединение. Тя започна, като краста, отъ София, мина въ Стара-Загора, сега е въ Сливенъ, отива къмъ Бургасъ, приближава се къмъ Айтось, въ Шуменъ се е развила въ голѣми размѣри, диария има тамъ. Това сж психически вълни, които се дължатъ на извѣстни микроби. Обсебенитѣ отъ тѣхъ мязатъ на ония, които играятъ тарантелската игра. Въ Европа

има единъ паякъ, който като ухапе нѣкого, ухапаниятъ започва да играе по особенъ начинъ, и като мине отровата, прѣстава да играе. Та и ние като мине дяволътъ, започваме да играемъ, гърчимъ се, гърчимъ се, а като отмине той, казваме : „какво направихъ?“ Е, ухапна си дяволътъ отъ насъ. Затова като ни ухапе, ще играемъ. За прѣдпочитане е да играемъ, но да се пазимъ.

Нѣкои отъ васъ запитватъ, напимѣрь, защо трѣбва да имаме ржководители? То е все едно да запитвате, защо трѣбва да имаме глава? Като дойде нѣкой чувалъ, здравиятъ е, който трѣбва да вдигне чувала. Ако този ржководитель е само като капелмайсторъ да маха съ пръчицата, азъ такъвъ не искамъ, но ако той вдига чувала, азъ го похвалявамъ. Ако тѣзи ржководители като капелмайсторитѣ само вдигатъ пръчицата, не ги признавамъ за такива, били тѣ мъже или жени, но ако работятъ много, ще ги наречемъ ржководители. Всѣки ржководитель е отъ Бога. Ако е отъ Бога, той ще работи, ако е отъ дявола, той ще маха само пръчицата. Ако е отъ Бога, той е пръвъ на жертви, отваря кесията си. Ако не е отъ Бога, той е като нѣкой офицеръ, който командува : „напрѣдъ, братя, напрѣдъ!“ А като дойде сражението, скрива се задъ камънитѣ. Ако каже „напрѣдъ, братя“ и излиза, той е герой, но ако не излиза, не е герой. Тѣй разбирамъ, че трѣбва да дѣйствува

ржководительтъ. Той трѣбва да бжде олицетворение на любовта, на мъдростта и на истината. Има ли това, ние ще му дадемъ всичкото съдѣйствие, защото той е изпратенъ отъ Бога. И тъй, чрезъ когото дѣйствува Господь нѣма да го спъваме, нѣма да се нахвърляме върху него. Нѣма защо. Богъ работи, а не ние.

Сега неразбираемитѣ работи станаха разбрани. Отговарятъ: „само изпълнение трѣбва, Богъ да го благослови“. — Ще, ще, ще бжде. Азъ вѣрвамъ, че нѣма нито единъ отъ васъ, който да не желае любовта да е въ сърцето му. Всички я желаятъ. Азъ вѣрвамъ, че нѣма нито единъ отъ васъ, който да не желае мъдростта да бжде въ ума му; азъ вѣрвамъ, че нѣма нито единъ отъ васъ, който да не желае истината да бжде въ духа му. Всички желаятъ. Щомъ желаемъ ние, ще бжде. Желаемъ ние, и Господь желае Господь желае и ще направи, а ние слѣдъ Него.

Сега прѣдъ насъ върви Господь нѣма какво да се плашимъ. И ние ще Го славимъ. Той си движи ржката, урежда свѣта, ние ще вървимъ слѣдъ Него. Нѣкой казва: „ами тази работа мога ли да я направя?“ — Ще я направимъ. „Защо?“ — защото Господь ни прѣдшествува. Господь казва на Мойсей: „азъ ще прѣдида прѣдъ тебе“. Тъй че не се питайте, ще мога ли или не. Тази работа ще стане не тъй, както

ние си мислимъ, а по най-добрия божественъ начинъ.

Сега всички да имате здрави, красиви тѣла, ржцѣтъ ви да бждатъ меки и топли, сърцата ви сжщо да бждатъ мекички и топли, а умоветѣ ви да бждатъ свѣтли и гъвкави, та всѣкога да бждете готови за работа. Волята ви трѣбва да бжде като единъ осѣдланъ конь съ юзда, и като станете дежурни, да се качите горѣ и на работата да бждете, божията воля да вършите.

Азъ съмъ готовъ на всинца ви да помогна, безразлично. Всички ония, които искатъ да изпълнятъ волята божия, ние ще имъ помогнемъ, та каквито и да сж тѣ, кждѣю и да сж. Тѣ сж съ насъ.

И тъй, Господь ви поздравлява и казва, че ще ви помага. Обичайте Го, вървайте, надѣвайтѣ се въ Него, и прѣзъ годината ще провѣрите дали сж върни думитѣ ми или не.

Сега да идемъ, Господь ще ни угости, да се понарадваме малко на благото, което е прѣдъ насъ.

Правилно употребление на ума, сърцето и волята въ живота.

Ще ви прочета 2 гл. от Изходъ, отъ 1—16 ст ¹⁾

Често се забѣлѣзва, че както въ България, така и въ Америка, така и навсѣкждѣ, другадѣ дѣто ставатъ голѣми събрания, дѣто се събиратъ до 5—10,000 души, непрѣмѣнно въ такива събрания ще има най-малко 100 души, които ще спятъ. Нѣкой пжть, най-набожнитѣ, най-ревностнитѣ хора спятъ. Господинъ Муди (събудитель), знаменитъ американски проповѣдникъ въ Чикаго, ималъ единъ голѣмъ салонъ, специално за събиране, дѣто държалъ проповѣди. По нѣкой пжть той поканвалъ видни проповѣдници въ този салонъ, да държатъ проповѣди на извѣстни теми. Веднажъ той поканилъ единъ знаменитъ американски проповѣдникъ да говори нѣщо за

¹⁾ Изходъ, 2 гл. 1—16 ст.

дявола. Въ това време Муди тръгналъ изъ града да търси хора, слушатели на тази проповѣдь, да напълни църквата си. Но докато намѣри едни-други изъ града, той пропусналъ да чуе проповѣдта за дявола. Послѣ други, които слушали тая проповѣдь, казали на Муди: „много хубаво говори проповѣдникътъ“. Съжалявамъ, казалъ Муди, азъ, който толкова искахъ да чуя нѣщо за дявола, не можахъ да присѣтствувамъ“. Обаче, сжщиятъ проповѣдникъ и втори пжть говорилъ на тази тема. Муди си казалъ: „е, този пжть вече ще чуя за дявола“. Вечерята у дома си Муди се наялъ хубаво съ саламъ, и като отишълъ да слуша сказката за дявола, отъ голѣмата тежестъ отъ салама въ стомаха и корема, не можалъ да издържи и прѣвъ отъ всички заспалъ. Първиятъ пжть дяволътъ се изхитрилъ като го накаралъ да ходи и събира хора да слушатъ сказката, а вториятъ пжть го накаралъ да яде салами, да му стане, по този начинъ, тежко и да не може да издържи бодро да слуша, а да заспи. Питатъ го: „защо, какъ стана тази работа? „Оставете се, дяволътъ ме излъга съ саламитѣ“.

Та, сега въ свѣта, въ нашия животъ имз едно лъжливо положение, на което ние се подаваме. И туй лъжливо състояние ни лишава нѣкой пжть отъ много блага. Запримѣръ, дойдешъ при нѣкой човѣкъ, но той, освѣнъ че не събужда нѣкаква мисль у тебе, ами ти започ-

вашъ да заспивашъ при него. На какво се дължи този сънъ? Сънътъ въ природата съществува като едно състояние на почивка. Слѣдъ като сме работили дълго врѣме, ние се уединяваме вечерно врѣме и започваме да мислимъ, че трѣбва да си починемъ, излизаме изъ съзнанието навънка, и оставяме другитѣ да ни проповѣдватъ. Другъ пжтъ, слѣдъ като си похапнемъ отъ нашия саламъ, заспиваме, но Господь влиза въ къщата си, и започва да работи. Но сънътъ се дължи и на други причини, а именно на това, че мозъчната енергия се отбива по другъ пжтъ. Мозъчната енергия, която служи за производство на нашата мисль, може да се отбива тѣй, както се отбива вадичката на кой и да е градинарь. И ако вие се намирате при нѣкой много сухъ човѣкъ, той често ще отбива вадичката ви. Вие тогава ще спите, а той ще полива градината си. Азъ наблюдавахъ единъ фактъ въ гр. Варна въ една евангелска църква. Единъ баща и синъ, 22 годишенъ, редовно посѣщаваха събранията, но синътъ, щомъ седнеше на мѣстото си, веднага заспиваше. Баща му постоянно го ругаеше: „какъвъ си такъвъ волъ, такъво говедо, щомъ дойдешъ въ събранието, тогава започвашъ да спишъ, не мислишъ ли какво ще кажатъ хората?“ Синътъ обѣщаваше, че въ бждеще нѣма да спи, но щомъ седнеше, веднага пакъ заспиваше. Единъ день, обаче, като никога, синътъ бѣше будѣръ, отвори си очитѣ, слушаше

внимателно и гледаше проповѣдника. Поглежда къмъ баща си, той спи. Синътъ послѣ го запита: „татко, какъ е тази работа? Днесъ моятъ дяволъ влѣзе въ тебе“.

Когато хората почнатъ да спятъ много, това показва едно състояние на пасивна дисхармония. Че туй е фактъ, може да се опрѣдѣли отъ слѣдното разяснение. Двама души се обичатъ. Единиятъ като говори, другиятъ внимава, слуша го послѣ другиятъ говори, първиятъ го слуша. Понеже енергиитѣ се обмѣнятъ, тѣ хубаво си говорятъ. Но единъ день тия двама души които сж се обичали, се скарватъ. Единиятъ започва да спи, не може да го слуша. Значи, тия двама души сж измѣстили своето положение. Енергията на единия отъ тѣхъ се отбива въ друга посока. Двама души, които не си хармониратъ, не трѣбва да бждатъ заедно, трѣбва да бѣгатъ единъ отъ другъ или да приспимъ едното. Хора, които не се обичатъ, или трѣбва да не се събиратъ, или да живѣятъ далечъ единъ отъ другъ. Когато говорѣлъ Мойсей за крадене на овцитѣ и ослитѣ, тѣзи нѣща произвеждали сънь.

За да бжде човѣкъ бодъръ, буденъ, съзнанието му всѣкога трѣбва да е будно, умътъ му трѣбва да е схватливъ. Сърцето и умътъ му трѣбва да бждатъ чисти отъ всички странични влияния. Непрѣмѣнно въ неговото сърце и умъ не трѣбва да има никакво странично чувство или мисль, която да ги владѣе. Щомъ една такъва

мисълъ го владѣе, непрѣмѣнно той ще се подладе на едно или друго влияние.

Сега, трѣбва да знаете, че съвременниятъ съѣтъ си служи съ хипнотизъмъ. Всички учрѣждения, като започнете съ военщината, сѣдебното вѣдомство, училищата, навсѣкждѣ внушението, хипнотизмътъ, е едно отъ употрѣбимитѣ срдства. Нѣкждѣ се употрѣбява въ мека форма, нѣкждѣ въ по-силна форма. Всички хора днесъ вършатъ Божията воля не отъ съзнание, а отъ страхъ. Той е тази вода, която е пусната въ воденичното колело, върти го и то мели брашното. Тр-тр-тр мели се брашното. И когато ние се разгнѣвимъ, по сѣщия начинъ казваме: „тр-тр тр, да знаешъ, че азъ мога да меля брашно“. При всички тия случаи ние не се ползуваме нищо. Когато ние се намираме въ каквото и да е хипнотическо състояние окръжаващитѣ се ползуватъ, а ние плащаме. Слѣдователно, въ истинското духовно развитие, ученикътъ на божествената школа, който иска да развива правилно въ себе си всички свои умствени, волни и сърдечни сили, тѣ трѣбва да присѣдствуватъ въ тѣлото му. Тогава излишъкъ може да се прояви въ одного, въ друго или въ трети, и отъ този излишъкъ само може да се дава. Но никога ние нѣмаме право да прѣскаме навѣнка капитала на нашитѣ сили, които Богъ е вложилъ. И всѣки, който се опита да заложки навѣнка тоя капиталъ, плаща скъпо за своитѣ

погрѣшки. И когато кажемъ, че трѣбва да пожертвуваме нѣщо, ние ще пожертвуваме само отъ своя излишѣкъ. Да ме разберете какво значи излишѣкъ. Слѣдъ като посѣя хубави плодове, азъ мога да пожертвувамъ отъ плодоветѣ, но не и самото дърво. Ще избира нѣкои отъ хубавитѣ плодове, и тѣхъ ще принесе жертва. Когато казвамъ, че трѣбва жертва за нѣщо, разбирамъ, че отъ прѣзобилието, отъ най хубавото отъ себе си ще дадешъ жертва, а не отъ най-малкото. Богатиятъ може да даде жертва, а сиромаштъ не може да даде никаква жертва.

И тъй, законътъ за жертвата е законъ задължителенъ само за богатитѣ хора, а не и за сиромаситѣ. Вие трѣбва да разберете този законъ, ако искате у васъ да се развива умственъ животъ. Между ученицитѣ на една окултна школа или едно братство има опасностъ да се развиятъ тѣхнитѣ умове и сърца въ едно аномално състояние и да се атрофиратъ тѣхнитѣ умове. Въ какво направление? По форма и по съдържание нашата енергия може да е отправена къмъ духовния свѣтъ, но цѣльта ѝ да е чисто материална. Ще ви разкажа единъ такъвъ случай, станалъ въ Германия. При единъ виденъ младъ германски проповѣдникъ се явява една красива графиня германка, покаява се, кръщава я той. Въ продължение на 10 години тя става най-ревностна послѣдователка на този проповѣдникъ.

Чудятъ се всички съ нея. Най-послѣ проповѣдникътъ казва: „тази именно е моята другарка, която ще може да ми помага да работя съ успѣхъ“. Оженва се за нея. Щомъ се оженила, духовниятъ стремежъ у нея изчезва и тя казала: „умръзна ми вече този животъ, сега искамъ малко свѣтски животъ, да ходя на концерти театри, балове“. И слѣдъ 10 години проповѣдникътъ зспива, не се чуватъ вече проповѣди. Значи, Христосъ, когото търсила тази красива мома, билъ въ ума, ѝ, но сега, като го добива, тя казва: „нѣма какво да търся повече.“ Слѣдователно, ако у васъ има духовенъ стремежъ, а цѣльта ви е материална, ще има подхлъзване. Крайната ви цѣль трѣбва да бжде чисто духовна а методитѣ, срѣдствата, нека бждатъ материални. Не трѣбва да имате абсолютно никакви користолюбиви желання въ цѣльта, къмъ която се стремите. Затова има ученици, които вървятъ нѣколко години добръ, а послѣ се съблазняватъ. Защо? — тѣ идватъ тукъ да придобиятъ знания, да станатъ учители, послѣ да имъ плащатъ. Затова проповѣдватъ тѣ. Ако азъ стана учителъ, за да ми плащатъ, цѣльта ми е материална; ако азъ стана учителъ, за да имамъ влияние, цѣльта ми е материална. Но ако моята цѣль е чиста, да се подобри животътъ на тѣзи хора, душитѣ имъ да се повдигнатъ за славата божия, да оставятъ своитѣ стари стремежи на заденъ планъ, цѣльта ми е чисто божествена,

защото нашият живот не се изразява сега. Туй, което е сега, то е начатъкъ на единъ животъ, на едно благо, което трѣбва да опитаме. Единъ день ще се срѣщнемъ въ една обстановка по-друга отъ тази, каквато е сегашната. Ще се срѣщнемъ въ единъ свѣтъ малко по-другояче устроенъ. Тогава душитѣ ви нѣма да бждатъ като сегашнитѣ. Да допуснемъ, че ние се срѣщаме съ рокове, копита, но имаме съзнание; единъ день, обаче, ще се срѣщнемъ при особена обстановка, рога нѣма да имаме, копита също нѣма да имаме. „Ами защо сме безъ рога, защо сме безъ копита? Тѣй не може“. И безъ рога може, и безъ копита може. Човѣшкитѣ ржцѣ ще бждатъ другояче устроени. Та единъ день ще се срѣщнемъ при друга обстановка, която ще бжде 100 пжти по-добра, отколкото сегашната. Пакъ на земята ще се срѣщнемъ, но тогава земята ще прѣтърпи едно видоизмѣнение

Второто положение, въ което ще дойде цѣлиятъ сегашенъ свѣтъ, е, че ще прѣтърпи едно органическо прѣустройство, цѣлата материя ще се прѣкристализира, всичко ще се видоизмѣни. Какъ мислите, тогава ще се познаваме ли ние? — Ще се познаваме. Тази картина ще я прѣкараме на кинематографъ. Ще видите, че прѣди толкова и толкова хиляди години въ гр. Търново, при такъва и такъва обстановка, при такива и такива условия, такива картини имаше. „Тѣй ли било това нѣщо?“ ще се запитвате.

Всичката тази обстановка ще я видите, тогава ще я разберете по-идейно, отколкото сега, защото съ тази картина ще има редъ други картини, които ще дадатъ смисълъ на тази. Тогава нѣма да бждете такъво едно малцинство като сега. Но това ще бжде въ далечно бждеще. Е добръ, сега ще ме запитате, какъ ще видите всичко това? — Като му дойде врѣмето, тогава ще разберете. А дѣцата ще иматъ търпѣние, защото сегашното е прѣдвкусване на бждещето. Този бждещъ животъ се приготвява, още не е създаденъ, и вие ще влѣзете въ него като добръ дошли, ще ви настанятъ тамъ. Нали като идвате тукъ въ Търново, прѣди васъ има нѣкои, които сж дошли по-рано да ви посрѣщнатъ, да ви разквартируватъ, да ви настанятъ и да ви развеждатъ навсѣждѣ. Тогава ще имате една обстановка по-красива отъ сегашната.

Но за да може да постигнете това бждеще, за да не се спрете въ своята еволюция, непрѣмѣнно трѣбва да съхранявате вашитѣ умствени, сърдечни и волеви сили, т. е. да се пазите да не се изврати волята ви, да не я давате подъ наемъ да извърши нѣкакво зло, било за нѣкакъвъ вашъ личенъ приятелъ или за другъ нѣкой. Никой ученикъ на Бѣлото Братство не трѣбва да даде своята воля нѣкому за извършване на нѣкакво прѣстѣпление. Който я даде, изкуплението за този грѣхъ е голѣмо. Послѣ, въ

Бѣлото Братство не е позволено никому да дава ума си подъ наемъ за извършване на нѣкакво прѣстѣпление за другитѣ, или той самъ да извърши извѣстно прѣстѣпление. Въ Бѣлото Братство никой нѣма право да дава сърцето си подъ наемъ, да служи като примка другиму да върши прѣстѣпление или той самъ да върши. Тѣзи нѣща трѣбва да ги пазите като правила. Законитѣ сж абсолютно неизмѣняеми, и никому не се прощава. Значи, той кармически ще изпие чашата до дъно, и когато научи урока си, тогава ще му се прости. Това ви казвамъ, прѣдпазвамъ ви, влизате въ една свещена област, дѣто умътъ ви трѣбва да бѣде свещенъ, сърцето ви да бѣде свещено, волята ви да бѣде свещена, душата ви да бѣде свещена. И духътъ ви трѣбва да бѣде жертва на Бога живаго. Тогава ще бѣдете ученици на Бѣлото Братство.

Никакво колебание, никаквъ споръ! Абсолютно никакво изключение! Ще кажете: „ами ако го направя?“ — Като го направишъ, друго нѣщо. Ние гворимъ за туй, което не трѣбва да бѣде, а не говоримъ за туй, което трѣбва да бѣде. Умътъ ще дойде напълно въ услуга на доброто, сърцето ще дойде напълно въ услуга на любовта, волята ще дойде напълно въ услуга на истината, а душата ви — напълно въ услуга на божията мъдростъ. Туй сж законитѣ, които сж написани като на скрижали вжтрѣ въ всѣки единъ, който иска да стане ученикъ на

Всемирното Бѣло Братство, въ морала на което нѣма никакви изключения. И ако вие спазвате тѣзи правила така, божие то благословение ще бжде на ваша страна, и ще растете отъ знание въ знание, отъ сила въ сила и душата ви постепенно ще придобива тѣзи радости, които желаете. Но ако най малко се опорочите нѣкждѣ, ще изгубите всичко. Напримѣръ, мнозина сѣ казвали: „азъ отъ Учителъ нѣмамъ нужда, въ мене говори Духътъ“. Не е разбралъ той. Духътъ, който говори въ насъ, е единъ, и всѣкога въ цѣлата вѣчностъ ще имаме нужда единъ отъ друго. Който каже, че нѣма нужда отъ друго, то е отъ лукаваго. Туй да го знаете, затова той нѣма нужда отъ Бога живаго, а онзи, който е роденъ отъ Бога, той ще има всѣкога нужда отъ другитѣ, защото и въ тѣхъ живѣе Богъ. И ако вие се отклоните единъ день отъ мене, вие ще пострадате, а не азъ. Веднага ще почувствувате лишението отъ Бога, и нѣма да може да говорите, ще изгубите вашето краснорѣчие. Сжиятъ законъ е и за мене, и за васъ. Пазете се отъ това! Имате нужда отъ брата си и той отъ васъ, Защо? — защото и въ двамата живѣе Господъ, и трѣбва да слушате какво ви говори Господъ, Когато кажешъ нѣкому: „нѣмамъ нужда отъ тебе“, ти говоришъ противъ себе си. Когато братъ ти каже: „нѣмамъ нужда отъ тебе“, той говори противъ себе си. Когато кажемъ, че азъ имамъ нужда отъ него, това показва, че той ми е братъ на лю-

бовята и азъ съмъ неговъ братъ на любовта.

Туй е първото учение, което трѣбва да имате въ сърцата, умоветъ, душитъ и волята си. Това е абсолютна истина, въ която нѣма ни-какво изключение. Ще опитате това. Всичко туй ние правимъ въ името на тази истина. Ако съмъ тукъ между васъ, защо съмъ, защо е това? Нѣкои казватъ: „азъ нѣмамъ нужда отъ васъ“. Хубаво, азъ ще си замина. Като нѣматъ нужда отъ майката, тя умира. Мжжътъ като каже на жена си: „нѣмамъ нужда отъ тебе“, тя умира. Като кажатъ на бащата, че нѣматъ нужда отъ него, и той умира. Като кажатъ на сина, че нѣматъ нужда отъ него, и той умира. Като кажете, че нѣмате нужда единъ отъ другъ, всички ще умрете. А като кажемъ, че всинца имаме нужда единъ отъ другъ, това е възкресение въ Христа. Само така можемъ да обяснимъ факта, защо Христосъ е слѣзълъ отъ небето да помага на грѣшнитъ. Защо е слѣзълъ? Това е велика тайна. Ако Богъ усѣща нужда да слѣзе въ другитъ, колко повече ние. Тѣй щото ще знаете, че всѣки има нужда единъ отъ другъ, но нѣма да бждете натрапничави. Всичко по любовъ ще стане. Нѣма защо азъ да дойда, да те хвана за гушата, да кажа: „азъ те обичамъ“. Нѣма защо, то се знае. Ако азъ те обичамъ, какво ще направя? — Като ми дойдешъ на гости, ще намѣришъ готова трапеза, ще ти дамъ да се измиешъ, ще ти дамъ кърпа да се изтриешъ, ще

те разведа изъ градинитѣ си, изъ нивитѣ си, и цѣлувки ще има, и милувки ще има. Това сж цѣлувки и милувки. Като не те обичамъ, градини нѣма да има, трапеза нѣма да има, ще те питамъ колко врѣме ще стоишъ, кждѣ ще отивашъ, имашъ ли стая, и ще ти кажа, че нѣмамъ врѣме да те разхождамъ. Е, това любовъ ли е? Когато се работи съ любовъ, вратата навсѣкждѣ сж отворени и ще има блага; когато нѣма любовъ, ще се намѣримъ въ едно грѣшно състояние отъ всички страни.

И тъй, сега ще отворимъ сърцата си, умоветѣ си и душитѣ си по единъ правилень начинъ, за да може този великъ законъ да се прояви и да създаде по възможность една благоприятна хармония.

Като се срѣщнете, така, вие ще се погледнете съ нѣкой братъ, и като се разминете, ще усѣтите въ себе си едно въодушевление. Единъ погледъ само ще бжде достатъченъ. Такъва е любовта, тя прѣдава всички свои емсии, движения, импулси. Ако ние създадемъ такъва атмосфера, ще имаме добри проявления. Нѣкой казва: „защо не мога да пиша?“ — Защото нѣмашъ любовъ. Музиканти, учители, свещеници, всички се спѣватъ. Защо? — любовъ нѣматъ. Има ли тази хармония на любовъ, всичко може да се създаде.

Сега азъ забѣлѣзвамъ мнозина отъ васъ влѣзли сте въ новия пжтъ, но си носите нож-

чета, шашки, и слѣдъ като употребявате методѣ на любовта, казвате най-послѣ: „хайде сега съ ножчета, хайде съ шашки!“ Не, ще ви моля всички до година да дойдете безъ ножчета, безъ шашки, тѣ ще стоятъ въ антрето. Докато сте въ града и ви разхождатъ, нѣма нужда отъ никакви губернки, никакви шашки и ножчета. Кокове и игли по тѣхъ женитѣ не трѣбва да носятъ, а коситѣ имъ да бждатъ надолу спуснати. Послѣ, дълги нскти не се позволяватъ, опасни сж, а ще бждатъ валчесто изрѣзани. Краката ви ще бждатъ измити, незапарени. Всинца ще носите ленени чорапи и ленени долни дрехи. Това е символически. Лененитѣ дрехи сж най-добритѣ проводници на електрическата и магнетическата енергия. Вълненитѣ дрехи при сегашнитѣ условия сж най-хигиенични, послѣ идватъ памучнитѣ, а най-добритѣ сж конопенитѣ и лененитѣ.

Сега за прѣзъ тази година ще задамъ 10 теми на всички онѣзи наши приятели, които могатъ да пишатъ върху нѣкои отрасли. Тѣзи теми сж слѣднитѣ :

1. *По химия.* Отношение на химическитѣ сили къмъ физическитѣ и органическитѣ сили въ природата.

2. *По физика* Отношение на физическитѣ сили къмъ химическитѣ и органически сили въ природата.

3. *По астрономия.* Отношенията на слънчевата енергия и лунната енергия къмъ земната

енергия и какво е отношението и влиянието на слънцето и луната върху земята.

4. *По минералогия.* Съзнанието на минералитѣ.

5. *По зоология.* Начинътъ, по който става прѣминаването на неорганическото съзнание къмъ органическото, т. е. съзнанието на кристалитѣ къмъ съзнанието на клѣтките.

6. *По ботаника.* Влиянието, което растенията сж указвали въ развитието на човѣшкия животъ.

7. *По теософия* Описание на първичното или ембрионалното състояние на будическото гѣло, когато човѣкътъ е почналъ да инволира.

8. *По математика.* Върху четвъртото измѣрение, отношението му къмъ първото, второто и третото измѣрения.

9. *По окултизма.* Прѣди колко милиона години човѣкъ е дошълъ на земята. Ония, които се занимаватъ съ окултизма, да прочетатъ всички догадки по въпроса и възъ основа на тѣзи догадки да го разрѣшатъ.

10. *Пакъ по окултизма* На кое мѣсто ще се яви шестата раса?

Тѣзи сж десетѣтъ теми, които ще си разпрѣдѣлите помежду си. Нека се намѣрятъ доброволци за тази работа.

Ако всички тѣзи бесѣди излѣзатъ сполучливи, ние ще ги напечатимъ въ единъ сборникъ. Искамъ 10 килограма медъ отъ васъ! Ще имате

работа за цялата година. Мнозина отъ васъ сж запознати съ различни езици, ще четете отъ всѣкъдѣ, ще събирате материалъ, както пчелитѣ събиратъ медъ. Отъ всѣки единъ кошаръ искамъ по единъ кгр. медъ, отъ десетъѣ — 10 кгр. медъ искамъ. Пакъ ще ви напомну, ще съсредоточвате своята енергия тази година. Азъ съмъ турилъ намѣрение да разкжсамъ всички онѣзи връзки, които ви спъватъ. Да оставимъ всички божествени връзки сами да дѣйствуватъ по единъ пжтъ, и Господъ да образува една божествена организация, която да почива на закона на любовта. Дойде ли любовта, тя ще ни организира. Щомъ се организираме, ние ще бждемъ на мѣстото си, и ще почнемъ да дѣйствуваме, да функционираме като единъ нормаленъ божественъ организъмъ. Тогава волята, сърцата, умоветѣ ви ще дѣйствуватъ правилно, всичко ще бжде правилно, нѣма да усѣщате никакво стѣснение, връзкитѣ помежду ви ще станатъ нормални и приятни. Нѣма да усѣщате стѣснение, а въодушевление, музика, поезия ще има. Тогава ще можемъ да се качваме на 2500 — 3000 м. височина.

Сега и на стари и на млади ви прѣпоржчвамъ любовъ, която никога не прѣстава. Тя изтича отъ непрѣстаненъ изворъ, на който ще отворимъ мѣсто въ сърцето си. Спасението е тамъ, никаква друга философия нѣма въ свѣта. Да не се стараемъ да обясняваме любовта. Както и да

обясняваме любовта, важно е да почнемъ да изявяваме тази любовъ. Какъ ще я изявимъ?

Сега най-много нужда иматъ младитѣ отъ любовъ. Старитѣ иматъ любовъ, но нѣматъ сила да я използватъ. Младитѣ пъкъ иматъ сила, но понеже любовта имъ е слаба, не могатъ да използватъ силата си. Та сега, единственото нѣщо, което трѣбва да направимъ, остава — старитѣ да направимъ млади. Стариятъ човѣкъ да го направишъ младъ е голѣмо изкуство. Най-добрата инжекция е тази: ще говорите всички за любовъ, но въ принципаленъ смисълъ. Като говорите за тази любовъ, ще я чувствувате и въ ума, и въ сърцето, и въ волята си. Едноврѣменно вие умствено ще искате да се позаквасите, тъй че всѣка ваша постѣпка да бжде заквасена отъ любовта. Често азъ усѣщамъ вашето състояние. Нѣкой пътъ минавамъ покрай васъ, и моятъ умъ се сковава, и знаете ли какъ? Трѣбва да направя единъ напоръ, за да се размрази той. Туй състояние всѣки може да го опита. Често може да изпитвате сърцебиене, главоболие, това сж аномални състояния, отклонения на любовта. Може да се появи сърцебиене или да почувствувате болка въ сърцето: ако азъ ви изпратя едноврѣменно двѣ противоположни мисли — веднага ще почувствувате като че ли нѣкоя стрѣла ви бодне въ сърцето.

Сега ще се пазите. Ще затворите уметѣ си за злото. По никой начинъ нѣма да давате

ума си подъ аренда, подъ наемъ. Умътъ ви, сърцето ви, волята и душата ви ще бждатъ посветени на Господа. Туй е девизътъ на ученицитѣ на Бѣлото Братство!

Който постъпва така, той е добръ дошълъ, нему ще отворимъ вратата, а който не постъпва така, ще намѣри вратата затворена: той ще остане на едно мѣсто и ще му трѣбватъ 150 прѣраждания, за да се освободи отъ тамъ.

Сега прѣпоръчвамъ чистота, на всички ви чистота. Никаква друга философия. Кой е правъ, кой е кривъ, прави и криви хора въ свѣта нѣма. Ние сме рѣшили да служимъ на Господа. Ще влѣземъ, ще се учимъ, тъй както ангелитѣ се учатъ, и ще изпълнимъ неговата воля. Ще слушаме по-голѣмитѣ си братя, ще се учимъ отъ тѣхъ. Както тѣ пишатъ, тъй ще пишемъ и ние, както тѣ свирятъ, тъй ще свиримъ и ние. Ще усвоимъ тѣхния правописъ, тѣхната поезия или тѣхнитѣ изкуства, тѣхния начинъ на обличане, на хранене -- изобщо всички тѣхни правила за живѣене.

Въ бждеще ще трѣбва да започнете да се чувствувате, че сте ученици на Бѣлото Братство. Ако по живота ви не се познава, че сте ученици на Бѣлото Братство, по нѣкаква табела ли ще ви познаватъ? Всѣки братъ трѣбва да ходи правъ като свѣщъ, гърбица да нѣма. Очитѣ на ученика отъ Бѣлото Братство не трѣбва да бждатъ примрѣжени, а любовъ, енергия да блика

отъ тѣхъ, да свѣтлятъ и денемъ и нощемъ. свѣтина да блика отъ тѣхъ; гърдитѣ да бждатъ отворени, изпъкнали, а не така, хилави; лицето да бжде свѣтло, бодро, да показва, че въ него има добродѣтели; устата, устнитѣ, да бждатъ отворени, да се вижда, че въ тѣхъ има животъ, а не така, затворени. Нѣкой казва за нѣкого: „какво мисли той?“ — Нищо не мисли. Така искамъ лицата ви на всички да говорятъ. Щомъ ви погледнатъ, да кажатъ, че въ лицата на тѣзи хора има нѣкаква идея. Всички да казватъ за васъ, че сте особени хора. Послѣ, гледайте да бждете мускулести, да не ви е страхъ, та като хванете противника си за крака, той да усѣти, че сте го хванали. Ще се стремите всички да бждете силни. И когато ап. Павелъ казва: „азъ се хваля съ своята немощъ“, то значи да бждемъ немощни въ злото, но силни въ доброто. Като хванешъ нѣщо, да го направишъ. Силни да бждемъ, значи да контролираме всички свои клѣтки, да направляваме всички свои мускули въ всѣки моментъ. Изящностъ въ всичко трѣбва да имате. Устата ви трѣбва да бжде винаги прѣчистена, а не да мирише. Ако нѣкому мирише устата, да каже: „въ името на божията любовъ, въ името на божията мъдростъ това, което мирише въ мене, да изчезне“. Чрѣзъ внушение ще заповѣдашъ на устата си да не мирише, и въ единъ день миризматъ ще изчезне. Ще заповѣдате сжщо и на зжбитѣ си да не миришатъ,

да не се развалят. Ще ги държите въ изправност, ще ядете чиста храна, никаква нечистота да не остава по жбитъ ви. Туй се изисква отъ ученика на Бѣлото Братство: да притежава абсолютна чистота. Когато ученикътъ има условия, вода има и не чисти устата си, това не е позволено, грѣхъ е на душата му.

Всички тия нѣща ще внесатъ нова свѣжестъ въ васъ и ще кажете: „устата ни, мѣстото на любовта, трѣбва да е чисто.“

Послѣ, да развиемъ своето обоняние, своята чувствителностъ, да бждемъ внимателни къмъ всички цвѣта, къмъ растенията, къмъ животнитѣ. Ди бжде ученикътъ внимателенъ, то значи, да вижда своитѣ по-малки братя по пжтя — мравитѣ, да имъ сторва пжтъ, да не ги тжпче. Това е за ученичкитѣ ѝ ученицитѣ на Бѣлото Братство. Малката ученичка, като срѣщне нѣкоя по-голѣма ученичка, ще я цѣлуе. Като срѣщне нѣкоя баба, ще ѝ стори пжтъ, ще я цѣлуе. Младиятъ момъкъ, като срѣщне нѣкой старъ дѣдо на около 80-100 г., ще го цѣлуе, ще му омие краката. Тѣзи баба и дѣдо ще останатъ толкова благодарни, и ще кажатъ: „тѣзи ученици дѣйствително сж ученици на Бѣлото Братство“. Такива отношения трѣбва да имате всички. Всичко това правете не по насилие, но ако имате любовъ. Ако имате любовъ, правете го, но ако нѣмате любовъ и насила го вършите, ще се създаде зло.

Прѣзъ останалото врѣме до 12 ч., ако искате, разпрѣдѣлете се мжже и жени, млади и стари на едно мѣсто, разисквайте тамъ подъ дърветата, размѣнете нѣкои важни, сжществени мисли помежду си, и който може, нека ви даде нѣкакво освѣтление по тѣхъ.

(Изпѣйте една пѣсень: „братство—единство“).

Правилното растене на душата и хармоничното развитие на душевнитѣ сили.

Сега азъ ще ви попитамъ като онзи православенъ попъ, който запитва: „благословени ристияни, знаете ли какво ще ви говоря?“ —
— Знаемъ. дѣдо попе.

— „Е, като знаете, нѣма какво да ви говоря?“
— Не знаемъ, дѣдо попе — „Е, като не знаете, пакъ нѣма какво да ви говоря“.

Азъ отчасти ще засегна правилното растене на душата и хармоничното развитие на душевнитѣ сили. Главната задача въ сегашния животъ е правилното растене и развитие на душата. Душата трѣбва да се развива, да расте, да се разширява, да заема по-голѣмо пространство. Защото въ духовния животъ голѣми нѣща сж само ония, които съзнателно сж организирани, използватъ се хармонично и се развиватъ сили.

Въ природата има единъ великъ законъ, споредъ който всички тѣзи сили се развиватъ

правилно, последователно. Сега въ съвременните методи отъ нѣколко хиляди години насамъ, едни сж правилни, други — неправилни, понеже събуждатъ нѣкои сили по-рано отъ другитѣ, и вслѣдствие на това, се зараждатъ много нежелателни резултати. При сегашното развитие трѣбва да имате едно нормално въображение, т.е. не трѣбва да бждете безъ въображение, но то трѣбва да бжде силно и нормално, въображение, въ което нѣщата да се прѣдставляватъ въ тѣхния естественъ видъ, а не въ тѣхния извратенъ видъ. Естественъ видъ въ свѣта е, напимѣръ, сутринъ, когато небето е ясно, нѣма никакъвъ облакъ. Тогава може да имате единъ естественъ и правиленъ изгледъ на природата. Но щомъ се явятъ облаци и се зародятъ разни сѣнки, веднага ще имате другъ видъ, друго впечатление, друго схващане за природата

И тъй, когато отидите сутринъ всрѣдъ природата, и видите естествения видъ на нѣщата, у васъ се заражда една вътрѣшна радостъ, а когато видите неестествения, извратения видъ на нѣщата, у васъ се заражда една тжга. Не можете да си обясните защо е това, но има неестествени нѣща, които сте възприели. Напимѣръ, да ви кажа единъ простъ фактъ. Вървите, срѣщнете единъ вашъ приятелъ въ градината, но веднага виждате единъ човѣкъ, който вдига тоягата си, удря приятеля ви и му счупва кракъ. Веднага се заличава у васъ хубавото впечатле-

ние отъ природата, въ сърцето ви се заражда една тжга, въ ума ви се е сложило едно неестествено явление, и вие усѣщате болка. Винаги болкитѣ се дължатъ на такова ненормално състояние. Когато влѣзете въ едно учение, когато влѣзете въ религиозния свѣтъ, и тамъ ще има едно аномално схващане за нѣщата, ще изпитате една тжга. Не знаеете защо. И тамъ има счупени глави. Но когато влѣзете въ единъ ученъ свѣтъ и четете нѣкоя хубава книга, не сте ли изпитвали тжжно впечатление? Този ученъ човѣкъ има нѣщо, което му куца. Разбира се, низшата, животинската душа на човѣка не е тъй схватлива, че да може да разбере дѣ съгрѣшкитѣ. Понеже интелектътъ борави съ пипане въ духовния свѣтъ, затова той трѣбва да се подпомогне съ духовното зрѣние. Не, трѣбва да отидемъ въ друга крайностъ, да кажемъ, че които иматъ интуиция, нѣматъ нужда отъ пипане. Не, и тѣ се нуждаятъ. За далечнитѣ прѣдмети е зрѣнието, а за близкитѣ — пипането.

Ние влизаме да изучаваме духовния свѣтъ не тъй, както сж ни учили до сега, т. е. тъй, както е описанъ, той ни се прѣдставлява като нѣщо нереално, етерно, въздухообразно. За душата, за духа ние нѣмаме такъва ясна, реална прѣдстава. Е хубаво, когато вие сте болни, и дойде при васъ нѣкой човѣкъ и ви хване за ржката, и съ това хващане вие веднага оздравяте, умътъ ви добива сжщо здраве и яснота, питамъ: на

какво се дължи това здраве само отъ допирането съ този човѣкъ? Това се дължи на Духа, реалната проява на Духа. Това е тази реална форма. Ако, обаче, тази форма не може да произведе у васъ този ефектъ, Духътъ го нѣма тамъ, вие имате само сѣнката на Духа. Слѣдователно, отъ проявленията на нашия умъ, на нашето сърце и на нашата душа въ даденъ моментъ ще се познае до колко реално се проявява нашия духъ. Ние въ себе си трѣбва да знаемъ до колко той е реаленъ или не. Трѣбва да знаемъ това.

Послѣ, азъ искамъ вашитѣ прѣдстави за Бога да бждатъ ясни. За Бога непрѣмѣнно трѣбва да имате една много ясна, реална прѣдстава, въ която да не остава никакво съмнѣние, и споредъ тази прѣдстава всѣкога да го познавате, кждѣто и да отидете, да знаете, че Той е, а не другъ. Това се изисква отъ ученика на Бѣлото Братство.

Има моменти въ живота, въ които самъ Господъ се проявява, самъ Господъ заповѣдва. Тѣзи моменти трѣбва да ги знаете. Това ще научите отъ нѣкои вътрѣшни опити. И тогава ще настане онази фаза на посвещение. Когато дойде тази фаза, умътъ ви ще трѣгне, въ правилния пжтъ на тази философия. Това ще бжде посвещението. Слѣдъ това ще бждете въ състояние да изучавате небеснитѣ свѣтила: Слънцето, Венера, Марсъ, Сатурнъ, послѣ да влизате въ

други свѣтове, да се съобщавате съ тѣхнитѣ жители и пр.

Това, което сега прѣживявате, още не е животъ, то е азбука на живота, защото има други състояния, въ които животътъ има по-други проявления отъ тѣзи, които ние имаме гукъ. И тогава каква е цѣльта ни, каква е цѣльта на живота? — да влѣземъ въ съобщение съ тѣхъ. Реално трѣбва да разсждаваме. Каква е цѣльта на младата мома, която седи при майка си? Единъ день тя става недоволна. Тя иска да се срѣщне съ друга душа, но започва това. Тя иска да намѣри друга една форма, и намира. Тѣзи двѣ души като се съединятъ, искатъ да намѣрятъ третя, тя отъ своя страна иска да намѣри четвърта, и т. н. Искатъ да се съединятъ и като се съединятъ, разбиратъ тази божествена мъдрость, която сега се събужда. Туй е вѣчниятъ стремежъ.

Вие ще се стараете да развиете умственитѣ си способности. Има у васъ много дарби, които чакатъ своето развитие, и да имъ дадете по-съществена подкладка. Не се обезсърчавайте! Отъ лукаваго е, ако изгубите куражъ.

Вие искате да бждете герои, но дойде ли нѣщо, което ви жегне, изгубвате всичко. Герой е този, който като го жегнатъ, веднага си плюе на раната, самъ се лѣкува и си трѣгне, продължава си пътя. Съ плюнки си лѣкува раната и върви напредъ. А сега, като те жегнатъ, ви-

кашъ този-онзи на помощъ, послѣ минаватъ мѣ-
геци и казвашъ : „слава Богу, отървахъ се отъ
дявола“. Той мисли, че е много уменъ, много
знае. Нищо, не знае, щомъ не може да се лѣ-
кува самъ. Сега ще се лѣкува не само той, ще
мие не само своитѣ рани, но и ранитѣ на свои-
тѣ другари. А сега, каго намѣримъ нѣкого ра-
ненъ, казваме : „ами ти защо не внимаваше,
защо падна, биваше ли туй да направишъ.“
Ще те съвѣгватъ този-онзи, но никому не до-
хожда на ума да плюне на раната. Тази е
стара философия. Не е въпросътъ защо съмъ
го направилъ Погрѣшката е тамъ, че е напра-
вено, разбра ли? Написалъ е тамъ нѣкои числа
криви. Какво остава сега? Да вземе своята
бърсалка, да ги изтрие и да напише други чи-
сла. Намѣсто четири, напиши петъ, направи из-
числение и върви напредъ.

Вгору едно заблуждение, което се явява
между по-млади и по-стари е, кой отъ тѣхъ знае
повече. Знанието зависи отъ събуждането на
тѣзи божествени способности, които имате въ
душата си. Тѣ трѣбва да се пробудятъ и чрѣзъ
тѣхъ ние ще изучаваме свѣта по единъ обекти-
венъ начинъ. Навредъ свѣтътъ трѣбва обек-
тивно да го изучаваме, а ние, като нѣмаме та-
кова обективно схващане, спираме се и казваме :
„дали този човѣкъ говори истината или не?“ За
мене този въпросъ е рѣшенъ. Азъ ще ви дамъ
диагноза да познавате дали даденъ човѣкъ го-

вори истината или не. И вие, когато говорите, ще ви познаят дали говорите истината, и други, когато говорят, вие ще ги познаете.

Та, ние сега ще се стремимъ да събудимъ у насъ тия възвишени чувства, които сж още въ спешо състояние. Въ васъ сж събудени още обикновенитѣ чувства, обикновената любовъ, която сегисъ-тогисъ се примѣсва съ духовната любовъ, но духовната любовъ още не е започнала да се проявява. Че не е пробудена, се забѣлѣзва по тази ревностъ, която има между васъ, по това, че не можете да се търпите. Духовни хора, пъкъ не могатъ да се търпятъ! Тѣ сж съ духовна табела, а съдържанието имъ не е духовно. Нѣкой казва: „тази сестра не е духовна“. Ами, че и ти не си такъвъ. Другъ казва: „и тази сестра не е духовна“. Че и ти не си, защото, ако ти си духовенъ, ще ги попипашъ по очитѣ, и веднага тѣ ще те видятъ и ще тръгнатъ напредъ.

Когато Каравеловъ създаде тѣзи дребни пари-каравелчетата, колко българи бѣха излъгани съ тѣхъ! Гледашъ ги, въ първо врѣме лъскави, минаватъ за наполеончета, а послѣ — почернѣятъ, изгубятъ цѣната си. Ти мислишъ, че всѣка теория, всѣко учение, което е лъскаво, е цѣнно и казвашъ: „знаешъ ли какво имамъ азъ, какво научихъ! Тукъ, тукъ въ кесията ми е“. Не мине и мѣсецъ, тѣ почернѣятъ. Отъ лъскавината на тия учения не се лъжи. Всѣко уче-

ние ние сме готови да приемемъ, отдѣто и да дойде то. Божественитѣ мисли, божественото учение, който и да ни го донесе, ние сме готови да го възприемемъ. Една хубава книга, който и да ми я донесе, ще я приема. Но една книга, която нѣма никакво съдържание, и най-учениятъ човѣкъ да ми я донесе, ще кажа, че нѣма нищо въ нея. Та, главната цѣль е каква? — да станемъ добри. Азъ казахъ, че доброто — това е плодъ на любовта, а любовта е плодъ на Духа.

Сега, този животъ, който имаме, е естественъ. Въ Писанието се казва, че Господъ щѣлъ да разруши сегашното тѣло, търбуха. Вие какъ тълкувате тази мисль? Това тѣло той нѣма да разруши, но то, като изпълни своята служба, понеже иде ново тѣло, което сега се гради, то старото ще отстѣпи мѣстото си на новото. Слѣдователно, сега нашитѣ нови чувства и способности ще се вложатъ въ тѣзи нови тѣла, които сега се градятъ. Това ново тѣло у нѣкои е въ началото си, а у нѣкои то е на единъ мѣсець. Азъ говоря за граденето на това ново тѣло, отъ което ще излѣзе вашето възкресение. Съ тѣзи тѣла, съ които сега живѣете, не можете да вървите въ тѣзи истини. Тѣлото на плътта е плътъ, тѣлото на духа е духъ. Плътта е тѣло, дѣто вѣременно живѣе духътъ, а духовнитѣ тѣла сж тѣла на вѣчността. Въ този смисль азъ искамъ да се заемете да изучите учението на Бѣлото Брат-

ство. Вие ще го намѣрите разхвърлено въ цѣлия окултизъмъ, въ теософията, въ християнството, навсѣкждѣ ще го намѣрите. Въ туй учение навсѣкждѣ има единство, въ него нѣма разногласие. Въ учението на Бѣлото Братство има особено разбиране за създаването на свѣта, особена теория. Бѣлото Братство никѣга не оспорва съврѣменнитѣ теории, то си мълчи за тѣхъ. То не казва никому: ти не си правъ. То ще му каже: „правъ си“. И прави сж сегашнитѣ хора. Туй, което сж видѣли и описали, прави сж. Но ако тѣ описватъ туй, което не сж видѣли, то мълчи тамъ и казва: „туй, което не съмъ видѣлъ, не зная, нѣма какво да оспорвамъ“. Нѣкоѣ каза: „ти духовния свѣтъ не го разбирашъ“. Казвамъ: ти ходилъ ли си въ духовния свѣтъ? — Не, не съмъ. Съ ангелитѣ разговарялъ ли си? — Не съмъ. Съ светиитѣ разговарялъ ли си? — Не съмъ. Е, тогава? — „Видѣлъ съмъ нѣщо, мина една сѣнка покрай мене“.—Е, какво, каза ли ти нѣщо? — „Нищо не ми каза, само се усмихна“. Ами тази усмиака знаете ли какъ я тълкуватъ турцитѣ? Като имъ се усмихне нѣкоя жена, тѣ казватъ: „работата е наредъ“. Тя казва: само за мене мисли той“. Това е едно криво схващане на нѣщата. Тази сѣнка се усмихнала Туй усмихване трѣбва да изтълкувате въ другъ смисълъ. Има усмивка . усмивка. Тази сѣнка погледне нѣкакъ сериозно, ти казвашъ: „искаше да ми каже нѣщо“. Како щѣше да

ти каже? Е хубаво, когато човѣкъ само се усмихне, мускулитѣ на устнитѣ се подигатѣ, а очитѣ сж ясни, огнени, остри, нѣма мекота въ тѣхъ. Всичко това какво показва? Такъва усмивка показва: „азъ ще те изямъ“. А когато една усмивка излиза отъ вжтрѣ, въ очитѣ има божествена свѣтлина, мекота, нѣжностъ, и този човѣкъ казва: „азъ съмъ готовъ да ти помогна, азъ любя Господа“. Слѣдователно, за мене усмивкитѣ веднага разрѣшаватъ въпроса. Като мине една сѣнка и ми се усмихне, очитѣ ѝ остри ли сж и иска ли да ме изяде, или сж меки и нѣжни, и иска да ми помогне, Нѣкой казва: „азъ видѣхъ една сѣнка, не видѣхъ лицето ѝ, но само гърба ѝ“. Какво искаше тя да покаже съ своя гърбъ?“

Въ Англия, въ врѣме на галското духовно движение, въ 1905 год., жената която водеше движението, придружавана отъ огнени кълба, една вечеръ като се връщала отъ събрание, казала на единъ близъкъ свой приятель да я чака вънка. По едно врѣме, вижда единъ господинъ съ черна пелерина, върви напредъ. Тя мислила, че това е приятельтъ ѝ и бързала да го настигне. Извиква го на име, той не обръща лицето си. По едно врѣме той дохожда до нея съ забулено лице и си поклаща прѣста. Тя веднага се досѣща, че това не е нейниятъ приятель, но иска да го знае кой е. Веднага го познава. Той се прѣвръща въ едно черно куче и се скрива. Тя казва: „това е дяволтъ, който се бърка въ моего царство, но азъ ще се разправя съ него“.

Сега ние трѣбва да знаемъ точно тѣзи, съ които се срѣщаме, наши приятели ли сж или не, мислятъ ли като насъ или не, мислятъ ли право или не. Всички наши приятели трѣбва да бждемъ съ една мисль, съ едно сърце, т.е. мисльта ни да бжде отправена къмъ Бога, да служимъ на Бога, всѣки единъ отъ васъ, който е готовъ по този начинъ да дѣйствува за Бога, готови сме да го приемемъ съ отворени ржци и да му дадемъ всички наши съдѣйствия. Ако се откаже да служи на Бога, бѣлитѣ братя сж много възискателни, тѣ ще затворятъ вратитѣ си за васъ.

Сега трѣбва да знаете, че въ България има достатъчно братя отъ черното братство, които сж готови да се борятъ съ насъ. Тѣзи братя сж между православнитѣ въ църквата, между евангелиститѣ, между католицитѣ и между насъ ги има. Навсѣкждѣ дѣйствуватъ по принципа : „раздѣляй и владѣй!“ Навсѣкждѣ искатъ да внесатъ смутове. Често тѣ ви заблуждаватъ. Навсѣкждѣ, дѣто има такива събрания, тѣ идватъ. Всѣкога тѣ сж много учтиви. Онѣзи, които не ги разбиратъ, тѣ сж прѣдъ тѣхъ много кавалери. Тѣ сж въплътени. Затова ще изпитвате духоветѣ. Тѣзи хора сж много добрѣ облѣчени, съ елегантни дрехи, съ черни гантени ржкавици, съ попски калимявки, съ попски дрехи, владишка корона, на професорска катедра, ние нѣма какво да имъ се сърдимъ. Тѣ сж много

учтиви. Това е една борба. Тѣ сж съвършени въ тѣхнитѣ обходи, много сж умни. Не мислете че тѣй лесно може да се борите, да се разминете съ тѣхъ. Тѣ сж отъ черното братство. Да, но тѣ сж много умни, знания има въ тѣхъ, тѣ могатъ да ви измамятъ, тѣ могатъ да ви спънатъ отъ вашия пжтъ.

Сега туй не ви казвамъ да се плашите, и да мислите, че когото срѣщнете, когото видите, е отъ черното братство. Бждете спокойни, нѣма какво да се плашите, тѣ не сж страшилища. Тѣ сж хора турени въ своята еволюция, тѣ изпълняватъ своята мисия, но ние трѣбва да знаемъ тѣхното прѣдназначение и нашата задача. Всѣки единъ да стои на мѣстото си, и като срѣщнемъ такъвъ братъ, ще му кажемъ: „твоео движение е друго, нашето движение е друго, посоката, въ която ние отиваме е права, и посоката, въ която вие отивате е сжщо права“.

Можешъ ли да се поставишъ прѣдъ единъ такъвъ братъ така, той ще те приеме, той ще отстпи и ще каже: „въ твоя умъ има една философия“. Но речешъ ли да го обърнешъ къмъ Господа, ти се поставяшъ на крива посока. Всѣка душа сама трѣбва да се обърне къмъ Господа, къмъ божественото слънце, не можешъ ти да я обърнешъ. Евангелието казва, че ти можешъ да я обърнешъ къмъ Господа, но само ако тя иска. Всѣка сама трѣбва да се обърне къмъ Господа, защото тя си има орбита въ свое.

то движение и тя трѣбва сама да се обърне къмъ слънцето. Докато тя се отдалечава отъ слънцето, докато си върви по своята орбита, трѣбва да се остави да си измине своя пжтъ. Вие не можете да измѣните нейния пжтъ. Вие ще измѣните цѣлия редъ на космоса, ако искате да обърнете тази душа.

Слѣдователно, на земята ние можемъ да помагаме само на оня, пжтътъ на които се съвпада съ нашия. Когато тѣхниятъ пжтъ не се съвпада съ нашия, вие с ъ едната страна и отъ другата страна ще харчите енергията си напразно.

Азъ нахвърлямъ тия мисли, защото ще се явятъ нѣкои, ще кажатъ: „ти спасенъ ли си, позналъ ли си Христа?“ Не се бойте, че ще ви обърне нѣкой. Обръщането ви е въ това да имате любовъ. Имате ли любовъ, имате Бога въ себе си, имате ли Бога, имате и Христа, защото Богъ е любовъ. Ще кажатъ: „твоео сърце стопли ли се?“ Да, когато ставамъ сутринъ и върша волята божия, когато азъ ямъ съ любовъ, когато говоря съ любовъ, когато пиша съ любовъ, когато чета съ любовъ, питамъ се: азъ съ Христа ли съмъ? Тогавя познавамъ ли Христа или не? Да, не само че Го познавамъ, но живѣя съ Него и разговарямъ съ Него всѣки день, ямъ съ Него. Отличенъ човѣкъ е Христосъ!

Пряи и категорични трѣбва да бждете, всички други прояви ще дойдатъ. Има и други

духовни прояви, но вие ще се стараете да развиете вашитѣ психически сили, т. е. силитѣ, които Богъ е вложилъ въ вашитѣ души правилно да ги развиете. Напримѣръ, нѣкои отъ васъ, които сте развили тѣзи сили, тѣзи способности, чрѣзъ волята си ще може да излизате отъ тѣлата си навънъ, но всички това не може да го направите. Който е готовъ, ще напусне тѣлото си, ще направи една разходка, въ Америка може да отиде, въ Китай, Япония и другатѣ, а който не — той ще чака. Но всички не сте герои. Всѣки да се задоволи съ това, което му е далъ Духътъ, т. е. до тази степенъ, до която сте дошли, всѣки, каквото му е далъ Духътъ, да бжде вѣренъ на Господа. Този Духъ сега работи и всичко разпрѣдѣля.

Азъ искамъ всичко да става споредъ този Божественъ Духъ.

Азъ искамъ да бждете въ хармония съ себе си, да не се раздвоявате. Вие мене не може да раздвоите по никой начинъ. Щомъ речете да ме раздвоите, азъ кжсамъ нишкитѣ и ви оставамъ долу. Раздвояване не може да има. Ама нѣкой ми изпраща, нахвърля мисли: ти на правъ пжтъ ли си? „Азъ кжсамъ нишката. Въ моя пжтъ дѣсна и лѣва страна нѣма. Единъ пжтъ има само — пжтътъ на любовта — нищо повече. И правиятъ и лѣвиятъ пжтъ сж свързани съ любовта. По този пжтъ върви, и нѣма какво, че се бой! Ще кажешъ: „братко, този въпросъ

азъ тъй съмъ разрѣшилъ за себе си, ще ти кажа и на тебе какъ да го разрѣшишъ. Тази вода азъ съмъ я опиталъ“. Ама каква е тя? — Нѣма какво да я описвамъ. Ще кажа: елате съ мене, пийте и я опитайте!

Азъ искамъ туй. новото, учение да го опитатек ато една жива вода вжтрѣ въ себе си, да видите неговата сила и да кажете: „ние имаме единъ личенъ опитъ“. Да не казвате: „той ни е заблудилъ, той ни е хипнотизиралъ“. Въ хипнотизирането обръщане нѣма. Азъ ще те убѣдя, че имашъ нѣщо, че ти давамъ нѣщо. Утрѣ ще ти дамъ друго, но ти нѣмашъ въ джеба си нито едното, нито другото. Това е хипнотизиране, а въ хипнотизирването има изтощаване; въ истината има растене, и душата расте въ благодать.

И тъй, когато приемъ отъ божествения чучуръ, никаква хипнотизация нѣма. А ние хипнотизираме, азъ не отказвамъ това, но кое? Като срѣщна нѣкого отъ чернитѣ братя, още прѣди на ме види, тегля ржцѣтъ си надолу. Той заспива, и азъ си заминавамъ. Като отмина, пакъ тегля отподирѣ му ржцѣтъ си, за да го събудя. Но като срѣщна добъръ човѣкъ, азъ му сторвамъ пжтъ и казвамъ: „съ божие то благословение върви си по пжтя“. Защото онзи, който се опита да хипнотизира брата си отъ Бѣлото Братство, той носи голѣма отговорностъ. Хипнотизацията е голѣмо заблуждение.

У насъ хипнотизиране нѣма, а има друго:

да кажемъ една велика истина, която служи за нашето растене и тази истина, като я възприемете, искамъ да виждамъ лицата ви съ друга една свѣжестъ. Макаръ и да е черно лицето ви, но ще има въ него една свѣтлина. Въ очитѣ ще виждашъ нѣщо особено. Когато дойде божественото, другъ е въпросътъ. Но когато дойде онова, което не е божествено, ние сами знаемъ, че не сме въ съгласие съ Бога.

Първото нѣщо у насъ — ни поменъ да нѣма отъ лъжа; нито ще ви лъжа, нито да ни лъжете. Никой да не прави опитъ! Защото, ако вие речете да направите опитъ да ме лъжете, азъ ще дигна ржцѣтъ си, ще ви приспа, ще си замина, слѣдъ това пакъ ще дигна ржцѣтъ си да ви събудя. Такъвъ е законътъ. Защото, ако се прѣдадете на такъво влияние, вие ще станете орждие, другото въздѣйствиe не може да бжде въ дадения случай. Тогава движението ще бжде отгорѣ-надолу, а нѣма да бжде настрани.

Ако искате правилно да се развивате, прѣдупрѣждавамъ ви, нѣма да говоря повече върху това, нѣма да се спирамъ, защото има много да се учи отъ сега нататъкъ, една велика наука ни прѣдстои. Има много работи за изучаване, които стоятъ прѣдъ насъ. Разкрива се новъ, великъ животъ!

Искамъ всички да се подмладите и по умъ, и по сърце, и по душа, и по духъ, та и стариятъ на 100 години като теле да подскача. А

туй, че той билъ такъвъ-онакъвъ, това не е философия. Критика да нѣма между васъ, оставете я навѣнка! Като дойде нѣкой да си покаже своето изкуство, способноститѣ си, ако е музикантъ, ще му дамъ цигулката си, и ще му кажа: „извири ми едно парче отъ Шопена!“ Азъ ще го слушамъ, може ли хубаво да свири. Ако свири хубаво, ще кажа: „хубаво свиришъ“. Ако не свири хубаво, ще кажа: „еди-коя си частъ отъ парчето не свиришъ добрѣ. Е, отъ Бетховена извири нѣщо“. Дойде нѣкой художникъ, ще му дамъ четкитѣ си. Ако рисува добрѣ, ще му кажа: „хайде, нарисувайге нѣщо, хубави сж идеитѣ ви“. Но когато нѣкой не знае да свири, не знае да чете, не знае да рисува, да пише, а казва, че има много идеи, питамъ: какво отъ това, дѣ сж тѣ? Музиката трѣбва да се изрази. Тази музика трѣбва да се изрази по който и да е начинъ. Не може единъ човѣкъ да има талантъ по музика и да не може да го изяви. Заемете се съ най-малкитѣ дарби да ги развивате. Всѣки, какъвто най-малъкъ талантъ и идея да има, да ги развива. Всѣки отъ васъ, какъвто и най-малка дарбица да има, да не я прѣнебрѣгва, дайте ѝ мѣсто, тя ще се развие, тя е отлична. Не се спирайте да казвате: „този мой братъ е по-талантливъ, на мене Господъ нищо не е далъ“. Този твой братъ, който има толкова дарби, посве-

да кажемъ една велика истина, която служи за нашето растене и тази истина, като я възприемете, искамъ да виждамъ лицата ви съ друга една свѣжестъ. Макаръ и да е черно лицето ви, но ще има въ него една свѣтлина. Въ очитѣ ще виждашъ нѣщо особено. Когато дойде божественото, другъ е въпросътъ. Но когато дойде онова, което не е божествено, ние сами знаемъ, че не сме въ съгласие съ Бога.

Първото нѣщо у насъ — ни поменъ да нѣма отъ лъжа; нито ще ви лъжа, нито да ни лъжете. Никой да не прави опитъ! Защото, ако вие речете да направите опитъ да ме лъжете, азъ ще дигна ржцѣтъ си, ще ви приспа, ще си замина, слѣдъ това пакъ ще дигна ржцѣтъ си да ви събудя. Такъвъ е законътъ. Защото, ако се прѣдадете на такъво влияние, вие ще станете орждие, другото въздѣйствие не може да бжде въ дадения случай. Тогава движението ще бжде отгорѣ-надолу, а нѣма да бжде настрани.

Ако искате правилно да се развивате, прѣдупрѣждавамъ ви, нѣма да говоря повече върху това, нѣма да се спирамъ, защото има много да се учи отъ сега нататъкъ, една велика наука ни прѣдстои. Има много работи за изучаване, които стоятъ прѣдъ насъ. Разкрива се новъ, великъ животъ!

Искамъ всички да се подмладите и по умъ, и по сърце, и по душа, и по духъ, та и стариятъ на 100 години като теле да подскача. А

туй, че той билъ такъвъ-онакъвъ, това не е философия. Критика да нѣма между васъ, оставете я навънка! Като дойде нѣкой да си покаже своето изкуство, способноститѣ си, ако е музикантъ, ще му дамъ цигулката си, и ще му кажа: „изсвири ми едно парче отъ Шопена!“ Азъ ще го слушамъ, може ли хубаво да свири. Ако свири хубаво, ще кажа: „хубаво свиришъ“. Ако не свири хубаво, ще кажа: „еди-коя си частъ отъ парчето не свиришъ добрѣ. Е, отъ Бетховена изсвири нѣщо“. Дойде нѣкой художникъ, ще му дамъ четкитѣ си. Ако рисува добрѣ, ще му кажа: „хайде, нарисувайте нѣщо, хубави сж идеитѣ ви“. Но когато нѣкой не знае да свири, не знае да чете, не знае да рисува, да пише, а казва, че има много идеи, питамъ: какво отъ това, дѣ сж тѣ? Музиката трѣбва да се изрази. Тази музика трѣбва да се изрази по който и да е начинъ. Не може единъ човѣкъ да има талантъ по музика и да не може да го изяви. Заемете се съ най-малкитѣ дарби да ги развивате. Всѣки, какъвто най-малкъ талантъ и идея да има, да ги развива. Всѣки отъ васъ, каквато и най-малка дарбица да има, да не я прѣнебрѣгва, дайте ѝ мѣсто, тя ще се развие, тя е отлична. Не се спирайте да казвате: „този мой братъ е по-талантливъ, на мене Господъ нищо не е далъ“. Този твой братъ, който има толкова дарби, посве-

тилъ десетъ живота въ трудъ и постоянство, а нищо не е добилъ така.

Даромъ се дава на способнитѣ ученици. Когато единъ ученикъ е трудолюбивъ и способенъ, учителятъ е готовъ всичко да му даде, а ако не е трудолюбивъ, нека работи самъ.

Въ бъдеще азъ бихъ желалъ всички онѣзи, на които умоветѣ сж развити, да изучаватъ всичко, да изучаватъ цѣлата природа. Онѣзи, у които сърцата сж пробудени, да създадатъ въ себе си една черта на братолюбие, кротость, смирение, но не това привидно, външно смирение. Да създадете отъ себе си характеръ!

Смиренъ човѣкъ азъ наричамъ този, който много знае, който всичко знае. Той, когато влѣзе нѣкъдѣ, кждѣто занимаватъ дѣца, казва имъ: „тъй, дѣца, работите ли? А, отлично работите“. Той седне съ тѣхъ, като че ли е на тѣхния уровень, и имъ дава импулсъ въ работата, а дѣцата казватъ: „този човѣкъ е като насъ, като насъ мисли“. Защо? — защото имъ придава своето знание. Той имъ говори съ душата си. Това значи да бъдешъ смиренъ! А когато нѣмашъ смирение, ще кажешъ: „само тѣ говорятъ, не ми дадоха думата“. Такъвъ човѣкъ не е смиренъ. Смирениятъ човѣкъ чака врѣмето, чака реда си. За всички ни въ този свѣтъ има опрѣдѣлено врѣме. Когато му дойде врѣмето, смирениятъ човѣкъ казва: „и азъ сега ще кажа думата си“. Има врѣме, когато Гос

подъ ще каже : „Иване, стани, кажи си и ти думата!“ Той знае, че си щеславенъ. Ще отвори единъ день Господъ бѣлѣжника си, ще прѣлисти, и като ти знае мислитѣ, знае, че си щеславенъ, обръща листа си, не те вдига. Като знае всичко за тебе, Господъ казва : „да стане Стоянъ!“ Ахъ, този Стоянъ, все него вдига, но единъ день, когато ти си неподготвенъ, Господъ казва : „стани ти!“ А, втасахме я! И туй често става. Казвате : „мене Господъ да ме изпрати на работа“. Но той не те изпраща.

Не, трѣбва да бждемъ всѣкога готови, и като ни каже „стани!“ когаъ не очакваме да станемъ и да си кажемъ урока. У Бога има една велика справедливостъ!

Сега пакъ ще ви помоля, прѣзъ тази година да се стараете да вложите хармония въ умоветѣ си, да мислите хармонично, да чувствувате хармонично, да дѣйствувате хармонично, и само така ще създадете единъ новъ потикъ, иначе ще парализирате своята еволюция. Ще станете меланхолични и ще кажете : „ние и тукъ не намѣрихме това, което сме търсили“. Че кждѣ ще го намѣрите? Азъ бихъ ви попиталъ : дѣ ще намѣрите пѣтя къмъ Христа, кой ще ви го покаже? Ще дойде единъ проповѣдникъ евангелистъ и ще ви каже : „ела, азъ ще ти кажа какво е казалъ Христосъ, какво е писалъ ап. Павелъ“. Да, но ти не го писа. Знаешъ ли дѣ е Христосъ, срѣщалъ ли си го, въ тебе живѣе

ли? Азъ не съмъ срѣщаль Христа, нищо не зная, зная само, че тъй е писано. Добрѣ, ти си 1 м. 65 см. високъ, и азъ толкова. Твоето чело е 6 см. широко, и моето е толкова. Носѣтъ ти е 7 см. дълъгъ, и моятъ толкова. Ушитѣ ти сж 7 см., и моитѣ толкова. Твоята ржка е 75 см. дълга, и моята толкова. Твоето тѣло тежи едн- колко си килограма, моето тежи повече. Да, то- гава съ какво ме прѣвъзхождашъ? Това не сж факли. Знание е това, което е придобито чрѣзъ една вжтрѣшна опитность. Щомъ е така при- добито, ние можемъ да си направимъ този опитъ всѣкога. Когато онзи скулпторъ може да извае една хубава статуя, единъ техникъ да направи една машина, единъ инженеръ да направи една желѣзно-пжтна линия, единъ ученъ астрономъ да изчисли пжтя, по който минава една планета, това е знание, това е учение. А ако нѣкой прѣд- скаже нѣщо и не се сбждне, това не е учение, това не е знание.

Въ Бѣлото Братство учението е неизмѣнно, въ него изключенията сж много рѣдки, тѣ мно- го скоро ги поправятъ. Въобще, учението, въ което ще влѣзете, е основано на една канара, която не може да се разбие. Въ това учение, още отъ създаването на свѣта, още отъ самото начало, има редъ факти, които сж написани, но се пазятъ въ тайна. Това се знае отъ онѣзи братя, които сж ходили горѣ, всичко това запазватъ сега на земята. Всичко това е написано на каменни скрижали, и

единъ день, когато вие се развиете, ще четете това, ще видите каква е историята за създаването на свѣта отъ начало до сега. Ще разберете всичкитѣ стадии, прѣзъ които сте минали, и ще почнете да виждате тѣзи фази. Тѣ ще се явяватъ прѣдъ очитѣ ви като живи картини. Струва си да изучавате такъва наука!

Слѣдователно, струва си да бждемъ ученици на Великото Бѣло Братство, понеже учителитѣ на това Братство държатъ всичката архива на космоса. Тѣ пазятъ книгата на живота и всички вие трѣбва да изучавате тази книга. По-голѣмо благо отъ нея нѣма! Това е изкуство, затова ще се стремите всички да го придобиете. Изведнажъ нѣма да дойде, но постепенно. Единъ день ще си кажете: „благодаримъ, че тръгнахме въ този пѣтъ“. Защото, колкото по-рано тръгнете, толкова по-добрѣ; колкото по-късно, това е пакъ за васъ, толкова по-късно ще стигнете. Не се отчайвайте, може да дойдатъ изпитания, колебания, съмнѣния. Тѣ сж нѣща естествени въ този пѣтъ. Не се плашете, вѣрвайте, вие сте подъ ръководство. Щомъ сте вѣрни на закона на любовта, нѣма да има никакви изключения и тогава на всичко ще се научите. Ще се научите да прѣдавате учението на Бѣлото Братство. Да не казвате, че това е учението на нѣкой-си Дъновъ, че той го е измислилъ. Ако азъ съмъ го измислилъ сега, утрѣ ще дойде нѣкой Иванъ, нѣкой Петко, нѣкой Стоянъ. Е, какво ще стане,

ако ние измисляме нѣщата? Какво ще стане съ тѣзи картини? Друго-яче стои въпросътъ. Всички онѣзи велики хора, които сж дохождали, сж прѣдали тази Божествена Истина тѣй, както имъ е дадена. Въ това седи тѣхното величие, тѣхната слава, че сж прѣдали тази истина тѣй, както Богъ имъ я е далъ, а всѣки, който не е прѣдалъ тази истина, както му е дадена, е отъ чернитѣ братя. Не е въпросъ за Петко и за Стоянъ, но въпросътъ е за божествената мждростъ и божествената любовъ, въ която всички трѣбва да се учимъ и посвещаваме, че като ходимъ въ нея, на всички да се отворятъ очитѣ. Всички да сме съ отворени очи, а не вие да сте слѣпи, а азъ да виждамъ.

Давамъ нѣкому череша. Питамъ: какъ виждашъ черешата? — червена. Пипни я, вкуси я, сладка ли е? Да, правъ си, такъва е, каквато и азъ я виждамъ. Като виждаме, пипаме и вкушваме, еднакво провѣрjваме нѣщата. Ако еднакво мислимъ и чувствуваме, еднакви сме. А ако вие сте слѣпи, и азъ ви убѣждавамъ, че това е така, онова е така, такъва философия не може да има въ свѣта. Философия може да има само тогава, когато ученикътъ и учителятъ еднакво виждатъ и еднакво мислятъ, но учителятъ има само по-голѣми опитности, повече знания, затова върви напрѣдъ и показва пътя, а ученицитѣ вървятъ слѣдъ него. Такъвъ е пътятъ, който Богъ е създалъ въ този свѣтъ. Та сега между васъ

съмнѣнието да се намали поне съ 75 0/0, да добиете вѣра въ себе си. Знаете въ кое. Въ вашето божествено Себе. Вжтрѣ въ васъ въ всички ви има божествено начало. Вѣрвайте всички въ божественото, което живѣе въ васъ, което говори, само то е спасителниятъ пжтъ! Говори ли у васъ божественото, вие сте на спасителния пжтъ, не говори ли, всички сме на човѣшкия пжтъ. И тогава е опасно.

И сега всички въ разни направления, на работа! Кой каквато дарба има, кой каквито дарби му е далъ Господъ! Всѣки да се старае да развие въ себе си нѣкоя малка дарбица. Всѣки единъ отъ васъ да се стреми да бжде особенъ въ извѣстни моменти, всѣки да има по една особеностъ, която у другитѣ да я нѣма, да не сте еднакви. Тя ще бжде ваша специална черта, та като ви видятъ, да кажатъ: „у този човѣкъ нма нѣщо особено“. Това е красивото! Срѣщнешъ нѣкого, у него има нѣкаква черта, срѣщнешъ друго — сжщата черта. Казвашъ: „това не е нѣщо особено“.

У българитѣ има обичай, отидешъ нѣкждѣ на гости, дѣтето имъ само двѣ години свирило на цигулка, и майката казва: „хайде, мама, изсвири „цвѣте мило, цвѣте красно!“ Дѣтето свири. Гоститѣ казватъ: „е, хубаво“. Отидешъ на друго мѣсто, пакъ нѣкое дѣте свири. Майката казва: „хайде изсвири „цвѣте мило, цвѣте красно.“ Е, хубаво. Но като отидешъ въ нѣкоя кжца, и

свирятъ хубаво, доволенъ си. Отидешъ въ друга къща, още по-хубаво свирятъ. Разнообразие трѣбва да има навсѣкждѣ! Така и у насъ трѣбва да има разнообразие въ схващане на нѣщата.

И природата е толкова разнообразна, че има за всинца ви възможности да бъдете особени.

Азъ искамъ да бъдете особени!

Всѣки единъ отъ васъ да пази тази особена черта, и да не искате да бъдете еднакви, на-примѣръ, всички да не бъдете еднакво смирени. Знаете ли колко начини има за изразяване на смирението? Въ милосърдието има толкова красиви форми, толкова отгѣнъци, чрѣзъ които то се изразява, че не можешъ да срѣщнешъ двама милосърдни хора, които да изразяватъ милосърдието по единъ и сѣщъ начинъ. Милосърдието, смирението, всичко може да се прояви въ безконечно разнообразие.

И тъй, ще възприемете разнообразието като единъ процесъ, който произвежда радостъ и води къмъ безконечното. Въ свѣта има единъ центъръ, отъ който радираатъ всички тия разнообразия, и той е любовта. Чувствувате ли, ще мислите; мислите ли, ще дѣйствувате; дѣйствувате ли, ще има прогресъ, разнообразие.

И тъй, бъдете сега ученици на любовта!

Сега искамъ да запиша за ученици ония отъ васъ, които искатъ да влѣзатъ въ първия класъ на любовта, затова на си дадатъ име-

ната. Ученицитѣ, които ще влѣзатъ въ класа на любовта, ще почнатъ да се записватъ постепенно. Всинца ви приемаме безъ разлика. Отваряме ви училище да се запишете.

А послѣ, като влѣзете, прѣди да започнете учението си въ специалната областъ, ще се явите прѣдъ комисия да държите изпититѣ си, и резултатитѣ ще зависятъ отъ вашитѣ способности. Тѣй е. Бѣлитѣ Братя ви отварятъ мѣсто въ своята школа. Ако бждете вѣрни на тоя законъ на любовта, ще опитате вѣрността на моитѣ думи, но ако не бждетѣ вѣрни, ако изневѣрите, ще ви изключатъ, азъ не отговарямъ, да не ми се сърдите.

Първото нѣщо е да имате една беззавѣтна любовъ, ще влѣзете съ пълно сърце, умъ и душа да проявите волята си, да се учите отъ Господа.

Тѣй е казано съ езика на пророцитѣ: да се учите отъ Господа, но ще започнете всички съ любовъ.

Това е божествениятъ пжтъ, нѣма другъ пжтъ!

Има другъ пжтъ, но за други.

Бѣлото Братство върви по пжтя на любовта. Като влѣзете въ този пжтъ, ще видите другъ специаленъ пжтъ и ще разберете, че тази е една отъ най-добритѣ системи, която съществува въ свѣта — системата на Бѣлитѣ Братя. Нѣма другъ по-хубавъ пжтъ! А това въ единъ

животъ нѣма да го научите, и въ два живота, и въ три, и въ петъ, и въ десетъ живота нѣма да го научите. Не се смущавайте, нѣма нищо! Който ви каже, че може да го научи въ единъ животъ, не ви говори истината. Ами ако единъ бѣлъ братъ ви вземе астралното тѣло и ви заведе на слънцето и видите онази свѣтлина, ще кажете: „е-хе, какво сме мислили, а то какво било!“ Питамъ ви: колко време ще искате да живѣете тамъ? И като дойдете на земята, само ще гледате хората, ще изпитвате необикновена радостъ и ще казвате: „ехъ, да отидите да видите какво има тамъ!“ Опиши го! „Съ езикъ не може да се изкаже“, както казва Павелъ.

Ще каже нѣкой: „каково има на мѣсечината?“ Трѣбва да ви заведе тамъ да видите, мѣсечината не е, както казватъ нѣкои, пуста. Тя не е пуста. Тя е много хубаво мѣсто, но ако ние се прѣнесемъ съ своя организъмъ въ нея, тя не е нагодена да ни приеме, ще ни очаква смъртъ. Но ако отидете въ нея съ своето духовно тѣло, тамъ има нѣща, отъ които може да разберете отлични работи. Тя е първата станция за слънцето, нагорѣ. Ами че ако бихъ ви казалъ какво има отъ другата страна на мѣсечината, знаете ли каква тревога би настанала между учениятъ свѣтъ? И защо мѣсечината е спрѣла да се движи около себе си, защо обръща само едната си страна? Но това е щестлавие, нѣма защо да се говори по него. Казвамъ,

че въ мѣсечината има отличенъ животъ. Често, онѣзи, които завършватъ своята еволюция, има още да слизатъ къмъ земята, но не сж слѣзли и до сега. Има много още човѣшки души, които слизатъ на земята. Като завършватъ тамъ своята еволюция, тогава ще слѣзатъ на земята. Нѣкои казватъ, че сж слѣзли. Не сж слѣзли още. Има още много души тамъ. Това сж отвлѣчени нѣща. Какъ може човѣкъ да отиде на мѣсечината! Той трѣбва да излѣзе отъ тѣлото си, да се излжчи, да види отношенията, вжтрѣшнитѣ връзки, да види какъ седи тя духовно, да види земята, и само тогава ще има едно правилно разбиране. Ако вие вървите правилно и се развивате правилно, най-малкото, което ще направите, първиятъ опитъ, който ще имате, е, да слѣзете къмъ центъра на земята. Послѣ, вториятъ опитъ: отъ центъра на земята ще отидете на мѣсечината. Този е единъ доста сериозенъ опитъ. Да слѣзешъ въ центъра на земята, и отъ тамъ да идешъ на мѣсечината, сериозенъ опитъ е това! Ще имате вече познания, реални познания, и като се върнете, ще знаете какво има долу въ земята; и когато всички учени хора говорятъ, че на мѣсечината има това-онова, ти ще кажешъ: „хубаво говорятъ, право е, точно както говорятъ, тъй е!“ Земята крие голѣми богатства, мѣсечината крие голѣми богатства, слънцето — сжщо. И тѣзи богатства сж все за човѣка. И затуй ние сега трѣбва да бждемъ ученици на Бѣлитѣ Братия. Затова трѣбва да сме послушни въ това

си прѣраждане, и когато нѣма какво да правимъ, ще използваме свободното си врѣме да направимъ една разходка къмъ центъра на земята. Ако нѣкои отъ васъ рекатъ да слѣзатъ 10-20 клм. къмъ центъра на земята, ще започватъ да се заджхватъ, мжно се слиза. Тамъ ще останатъ. Нѣкои пъкъ, като отиватъ къмъ мѣсечината, мислятъ, че не може да се върнатъ, затова ще се поколебаятъ, ще се уплашатъ и ще се върнатъ. Не, вие трѣбва да бждете толкова смѣли, че да знаете като отидете тамъ, пакъ ще се върнете. Скъсва се нѣкога кишката, и оставате тамъ. Тогава братята на мѣсечината трѣбва да те излчатъ по обратенъ пътъ, за да те върнатъ на земята, да завършишъ своята еволюция, и да ти кажатъ: „като си неопитенъ, не трѣбва да дохождашъ тукъ“. Първото нѣщо, ще се стараете да бждете добродѣтелни, умни, да имате схватливъ, остъръ умъ, да не могатъ да ви лъжатъ хората. Ще оставяте да ви лъжатъ, безъ да излъгвате.

Сега се завършватъ общитѣ упжтвания, а прѣзъ годината всѣки ще се стараете по единъ особенъ начинъ да работи върху си. Всѣки отъ васъ трѣбва да има единъ особенъ методъ за работене върху своето умствено и духовно развитие — за укрѣпване на волята и ума. Ще си комбинирате единъ методъ въ себе си, за да се образува у васъ тази особена черта, всинца да имате нѣщо особено, да нѣма между васъ двама души еднообразни. То е красивото, хубавото!

Смѣсената китка е хубава, но не откъснатата.

Сега, отъ утрѣ нататъкъ, старайте се да се настройвате вече, да може да схващате тия вибрации отъ духовния свѣтъ, вжтрѣшно да се настройвате и да пласирате енергията вжтрѣ въ себе си. А това значи, по закона на свободата— да се разширявате отъ божествената любовъ и отъ излишъка ѝ да изпущате навънъ. Естествено тѣчение да има. Отпуснете сега чучуритѣ си, че отъ това изворче да може да избликва навънъ божествената любовъ.

И започнете отъ утрѣ сами, по закона на хармонията. Вие имате това разположение: мязате на онѣзи гарджета, които чакатъ майка си, чакагъ я на полога, да донесе храница. Тя дойде, тѣ отварятъ устата си: цъкъ... ! Но като види тя, че то може само да си отваря устата, да се храни, тя отива на друго клонче, а то като си отвори устата, тя го поглежда, не му дава нищо.

Затова и нѣкои отъ васъ трѣбва да излѣзатъ отъ полога си. Азъ искамъ да излѣзете отъ тамъ. Онѣзи отъ васъ, на които крилцата сж израсли, трѣбва да напуснатъ полога си, и сами да си търсятъ храна. Но онѣзи, на които крилцата не сж израсли, могатъ да стоятъ на полога си. Когато щъркелчетата израснатъ, подигнатъ си малко крилцата и пакъ слѣзатъ, послѣ повечко ги подигнатъ, и пакъ слѣзатъ. Правятъ нѣколко такива опити, и като видятъ, че могатъ да хвърчатъ, изхвъркватъ. Така и вие, малко по

малко ще се вдигате докато най-послѣ станете свободни и може да се учите сами. Това сж все символи, вие ще ги употребявате и ще ги използвате.

Задайте ми сега най-глупавия въпросъ.

Запитватъ: „защо човѣкъ е оглупѣлъ?“

— Защото е прѣстаналъ да вѣрва въ своя умъ, а започналъ да вѣрва въ другитѣ умове. Той е прѣстаналъ да вѣрва въ божественото вжтрѣ въ себе си, а е започналъ да вѣрва въ човѣшкото. За да бждешъ уменъ, трѣбва да прѣстанешъ да вѣрвашъ въ външното, а да вѣрвашъ въ божественото вжтрѣ въ себе си. Тогава ще създадешъ една връзка между себе си и външното и ще станешъ единъ уменъ човѣкъ.

Азъ ще ви отговоря. Най-глупавиятъ въпросъ не може да се изкаже, но и най-умниятъ въпросъ сжщо не може да се изкаже. Най-глупавиятъ въпросъ не може да се зададе, и най-умниятъ въпросъ, и той не може да се зададе. Крайната глупостъ подразбира крайна мъдростъ и крайната мъдростъ подразбира крайна глупостъ. Това сж крайности въ природата. Високитѣ върхове подразбиратъ дълбоки долини, и дълбокитѣ долини подразбиратъ високи върхове. Дѣто има слаби хора, тамъ сж и най-силнитѣ хора, и дѣто има силни хора, тамъ сж и най-слабитѣ. Но силниятъ безъ слабиятъ не може да сжществува, и слабиятъ безъ силния не може да се прояви. Тогава да ви приведа тѣзи два

термина. Слабият въ природата, това е потенциалната енергия. Силният въ природата, това е кинетическата енергия. Следователно, слабият всъкога е по-силенъ. Въ началото силният е силенъ, въ края силният е слабъ. Слабият въ началото е слабъ, а въ края е силенъ.

Следователно, всеки единъ човѣкъ, който е силенъ въ началото, е слабъ въ края, и всеки, който е слабъ въ началото, е силенъ на края.

Сега и Писанието казва: „добритѣ хора не сж отъ най-умнитѣ хора“. Цѣлиятъ свѣтъ ни счита глупави като фасулъ, но въ края ние ще бждемъ по-умни отъ тѣхъ. Това сж афоризми, въ които само половината е истина.

Ние можемъ отъ тѣзи двѣ разсжждения да извадимъ заключения въ една крива посока и да кажемъ: „значи, азъ трѣбва да бжда глупавъ, за да бжда уменъ“. Но въ природата дѣтето ражда ли се умно? — не. Ами че постжпкитѣ на това дѣте морални ли сж? На вашитѣ дѣца постжпкитѣ не сж морални. Но майката търпи това, тя заличава всички тѣзи неморални проявления, тя го чисти отъ всички физически неджзи, и иска всъкога дѣтето ѝ да бжде чисто. Единъ день, когато израстне, то става морално, силно и всъкога е чисто. Въ природата тѣй се започва, тѣй се проявява всичко. Затова своитѣ слабости ще ги схванемъ като една необходимостъ, като една стадия на развитие. Когато у насъ се породи една слабостъ, ние не я искаме.

Едно 15—16 годишно момче да се изпуща, това е срамъ за него, но у него има нѣщо въ органи- нитѣ, които не може да се контролиратъ отъ волята. Когато волята укрѣпне, и мускулитѣ укрѣпнатъ, слабостъта не се проявява. Та и въ морално отношение нашитѣ органи не сж така развити, затова нашата воля не може да ги кон- тролира. И въ нашитѣ усилия трѣбва да се стре- мимъ да укрѣпнемъ духовно, да развиваме на- шитѣ малки способности, и каквото имаме — ржцѣ, крака, очи, вѣжди, да ги цѣнимъ, да ги използваме до тѣхнитѣ крайни прѣдѣли и да кажемъ, като си свършимъ работата: „Господи, ние Ти много благодаримъ, ние пакъ ти връ- щаме това, което ни даде“. На друго мѣсто пакъ ще вземемъ каквото ни дадатъ, пакъ ще благодаримъ и ще оставимъ тази книга. Туй тѣло, което имаме, това е една книга, ние ще го оста- вимъ и тогава Господъ ще ни даде друго тѣло.

Сега всички противорѣчия вие ще ги изпи- тате и доброто ще държите. Ще гледате ши- роко, нѣма да осжждате, да критикувате. Ако нѣкой отъ васъ е сприхавъ, бързъ, кажете: „ние благодаримъ, че имаме такъвъ братъ“. Ако нѣкой е флегматиченъ, пакъ ще благода- рите. Въ всичко ще виждате добрата страна и ще благодарите. И като се срѣщнемъ съ всички тия братя, ще видимъ, че всѣки отъ тѣхъ има по нѣщо добро, ще видимъ все нѣщо особено.

Въ сегашния окултизъмъ се прѣпоръчва мълчание. То е толкова тягостно състояние, че не може да се издържи. Ако въ едно такъво събрание пуснемъ едно куче, то нѣма да издържи това мълчание, и ще залае. Ако хората говорятъ, то ще се чувствува добрѣ, но ако всички мълчатъ, то ще помисли, че ще стане нѣкаква катастрофа, и ще почне да вие. Тѣй щото мълчание разбирамъ само, когато сме сами. Когато сме сами въ природата, може да мълчимъ, но съ близкитѣ, ще говоримъ. Ще даваме за другитѣ да се изказватъ, пъкъ ние — когато му дойде реда.

Азъ бихъ желалъ да напишете въ една книга онѣзи въпроси, които сж жизнени, които ви интересуватъ, които сж отъ полезенъ характеръ, които сж важни, за да ви дадатъ сила да се развивате, може да ги разгледаме утрѣ слѣдъ обѣдъ. Задавайте въпроси, които иматъ спѣшенъ характеръ, а другитѣ въпроси може да ги отложите за идещата година.

Тази вечеръ ние свършваме първата фаза на нашитѣ събрания. И небето отгорѣ показва, че ако посѣете, ще ви даде Господъ, дъждъ ще има. Ако сѣете, ще имате жътва, но ако не сѣете, пакъ ще дойде дъждъ, но друго ще израстне.

Хайде да изпѣемъ нѣкоя пѣсень, за да промѣнимъ гамата! („Любовта е изворъ“).

Вторникъ.

23 августъ.

5 ч. с. Утринна молитва.

Размишления.

1. Отче нашъ.

2. (Колѣничили на лѣвото колѣно). Размишления :

а) Начало на всѣки разуменъ животъ започва съ мъдрость, която изтича отъ Бога.

б) Нѣма мъдрость като божията мъдрость, само божията мъдрость е мъдрость.

в) Въ тази мъдрость сж вложени всичкитѣ условия за разумно живѣне.

3. Благославяй, душе моя, Господа.

4. Евангелие отъ Матей, 7 ; 24:

„И тъй, всѣки, който слуша тѣзи мои думи и ги прави, ще го уподобя на човѣкъ разуменъ, който е съзидаль кжщата си на камѣкъ“.

Послание Яковово, 3 ; 13:

„Кой е отъ васъ мъдъръ и ученъ, да покаже отъ доброто си поведение своитѣ работи съ кротость на прѣмъдрость“.

Послание къмъ Ефесянитѣ, 5 ; 15:

„И тъй, гледайте какъ съ прѣдупазване да ходите, не както глупави, но както прѣмъдри“.

5. Нѣма мъдрость като божията мъдрость, само божията мъдрость е мъдрость.

6. Добрата молитва.

Слѣдъ молитвата се направиха гимнастически упражнения.

Всички мъже и жени се разпрѣдѣлиха на групи отъ по 61 човѣкъ. Така, на групи, всички се изредиха въ Горницата, дѣто прѣстояваха на молитва по 15 минути.

Въ Горницата.

1. Размишления върху мъдростъта.
2. Разглеждане и наблюдение на картинитѣ по стѣнитѣ.

Да се спремъ или на всички или на ония отъ тѣхъ, които ни обърнатъ особено внимание. Да се стремимъ да схванемъ по интуиция това, което остане въ душата ни.

3. Прочитане три стиха отъ Св. Писание по жребие.

4. Изказване едно общо желание на цѣлата група.

Стиховетѣ отъ прочетената глава и общото желание на всичкитѣ групи се написватъ на единъ общъ листъ.

Отговоръ на зададени въ- проси.

(Едно малко съзерцание, само за нѣколко секунди).

Нали обѣдахте да запишете 20 въпроса. Готови ли сж? — „Не, не сж още. Само нѣколко има събрани. Тѣ сж написани“.

Колкото има събрани, на тѣхъ ще отговоря.

Прѣдварително азъ ще ви поясня нѣкои отъ Христовитѣ думи¹⁾ въ слѣдния смисълъ: само възмжжалигѣ души се подлагатъ на изпитание. Всѣка душа, която е възмжжала, се подлага на изпитания а не възмжжалата не се подлага.

Тѣй щото имайте прѣдъ видъ, че щомъ дойдатъ изпитания, това е единъ признакъ, че вие сте възмжжали и трѣбва да минете по този редъ на нѣщата. И като ученици на Бѣлото Братство трѣбва да проучите закона, и сами по себе си да се освѣглите.

Сега, заприимърь, както ви виждамъ тукъ въ събраието, мнозина отъ васъ сж подложени на такива вѣтрѣшни изпитания, други сж въодушевени, а трети ги мѣчи нѣщо, души ги и не

¹⁾ Ев. Иоана, 7 гл.; 7—16.

знаятъ причинитѣ затова. Възмжжали сж, значи, минаватъ първата фаза на изпитанията. Всѣко едно изпитание е резултатъ отъ смѣна на душевни състояния. Всѣкога, когато човѣкъ минава отъ едно състояние въ друго, смѣня и мѣстото си. Той минава и се връща, въ него наставя една вжтрѣшна тжга. Тжй щото тжгата е нѣщо естествено. Има тжги, на които не знаете причинитѣ, т. е. ставатъ смѣни на вашето състояние и вие трѣбва да се учите отъ тѣзи смѣни. Не ги считайте като лошъ признакъ, тѣ сж едно благословение за васъ, за вашето растене, а тѣхното отсжтствие ѣ единъ лошъ признакъ за васъ. Ако на земята отсжтствуватъ изпити за вашата душа, това е единъ лошъ признакъ. Дойдатъ ли изпитания, кажете на себе си : „моята душа е възмжжала, значи, мога да нося изпитания“. Има и другъ родъ изпитания, които идватъ по причина на нѣкои ваши грѣхове, тѣ сж кармични послѣдствия на ваши грѣхове. Затова трѣбва да отворите очитѣ си и да кажете : „направихме грѣхове, щѣ носимъ послѣдствията“. И тогава пакъ ще бждете мжжествени.

Сега едно интересно нѣщо въ характера на Исуса. Христосъ каза на ученицитѣ си : „вие възлѣзте на тоя празникъ, а азъ нѣма още да възлѣза, защото врѣмето ми не се е още изпълнило. А като възлѣзоха братята му, тогазъ и той възлѣзе на празника, не явно, но тайно нѣкакъ-си“. Послѣ започнаха да се чуватъ глъчки меж-

ду народа, да казватъ, че той не говори право“. Това е патриотическото чувство, което говорѣло въ евреитѣ. Това чувство и днесъ говори Евреитѣ и днесъ сж такива, каквито сж били прѣди 2000 години.

Интересенъ е 16-тия стихъ отъ 7-а глава отъ Ев. на Иоана. Отговори имъ Исусъ и рече: „мое-то учение не е мое, но на Оногози, Който ме е проводилъ“. Значи, Онзи, Който го е проводилъ. Слѣдователно, всѣки, който е проведенъ и носи туй учение, той и учението иматъ единъ и сжщъ източникъ. А когато дойде нѣкой и каже: „азъ тѣй казвамъ“, другъ дойде и каже: „азъ пъкъ тѣй казвамъ“ — това сж учения, които раждатъ спорове. А всѣко учение на онзи, който говори, и Онзи, Който го е пратилъ, е едно и сѣщо. Това е учението на Бѣлото Братство. Когато едни кажатъ: „ние тѣй мислимъ“, други: „ние пъкъ тѣй мислимъ“, това е учението на свѣта.

Христосъ ясно казва, че туй учение не е негово, а на Оногова, Който го е проводилъ. Сега, когато у васъ се зароди едно учение, вие ще се запитате: това учение ваше ли е или на Оногова, Който ви е проводилъ? Ако е на Оногова, Който ви е проводилъ, то е право, а ако е ваше, то е учение на свѣта.

Желанието ни е, вашето учение да е на Оногова, Който ви е пратилъ. Не само азъ каквото ви говоря, но и вие каквото говорите, да е едно и сжщо съ думитѣ на Оногова, Който

ви е проводилъ. Азъ вѣрвамъ въ Неговото учение, то е всѣкога право. То е принципално. Туй трѣбва да бжде учението на душата ви. И тъй, учението на Оногова, Който ви е проводилъ, е право учение. А ще го познаете по това, че щомъ е Негово учение, въ душата си ще чувствувате една радостъ, въ нея ще блика вжтрѣшна любовъ къмъ всички хора, въ дълбочината на душата ви ще се зароди едно вжтрѣшно 'съзнание, дано всички да се обърнатъ, да познаятъ истината тъй, както у васъ се зародила („Аминъ“).

Всинца ще имате туй съзнание.

Сега ще ви отговоря на зададенитѣ въпроси.

1. Каква е ролята на изкуството?

— Ролята на изкуството е облагородяване и сближаване на хората. И когато азъ имамъ изкуството да говоря, и вие имате изкуството да говорите, азъ ще кажа нѣщо, ще се сближимъ, ще се облагородимъ. И когато ти пишешъ и азъ пиша, ще се облагородимъ и сближимъ. И когато ти рисуваешъ и азъ рисувамъ, чрѣзъ картинитѣ пакъ сме се сближили и облагородили.

И тъй, ролята на изкуството въ всѣко отношение е тази: да сближава и облагородява хората.

2. Практически правила за възпитанието.

— Не мисли, че си глупавъ. И не мисли, че онзи, на когото говоришъ, е глупавъ. Мисли, че си въ състояние да прѣдадешъ най-великата

божествена мисъл; мисли, че този най-близък твой братъ, на когото говоришъ, е въ състояние да възприеме тази истина. Тѣзи сж двѣтѣ най-велики правила, които азъ зная.

Друго: ще бъдете конкретни и прѣдметни въ изразитѣ си. Не говорете мъгливи нѣща, нѣща, които не разбирате. Говорете само онова, което сте прѣживѣли и онова, съ което сте направили нѣкъ-малко 10 опита. Това сж практически правила при възпитанието. По отношение на дѣцата си, започнете да говорите, да имъ обяснявате онѣзи прѣдмети, които сж най-близки, най-належащи и най-необходими за тѣхъ. А то сж въпроситѣ за водата, за въздуха, за слънцето и др. Водата на дѣцата указва най-големо влияние. Заведете дѣтето при нѣкой изворъ, който постоянно блика, бѣбли, и започнете да му разказвате нѣкоя приказва, и ще забѣлѣжите, че мисълта му ще трѣгне тѣй, както водата.

Послѣ започнете съ изгрѣващето слънце. Слѣдъ това пристѣпете къмъ цвѣтята, къмъ плодоветѣ. Всички тия нѣща указватъ влияние върху дѣтето, затова, говорете за тѣзи отношения. Ще забѣлѣжите, че въ дѣтската душа ще започнатъ да се произвеждатъ всички онѣзи сили, които сж свързани съ свѣтлината, съ водата и цвѣтята. И така, вие постепенно ще се подигате къмъ реалнитѣ нѣща, които дѣцата могатъ да схващатъ, защото дѣцата въ нѣкои отношения иматъ много по-ясни схващания, отколкото въз

растнитѣ. И причинитѣ, по които нѣкой пжтъ спъваме малкитѣ дѣца, е тази, че ние имъ прѣд-ставяваме нѣщата такива, каквито не сж. Послѣ, имайте прѣдъ видъ слѣдното нѣщо: когато нѣкой педагогъ или възпитателъ или възпита-телка, майка или баща, иска да поучи дѣцата си на нѣщо, не имъ е позволено, едноврѣменно съ тази идея, да прѣживѣватъ нѣкое свое ду-шевно състояние, да ги безпокои нѣкоя тѣхна вжтрѣшна мисль или нѣкой сторенъ малкъ грѣхъ. Мислятъ ли за грѣха, който сж напра-вили, цѣльта имъ нѣма да бжде постигната. Ако постѣпвате така, каквото и да направите, кол-кото малко и да е то, въ туй най-малкото ще влѣзе единъ червей, който слѣдъ врѣме ще разруши направеното.

Слѣдователно, онзи който иска да възпи-тава, трѣбва въ дадения моментъ да е много чистъ. Послѣ пакъ може да си мисли върху на-правената грѣшка, но когато иска да приложи нѣкоя божествена идея, непрѣмѣнно трѣбва да е чистъ.

3. Какъ да се организира една братска комуна?

— Съ любовь, съ мждрость и съ истина. Съ любовь, защото тия, които образуватъ ко-муната, трѣбва да се обичатъ тѣй, че да жер-твуватъ всичко единъ за другъ. Послѣ, възгле-дитѣ, които иматъ, да не ставатъ причина ни-кога за нѣкакъвъ споръ между тѣхъ, и да не се лъжатъ единъ другъ.

Направете тази комуна на такива основания, и тя ще съществува.

Другитѣ практически методи сж у васъ, вие ги имате, тѣ сами ще дойдатъ. Много пжти сте правили комуни. Азъ зная отъ миналото ви, вие сте живѣли много години единъ комунистически животъ, живѣли сте царски, но сте го забравили. Виждамъ въ далечното ви минало какъвъ животъ сте живѣли. Правилата на тази комуна сж написани вжтрѣ въ васъ. Че какъ мислите, комуната на мъжа и жената не започва ли добрѣ? Много добрѣ започва. Оженватъ се по любовь, викатъ попъ да имъ чете Евангелие, но послѣ сами я развалятъ. Народятъ имъ се дѣца, развалена е комуната. Правятъ комуни и ги развалятъ. Мжжътъ и жената много добрѣ започватъ своята комуна, работятъ даромъ за своитѣ комунисти. Единъ комунистъ ме питаше кой е правилниятъ методъ за образуване една истинска комуна? Казвамъ: когато майкитѣ заченатъ своитѣ дѣца и тѣ още въ утробата ѝ заживѣятъ съ комунистически идеи, дѣцата ще се родятъ комунисти.

4. Какъ да се възпитаватъ дѣцата на нашитѣ братя? Нѣкои практически правила за възпитанието имъ.

— Този въпросъ е почти сжщиятъ. Създайте малки физически занимания на дѣцата. Въ бъдеще трѣбва да се направятъ малки дѣтски градини за обработване.

5. Подробни разяснения за босоходството, за гологлавието и облѣклото

— Боси трѣбва да ходите лѣтно врѣме, особено отъ началото на м-цъ май, за да може краката ви да сж въ свръзка съ земята, да може да прѣмине у васъ електричество и земенъ магнетизъмъ. Онѣзи отъ васъ, които не сж свикнали да ходятъ боси, трѣбва да ходятъ боси само 1—2 часа слѣдъ като изгрѣе слънцето. Това е хубаво. И азъ бихъ прѣпорѣчалъ и на мъже и на жени да излизатъ боси, при изгрѣвъ-слънце но извънъ града, на нѣкоя хубава мѣстность. Опасно е да ходятъ въ градоветъ боси, защото може да се натъкнатъ на камъни, на тръне.

Запитватъ: „може ли да се ходи прѣзъ цѣлата година боси?“

— Не е толкова практично. Дѣцата именно лѣтнитъ мѣсеци трѣбва да бждатъ боси.

Запитватъ: „по трѣвата може ли?“

— Да, по трѣвата, по горещия пѣськъ, по водата. За ония отъ васъ, на които коситъ сж започнали да падатъ, които иматъ главоболие, хубаво е лѣтно врѣме да ходятъ по 3—4 ч. на день безъ шапки. Ходенето на слънце безъ шапка дѣйствува лѣчебно на главата. Но лѣтно врѣме, отъ 10—12 ч. по обѣдъ, по-хубаво е да има човѣкъ шапка на главата си, защото слънчевитъ лъчи прѣдизвикватъ голѣмо сътресение на мозъка. Но отъ 4 или 5 часа слѣдъ обѣдъ

до вечерята хубаво е ходенето безъ шапка. Отлично е да ходи човѣкъ по 7—8 ч. на день гологлавъ, но това трѣбва да става постепенно, и туй трѣбва да го правите съ убѣждение.

Облѣклото трѣбва да бжде широко, за да става постоянно провѣтриване на тѣлото и да ставатъ свободно електрическитѣ и магнетическитѣ течения. Облѣклото трѣбва да е леко, женитѣ трѣбва да си направятъ такива облѣкла, които да прилѣгатъ добръ на тѣлото имъ. Азъ бихъ желалъ женитѣ на Бѣлото Братство да иматъ особена осанка, да се стремятъ къмъ красота на тѣлото, да се развиватъ. Затуй давамъ на всички ви тѣзи упражнения, за да не сте хилави.

Запитватъ: „съ какви цвѣтове да се обличаме?“

— Всѣки си има по-голямъ обичъ къмъ даденъ цвѣтъ. Бждете вѣрни на този цвѣтъ, който вие си обичате. Спрете се на този вкусъ. Гледайте и вашитѣ приятели да обикнатъ този цвѣтъ. Та ако дойдете въ едно съчетание на вашия вкусъ и онзи на вашитѣ приятели, ще се намирате въ щастливо положение. Но ако тѣ не го харесватъ, ще започнатъ да ви казватъ: „този ли цвѣтъ намѣри?“ И съ това ще започнатъ да ви внушаватъ отрицателни мисли. Носете меки цвѣтове.

Запитватъ: „къси или дълги рокли да носимъ?“

Вие какъ намирате, кои сж по-практични?

— Кжситѣ сж по-практични. Изобщо този въпросъ женитѣ могатъ да го разрѣшатъ отлично сами.

6. Какъ може практически да се развие гласътъ по-правилно (по отношение на пѣнието)? Първото правило: вашиятъ гласъ зависи отъ бѣлитѣ ви дробове и отъ ларинкса. Слѣдователно, никога не трѣбва да оставяте ларинкса ви да прѣминава рѣзки състояния отъ студено на топло и отъ топло на студено. Друго: разнитѣ изкуствени киселини развалятъ гласа ви, и онзи, които иска да има хубавъ гласъ, трѣбва да яде повече сладки храни.

Като излизате на отворени мѣста, правете всевъзможни упражнения съ гласа си.

Забѣлѣзалъ съмъ понѣкога, у насъ сж останали извѣстни стари чувства, като дойдемъ до извѣстна възраст: мъже или жени, които нѣкога сж пѣли, и то хубаво дори, сега казватъ: „ние сме вече възрастни, срамота е за насъ да пѣемъ“. И тѣ замълчаватъ, замълчаватъ, докато прѣстанатъ да пѣятъ. И така, чрѣзъ внушение се разваля гласа имъ. Щомъ останете сами, пѣйте си. Не работете съ закона на внушението за гласа си. Знайте, че гласътъ зависи отъ любовта. Само онзи, който люби, той има гласъ, той говори. Хора безъ любовъ сж безгласни. Имайте прѣдъ видъ, че рибитѣ, които най-малко любятъ, сж безгласни, не могатъ да говорятъ

И ако ме питате: защо тѣ не говорятъ ? — защото любовта у тѣхъ не говори. Най-голѣмиятъ адъ е въ морето. Въ морето всички сж месоядци, тамъ нѣма трѣвопасни животни.

Че туй е вѣрно, ще забѣлѣжишъ, че щомъ влѣзе нѣкждѣ любовта, започвашъ да чувашъ пѣне тукъ-тамъ, а щомъ прѣстане любовта, грозно мълчание настава. Докато майката има малко дѣтенце, чувашъ я, пѣе си, кже го въ коритото, но умре ли то, пѣсень не се чува. Нѣкой пжтъ на гроба чувашъ пѣние, но то е минорно пѣние.

И тѣй, трѣбва да имаме обектъ, а обектъ е животътъ. Не работете чрѣзъ закона на внушението, че не можете да пѣте, а работете чрѣзъ закона на внушението, че можете да пѣте, да развиете гласа си. Прилагайте мисълта си, че можете да развиете гласа си, слушайте добри пѣвци, въодушевлявайте се отъ тѣхъ, тѣ ще ви дадатъ импулсъ. Хубаво е да изслушвате нѣкой пжтъ мъже или жени, които минаватъ за добри пѣвци. Не се вслушвайте въ онѣзи, на които гласътъ не е добръ развитъ, понеже ще имате обратно внушение

7. Какво поведение да държимъ по случай на война. на трудова повинность или въ врѣме на революция ?

— Въ врѣме на война ще станете доктори и фелдшери, ще помагате да привързвате рани.

„Съ това пакъ не помагаме ли на войната?“

— Не, ще помагате на онѣзи, на които краката, ржцѣтъ сж изпочупени, които сж пострадали. А ножъ — намъ не е позволено ножъ да вадимъ. За насъ въпросътъ е рѣшенъ. И ние воюваме, само че не съ ножъ.

Що се отнася до трудовата повинность, ще си покопаете. Трудовата повинность може да я изпълните. Дойде ли въпросъ за революция, ако имате запичане, позволява ви се да вземете рициново масло.

Понеже ние воюваме съ доброто, то войни не можемъ да имаме. И понеже ние служимъ на любовта, за насъ революция не може да има, тя е изключена. А по отношение на свѣта, въ свѣта ще има още много революции и още много войни, но това е единъ фактъ, който ние не можемъ да спремъ, за сега

8. Кой е най-добриятъ начинъ за душевно обединение между възрастни и млади?

— Най-добриятъ начинъ е старитѣ да станатъ млади, и младитѣ — стари, т. е. старитѣ, като отидатъ при младитѣ, да станатъ като тѣхъ млади, да поддѣматъ тѣхната мисль. А пъкъ единъ младъ, като отиде между старитѣ, и той да започне като тѣхъ. Ние говоримъ сега за млади и стари въ най добрия смисль. Младитѣ сж жизнерадостни, тѣ носятъ радостъ и веселие навсѣкждѣ, а старитѣ носятъ тактичностъ, трѣзвостъ, мждростъ. А кое е най-доб-

рото, знаете — между тяхъ трѣбва да има любовъ. Нищо по-вече. Като дойдемъ до любовта, въ името на любовта, стариятъ трѣбва да счита младия като себе си, и младиятъ да счита стария като себе си.

9. Битието ли опрѣдѣля мисълта или мисълта — битието?

Този въпросъ седи тъй: кокошката ли опрѣдѣля яйцето или яйцето опрѣдѣля кокошката? Слушайте сега моето мнѣние. Тъй както азъ зная, кокошката и яйцето вѣчно съществуватъ, но послѣдователно се явяватъ. Когато кокошката се умори да е кокошка, става яйце, а пъкъ когато яйцето се умори да е яйце, става кокошка. Тѣ сж двѣ форми, които вѣчно съществуватъ въ свѣта, тъй щото тѣ сж съзнателни форми, съзнателни и въ яйцето и въ кокошката, и въ мисълта и въ битието. Интересно е, този, който е задалъ въпроса, какво е разбралъ подъ думата „битие“?

— Външниятъ, материалниятъ свѣтъ.

Външниятъ, материалниятъ свѣтъ е продуктъ на мисълта. Въпросътъ е такъвъ тогава: материята ли създава мисълта или мисълта създава материята? Материалниятъ свѣтъ е възплътена идея, възплътена мисълъ. Най-напрѣдъ идеята е била, а послѣ тя се е възплетила.

10. Конкретизиране понятието *Богъ*.

— Въ окултизма подъ думата „Богъ“ се подразбира, когато Абсолютното, Вѣчното само

себе си ограничава. Богъ е Вѣчното, първото същество, което само себе си съзнателно е ограничило, за да се изяви.

11. Какъ въздѣйствуватъ природнитѣ закони на мисълта?

Какъ се създаватъ характери?

— Природнитѣ закони въздѣйствуватъ на мисълта да се прояви. Природата е тѣло на Бога, проявление на Бога. Когато нашата мисълъ не е правилна и е вредна за самитѣ насъ, тогава природата ни въздѣйствува. Но всѣкога законитѣ на природата ни съдѣйствуватъ да се прояви мисълта ни, т. е. тѣ ни заставятъ да мислимъ. И въ туй отношение, тия закони изискватъ отъ всинца ни да бждемъ смѣли и рѣшителни. Законитѣ на природата не търпятъ нашитѣ двоумѣния и колебания. За примѣръ, вземете слѣдното разяснение: вие имате старитѣ понятия, и излизате денемъ навънка, на разходка, но си казвате: „азъ ще се простудя“. И наистина, не се минава дълго врѣме, и вие се простудявате. Но ако, като излѣзете всрѣдъ природата, не допуснете тази мисълъ въ ума си, никакво простудяване нѣма да дойде, защото природата, която е жива, има прѣдъ видъ вашето добро. Тя ни съдѣйствува, постоянно ни помага. Загова азъ наричамъ живата природа проявление на Бога. И когато влѣземъ въ нея, трѣбва да вѣрваме, че тя има най-доброто разположение къмъ насъ, и ще приемъ доброто ѝ разположение. Почнемъ ли да

мислимъ. че това може да стане, онова може да стане въ нея, тогава идватъ нещастията.

Природнитѣ закони въздѣйствуватъ благотворно върху нашата мисль и върху нашия характеръ.

12. Домашнитѣ животни случайно ли сж паднали между насъ или по кармични причини?

— Всичкитѣ домашни животни сж доброволни ученици и помагачи на хората. Когато човѣшкиятъ духъ е миналъ прѣзъ тѣхното царство, тогава тѣ доброволно сж слѣзнали да му помагатъ. Само че човѣкъ имъ е обѣщалъ едно нѣщо, а сега върши друго нѣщо съ тѣхъ, но той ще се повърне, ще изправи поведението си. Ако бихте попитали единъ египтянинъ или единъ индусъ нѣщо за животнитѣ, той ще ви каже, че въ много животни, въ конетѣ, въ кравитѣ, въ коткитѣ, въ пѣтлитѣ се криятъ вашитѣ дѣди и прадѣди.

Запитватъ: „ние можемъ ли да кажемъ това?“

— Ние можемъ да кажемъ, че тѣ сж малки наши братя. Волтъ е единъ по-малкъ нашъ братъ въ еволюцията си, но не е паднала човѣшка душа.

Запитватъ: „не е ли прѣродена човѣшка душа?“

— Не е. Азъ ги наричамъ малкитѣ братя въ свѣта.

Запитватъ: „че такъва дегенерация не е ли възможна?“—Дегенерация отъ човѣкъ на волъ е

недопустима. Дегенериранитѣ не живѣятъ между хората. Волтъгъ е емблема на една велика идея за насъ. Когато кажемъ волъ, магаре, конь, пѣ-телъ, това сж се емблеми, символи. Ами че ако искамъ да изразя приятелството символично, какъ бихъ го прѣдставиль? Ще кажа, че еди-кой си е отлично куче. Ако искамъ да изразя, че нѣкой е добъръ прѣдачъ, ще кажа, че той е отличенъ паякъ. Ако искамъ да изразя идеята, че нѣкой има отлично търпѣние, ще кажа, че той е отличенъ волъ. Онзи волъ, който всѣки день си прѣживва, като му погледнешъ очитѣ, той казва: „нѣма работа, не бързай толкова, ще се свърши работата, тихъ и спокоенъ бжди!“ Отлични символи сж за насъ млѣкопитающитѣ.

13. Ученикътъ на Бѣлото Братство трѣбва ли да даде необходимия физически трудъ въ замѣна на своитѣ нужди, или да се ограничи само въ духовна работа?

— Да, единъ ученикъ на Бѣлото Братство трѣбва да даде отлични примѣри на физически трудъ. Той трѣбва да върши най-малко 2 ч. на день такъвъ трудъ.

14. Правилна ли е теорията за произхождението на човѣка отъ маймуна?

— Окултната теория поддържа, че маймуната е произлѣзла отъ човѣка. Всички ония човѣшки единици, които, когато сж минавали прѣзъ пѣтя на свето развитие, сж се спънали, единъ день сж се видоизмѣнили. Маймунитѣ,

това сж недоразвити хора. Тъй седи въпроса. Днесъ тѣ сж недоразвити, има застои въ тѣхната еволюция но ще се развиятъ при благоприятни условия.

15. Кои часове отъ денонощието за каквъ родъ работа благоприятствуватъ? Кои за молитва, кои за творческа работа?

— Тѣзи въпроси влизатъ къмъ вътрѣшната страна на школата. Сутриннитѣ часове сж найдобри за умственъ трудъ, обѣднитѣ — за физически трудъ, т. е. за ядене, а вечернитѣ — за почивка. Затова трѣбва специална книга, защото всѣкога, щомъ се дадатъ общитѣ опрѣдѣления, единъ ще разбере едно, другъ — друго, трети — трето, единъ казалъ тъй, другъ — иначе, и тогава дохождатъ до извѣстно заблуджение.

Азъ бихъ ви прѣпоръчалъ единъ методъ за самонаблюдение. Щомъ станете сутринъ, поставете се въ едно състояние на вашата интуиция, да схванете кои въпроси и кои мисли наймного ви интересуватъ. Схванете ли нѣкоя мисль, и тя е найважната, обмисляйте я прѣзъ цѣлия день и се постарайте да я реализирате. Не се занимавайте съ блуждаещи мисли по форма, съдържание и смисль. А всѣка конкретна мисль, у която формата, съдържанието и смисъла изпжква ясно постарайте се да я реализирате. Дали тази мисль е практическа, дали е мисль за художество или за физически

трудъ, или каква и да е друга мисълъ въ живота, безразлично е, стига да има приложение, постарайте се да я реализирате.

На другитѣ въпроси, азъ почти съмъ ви отговорилъ по-рано.

(Изпѣйте една пѣсень).

Срѣда.

24 августъ.

5 ч. с. Утринна молитва.

Размишления.

1. Отче нашъ.

2. (Колѣничили на лѣвото колѣно). Размишления :

а) Да ни благослови Господь да ходимъ неморно въ пѣтя на Истината и живота.

в) И всичкитѣ ни мисли, желанія, дѣйствія и постѣпки да бѣдатъ заквасени съ живата Истина, която изтича отъ Духа на Любовта.

3. Благославяй, душе моя, Господа.

4. Да се помолимъ на Господа : всички наши приятели, които сѣ тукъ и които не присѣствуватъ, да ги закваси съ живата Истина на живия Господь, Който сега е между насъ.

5. Добрата молитва.

6. Евангелие отъ Иоана, 4; 24:

„Богъ е Духъ, и които му се кланятъ, съ Духъ и Истина трѣбва да се кланятъ“.

Евангелие отъ Иоана, 17; 17:

„Освети ги чрезъ Твоята Истина : Твоето Слово е Истина.

Послание къмъ Ефесянитѣ, 4; 25:

Затова, отхвърлетъ лъжата, и всѣки съ ближнаго си говорете истина: защото сме удозе единъ на другъ.

Ев. отъ Иоана, 1; 17

„Защото законътъ чрѣзъ Мойсея бѣ даденъ, а благодатъта и Истината чрѣзъ И.уса Христа биде“.

1 Послание къмъ Коринтянитѣ, 5; 8:

„Затова, да празнуваме не съ ветъхъ квасъ, нито съ квасъ на злоба и на лукавство, но съ безквасни хлѣбове на искреностъ и на Истина“.

Упражнения.

Ще ви дамъ едно психическо упражнение. Когато извършвате това дѣйствие, ще произнасяте слѣдното изречение

Да подчини Богъ всѣко низше дѣйствие въ насъ на Духа на Истината

Като правите упражнението, ще произнасяте тази формула и ще имате прѣдъ видъ низшего въ свѣта, което развърщава хората, ще го снемете надолу. Като дигнете рѣцѣтъ си нагорѣ, ще концентрирате мисълъта си, да започне да дѣйствува Духътъ на Истината върху васъ.

Това упражнение ще го направите три пѣти.

Изречението, което ще произнесете при второто психическо упражнение, е :

Да се възцари Любовьта, Мждростьта и Истината въ всичката своя пълнота въ нашитѣ души.

(Ръцѣтъ се турятъ хоризонтално прѣдъ гърдитѣ, съ дланитѣ обърнати напредъ и срѣднитѣ прѣсти допрѣни, слѣдъ това ръцѣтъ се разтварятъ и движатъ въ хоризонтална посока и се допиратъ надъ главата и се свалятъ надолу прѣдъ гърдитѣ).

Това упражненіе ще го направите три пѣти и при послѣдното изпълненіе на упражненіето, ще кажете: „така ние отваряме сърцата си на Господа, Който е сега между насъ. Да се прослави Неговото Име. (Аминъ)“.

Слѣдъ това се пристѣпи къмъ изпълненіе на четиритѣ гимнастически упражненія.

Законътъ на самопожертву- ването.

Христосъ казва, че всѣки книжникъ, който се учи за Царството Небесно, подобенъ е на челоуікъ домовитъ, който изважда изъ съкровището си ново и ветхо.

Ще ви прочета 108 псаломъ.

Тукъ когато псалмопѣвецътъ е пѣлъ, се намиралъ въ възходяща степенъ на своето духовно развитие и започва така : „Утвърдено е сърцето ми, Боже. “

Значи, поставено е на канара вече. И като е утвърдено на канара, нѣма огъ кого да се плаши.

„Ще пѣя и ще пѣснопѣя и съ славата си“.

Като поетъ, казва на себе си :

„Събуди се, псалтирю и китаро :

Ще се събудя рано,

Ще те славословя, Господи, между народитѣ,

-И ще ти пѣснопѣя между племената.

Защото твоята милость се възвеличи по горѣ
отъ небесата,

И твоята истина до облацитѣ...”

Значи, той изразява една вътрешна опитност. Той е прѣминалъ своя изпитъ. Псалмопѣвецътъ говори за онзи Господь на любовта, за когото сега говоримъ.

Подъ „облацитѣ“ тукъ се подразбира: да се обхване нашия мисловъ свѣгъ. Тѣзи облаци прѣдставляватъ това, че мислитѣ трѣбва да се обгърнатъ съ закона на любовта.

...„Възнеси се, Боже, надъ небесата;
И славата ти да бжде надъ всичката земя...

.....
Богъ говори въ светилището си:

.....
Моавъ е омивалницата ми.

.....
Чрѣзъ Бога ние ще направимъ юначество
И той ще стѣпче враговетѣ ни“.

Сега, като се прѣведатъ тѣзи формули въ закона на любовта, въ закона на мъдростта, въ закона на истината, всички, съединени въ едно, сж оржжия, чрѣзъ които сега трѣбва да се възвнствува.

Сега ще ви говоря за закона на самопожертвуването, какъ трѣбва да се разбира този законъ.

(Учителятъ държи въ ржката си единъ лимонъ съ много правилна форма).

Виждате ли този лимонъ? У него има най-ярката, най-силната първоначална краска. Той е

единъ плодъ отъ умствения свѣтъ, който се е самопожертвувалъ. Знаете ли отъ кждѣ иде туй сжщество въ този лимонъ? То е слѣзло отъ полето на мъдростта, и за това се облѣкло въ тази жълта дреха.

Жертва въ свѣта може да принесе само любовта. Безъ любовъ никаква жертва не е възможна. Жертвата подразбира най-хубавото въ насъ, най-възвишеното, най-благородното да го дадемъ въ услуга на Бога, да го пожертвуваме да работи за Бога

Знаете ли тази лимонена киселина като влѣзе въ нашия организъмъ, какъвъ прѣвратъ прави? Когато нѣкое сжщество се обезсолѣе чрѣзъ грѣха, т. е. неговитѣ мисли не сж вече тъй активни чувствата му ставатъ слаби, дѣйствиата му — сжщо, необходима е за него тази киселина, за да събуди всѣко дѣйствие. Слѣдователно, Духътъ въ своето първично проявление влага киселина, т. е. най-първо събужда активността въ всички сжщества, и ония, които разбиратъ закона, ще проявятъ своята активностъ, а които не го разбиратъ, ще се гнѣвятъ. Причината, която възбужда човѣка къмъ дѣятелностъ, е Духътъ, който иска да се прояви. Трѣбва да прѣнасяме въ жертва на Бога най-чиститѣ си мисли. Напримѣръ, дойде вашата възлюбена, която очаквате съ години. Какъ мислите, коя ябълка ще откъснете за нея?—Най хубавата, най-добръ оформената, ще я очистите, ще се при-

ближите нѣжно и деликатно къмъ вашата възлюбена и ще ѝ я прѣдложите. Слѣдователно, когато Господь дойде ще му принесете най-хубавитѣ си мисли, защото мисълта е плодъ, нашитѣ мисли ставатъ храна за другитѣ сжщества, служатъ за тѣхното растене, тѣй като тѣзи плодове на земята спомагатъ за нашето растене. И тѣй, за Бога или за ония сжщества отъ мисловия свѣтъ ще принесемъ въ живота най-хубавитѣ плодове. Ние нишо нѣма да изгубимъ. Слѣдъ като приематъ тѣзи плодове, тѣ ще посѣятъ въ своитѣ градини сѣмената, които сж скрити въ мислитѣ. И когато мислитѣ ни почнатъ да израстватъ въ ангелския свѣтъ, ние ставаме гениални. Това е гений Когато единъ ангелъ посѣе една твоя мисль въ своята градина, ти ще станешъ гениаленъ. Посѣятъ ли твоя мисль въ нѣкоя ангелска градина, ти ще станешъ необикновенъ човѣкъ, а не я ли посѣятъ, ти ще си останешъ обикновенъ човѣкъ.

Сжщиятъ законъ е и за чувствата. Когато дойдемъ въ нѣкой свѣтъ, ще трѣбва да принесемъ въ жертва отъ чувствата си най-възвишенитѣ, най-благороднитѣ. Тѣ ще бждатъ приносъ на този живъ Господь, Който ще се изяви по единъ или другъ начинъ. Може да се изяви въ форма на единъ човѣкъ, може да се изяви въ форма на единъ духъ, въ форма на единъ серафимъ или херувимъ, въ каквато форма и да се изяви, трѣбва да Му принесемъ най-благороднитѣ, най-въз-

вишенитѣ си чувства. И когато месцето на тѣзи чувства послужи за храна на нѣкой ангелъ, той непрѣмѣнно ще посѣе сѣмената имъ въ своята градина, и тогава ние ще станемъ сърцати, богати. Богатството на човѣка седи въ неговото сърце. Тѣй е въ духовния свѣтъ.

Най-послѣ ние слизаеме на физическото поле. Когато ни дойде нѣкой нашъ приятель, когото обичаме, какво ще направимъ? — Ще му измѣсимъ хлѣбъ. Стопанкага на кжщата ще извади отъ най-хубавото пшенично брашно, ще го стѣе съ ситото си, ще го закваси, сама ще го замѣси, ще го опече на своята пещъ, сама ще го прѣдложи и съ това ще изрази своята любовъ на физическото поле. И приятелътъ като го хапне, ще каже: „много хубавъ е хлѣбътъ ти, отлично е замѣсенъ, отлично е изпеченъ“.

И тѣй, ние сме длъжни, отъ малки до голѣми, малко да жертвуваме, но всичко да става отъ любовъ. Жертва, въ която нѣма любовъ, не се приема. Ако нѣкой дойде при мене и каже тѣй: „азъ искамъ да изкажа една мисль, която имамъ къмъ васъ“, азъ ще го попитамъ вжтрѣшно: отъ любовъ ли искашъ да кажешъ това или да ме подкупишъ? Ако е отъ любовъ, азъ ще посѣя тази твоя мисль въ нѣкоя градина, но ако не е отъ любовъ, дрѣжъ я за себе си. Дойде нѣкой и ми каже: „азъ ще изкажа едно свое вжтрѣшно чувство къмъ тебе“. Питамъ го: отъ любовъ ли ще го изкажешъ или за да ме

подкупишъ? Ако е отъ любовъ, ще му посадя сѣменцата, но ако искашъ да ме подкупишъ, дръжъ го, моля ти се, за себе си. Ако дойде нѣкой и иска да изяви едно дѣйствие къмъ мене, по сжщия начинъ ще го запитамъ: туй дѣйствие отъ любовъ ли искате да изразите или да ме подкупите? Ако е съ любовъ, ще го приема и ще го посадя въ нѣкоя градина, а ако е съ цѣль да ме подкупватъ, задръжте го за себе си.

И тъй, въ вашитѣ умове, въ умоветѣ на ученицитѣ отъ Бѣлото Братство, трѣбва да стои мисълта, че законътъ е неизмѣняемъ и да се знае, че всичко, което вършимъ, трѣбва да бжде за Бога. Ако въ умоветѣ ви се зароди мисълта: „трѣбва ли да вършимъ това, което сме намислили“, по-добрѣ не го вършете. Ако въ умоветѣ, сърцата и дѣйствиата ви нѣма съмнѣние, извършете го, но ако въ умоветѣ, сърцата и дѣйствиата ви се зароди нѣкакво съмнѣние, спрете се, не го извършвайте, защото съ това не само че нѣма да принесете полза нито на себе си, нито на другитѣ, но ще принесете вреда. Искамъ, щото всѣка мисълъ, всѣко чувство, всѣко дѣйствие, каквото и да е то, било въ физическия свѣтъ, въ духовния или въ мисловия, да се извършва, да се прониква навсѣкждѣ отъ любовъ. Ако всичкитѣ ни дѣйствия сѣж проникнати отъ любовъ, тогава ще се приематъ, ще се благословятъ. И когато нѣкой пжтъ не успѣваме материално, то е, защото не

спазваме този законъ. Ако не жертвувате материалното отъ любовъ, то, какъвто и да сте — търговецъ, земледѣлецъ и др., нѣма да успѣвате. Но ако за всичко, което вършите, имате въ ума и сърцето си мисълта, че всичко това вършите отъ любовъ за Господа, ще имате благословение изобщо, ще лѣгате и ставате съ радостъ, ще ядете и пиете съ радостъ и навсѣкждѣ ще има веселие. Затуй азъ желая всичкитѣ ви постѣпки да бждатъ любовни, и ако не сте готови да вършите всичко съ любовъ, въздържайте се, докато дойде любовта. Който нѣма още въ себе си любовъ, да се въздържа, докато дойде тя. Ако нѣкой иска да ни даде нѣщо, да ни помогне въ каквото и да е отношение, нека направи това отъ любовъ, това е за негово благословение. Ако не може да направи това отъ любовъ, по-хубаво нека се въздържа, защото може да се зародятъ нѣкои съмнѣния. Заприиѣръ, идватъ тукъ приятели, прѣстояватъ извѣстно врѣме, и като наближи да си отиватъ, оставатъ малко пари въ жертва, но послѣ си казватъ: „какво става съ тѣзи пари?“ Онѣзи, които мислятъ така — какво ли става съ тѣзи пари, ние не искаме отъ тѣхъ нито петъ пари. Влѣзе ли въ тѣхъ най малкото съмнѣние, да си задържатъ паритѣ. Онѣзи, които не мислятъ така, да си оставятъ паритѣ. Който се съмнѣва, нека нищо не дава, ние ще му дадемъ всичко безъ пари, ще го нахранимъ, ще му платимъ, дѣто е

стоялъ. Това е за васъ, а не за насъ. Какво ще ни ползуватъ паритъ въ свѣта? Тѣ сж едно сръдство сега, но и безъ туй сръдство можемъ. Не мислете, че не можемъ. Ще кажете: „тогава какъ ще се събереме тука?“ Е, какъ ще се съберемъ? Всѣки ще си донесе своя хлѣбъ. Туй е единъ начинъ, а хиляди начини има. Искамъ да ви кажа, нека този законъ на самопожертвуване легне въ душитѣ ви. Когато искате да жертвувате нѣщо, не бързайте, спрете се, попитайте се турете този въпросъ въ вашата интуиция, помислете си и кажете: „Господи, азъ искамъ да се жертвувамъ заради Тебе отъ любовъ“. Ако почувствуващъ, че Господъ ти се усмихва, пожертвуй се, но ако видишъ, че лицето му е сериозно, въздържай се. Подиръ малко пакъ се помоли, и наблюдавай, какъвъ е изрази му. Ако се усмихне, принеси жертва, ако ли не — въздържай се. Ще бжде като Каина и Авела, тѣзи двама братя отъ стария завѣтъ, които направиха жертвоприношение Богу. Защо на едного се прие жертвата, а на другия не?

Сега въ нашия животъ ще започнемъ съ туй ново учение или съ учението на любовта. Всичкитѣ ни постѣпки да бждатъ проникнати отъ любовъ, и каквото вършимъ единъ къмъ другъ, асичкитѣ ни постѣпки да бждатъ диктувани отъ любовъ, и никой да не е толкова нахаленъ да каже нѣкому: „направи това заради мене“, Азъ никога нѣма да кажа нѣкому, че ти

ще направишъ това заради мене. Това го нѣма въ новото учение. Азъ прѣдпочитамъ, готовъ съмъ 10 пѣти да извърша една работа за васъ, 10 пѣти да изора нивата ви, ако вие не сте готови затова, отколкото да ви накарамъ да направите нѣщо за мене. Нѣмашъ право да кажешъ нѣкому: „ти направи това, нѣмашъ ли любовъ, какъвъ си такъвъ християнинъ?“ У насъ такъво учение нѣма. Ако нѣкой у насъ си прѣдложи 10 пѣти услугитъ, ние ще му кажемъ: „братко, ако това е отъ любовъ, ние сме готови да го приемемъ“. Ако употребите този законъ, нѣма да има между васъ никакви спорове. Отъ дѣ се раждатъ тѣзи спорове? Сега, нѣкой билъ ржководитель въ нѣкой градъ. „Защо да бжде той?“ Ами че ако любовта го е поставила тукъ да се жертвува — добръ дошълъ, но ако самъ се натрапва, ще му кажамъ: „братко, задръжъ си всичко за себе си“.

Азъ искамъ всички ржководители по градоветъ да бждатъ поставени по любовъ. Нали сме едно братство, основано по любовъ? Двама трима, четирима души се събрали, всички да се надпрѣварватъ въ любовъ. Да допуснемъ, че имаме 10 души майстори, които се събрали да поправятъ една счупена кола. Единъ отъ тѣхъ казва: „азъ ще я направя“. Дойде, повърти се, опита, не може да я поправи. Казва: „не можахъ да я поправа“. Вторъ дойде, не може. Третиятъ — сжщо. Най послѣ десетиятъ дойде при

колата. поправя я. Дали първият или последният ще я поправи, не е важно, ти чакай редъ да проявишъ своето изкуство, а не бързай: не е въ бързането работата. И послѣ, ние се самозаблуждаваме. Въ свѣта има само единъ Учителъ, той е Учителътъ на любовта. Единъ е Той, не мислете, че има много, единъ е великиятъ Учителъ на любовта, а всички други учители сж проявления на любовта. Когато говоримъ за Учителя, разбираме Великата Безпрѣдѣлна Любовь, която се изразява въ даване знания, мждростъ, щастие и блаженство на всички сжщества на земята. Туй сжщество всѣки день мисли за другитѣ сжщества, каква форма да имъ даде, и всѣки день чува въздишкитѣ имъ, цѣлъ день мисли какъ да подобри тѣхното сжществуване. Това е Великиятъ Учителъ и ние всички искаме да бждемъ изразъ на Неговитѣ мисли, на Неговитѣ чувства, на Неговитѣ дѣйствия. Азъ бихъ желалъ така да бждемъ всички. И тогава, всички ще бждемъ ученици, всички ще бждемъ учители. Кога? Когато е Той въ насъ. Ученици сме, когато възприемаме, а учители — когато прѣдаваме нѣкоя божествена мисль, когато Той я прѣдалъ. Когато я прѣдадешъ, ти си пакъ ученикъ, пакъ отивашъ да възприемашъ. Да бждешъ учителъ, значи да изкажешъ божественитѣ мисли, божествената истина и божествената любовь на свѣта. Така мислете, за да не се зароди у васъ мисълта по отношение на

нѣкого : „че той ли е учителъ?“ Щомъ говори у него любовта, всички ще го слушаме. Дѣте да е, крава да е, волъ да е, муха да е, като говорятъ, ще речемъ : „Господь говори чрѣзъ тѣхъ“. Не говори ли Господь чрѣзъ тѣхъ, тогава, ще си ходимъ, нѣма да ги слушаме, ще си вършимъ работитѣ, нѣма да обръщаме внимание на тѣхъ. На такива учители ще кажешъ : „чакайте, чакайте, работа си имамъ много спѣшна работа си имамъ, дѣца имамъ, жена имамъ, нѣмамъ врѣме да ви слушамъ“. Но щомъ говори любовта ще кажешъ : „свободенъ съмъ, свършихъ си работата, на ваше разположение съмъ“. И спрямо себе си така трѣбва да постъпвате, трѣбва да знаете кога говори Господь и кога не говори Господь. Когато говори Господь, ще кажемъ : „свободенъ съмъ, имамъ на разположение всичкото си врѣме, за да направя това, което искашъ“. Когато Господь не говори, ще кажешъ : „нѣмамъ сега свободно врѣме“.

Желая ви сега всички спънки, които имате по градоветѣ, да ги изгладите чрѣзъ закона на любовта и да не се отнасяте до мене да ви съжда, кой е правъ и кой е кривъ. Ако е за това, кой е кривъ, най-кривиятъ съмъ азъ. Ако Учителтъ, който ви говори, е кривъ, то и азъ съмъ съ него заедно кривъ. Такъвъ е законътъ. Нали евреитѣ казваха на Христа : „този, ако е праведенъ, каква връзка има съ грѣшнитѣ, събира блудницитѣ наоколо си?“ Да се не лъжемъ: ние

не знаемъ още дълбокитѣ отношения, които сжществуватъ въ живота, не се лъжете отъ външнитѣ прояви на човѣка. Нѣкой пжтъ човѣкъ може да направи нѣкои грѣшки, но не се самоизмамвайте, вие не знаете защо той прави това. вие не знаете какво е съзнанието му въ даденъ моментъ, какви сж неговитѣ отношения къмъ Бога, вие туй не знаете. Трѣбва да се спремъ съ благоговѣние, да чакаме, да видимъ какво Богъ работи, и нашето произнасяне за едно, за друго трѣбва да бжде правдиво, съ любовъ, защото, въ бързината, истината не говори. Че сме бързореки, това не е грѣхъ, защото и свѣтлината е бърза. Като казвамъ: бждете бавни, разбирамъ бавни въ грѣхъ, но бързи въ добро. Бавни въ грѣхъ, а съ свѣткавична бързина въ добро, въ любовъ, въ истина, съ най-големата бързина, която може да се тури въ дѣйствие.

Сега азъ ще моля ржководителитѣ въ градоветѣ тѣ да започнатъ съ закона на любовта, тѣ да заематъ послѣднитѣ мѣста. Нали Христосъ казва: „който иска пръвъ да бжде, послѣденъ трѣбва да стане“. Силнитѣ въ любовта да започнатъ да служатъ на всички. Ясновидецъ си, нали? Ами че туй ясновидство Господъ ти го е далъ, за да услужвашъ съ него на другитѣ. Какъ ще имъ услужвате? Азъ, като ясновидецъ, виждамъ, че нѣкого искатъ да го изкусятъ, да му създадатъ едно падане, затова го турямъ въ търговия, и този братъ ще го изкуси, онзи ще го изкуси и виждашъ — падналъ. Като ясновид-

децъ, казвамъ: братко, планътъ, замислитъ на твоя братъ не сж искрени спрямо тебе. той нѣма добро намѣрение. Ще се откажешъ. — Двама млади ще се женятъ, тѣ сж измежду братята и сестритѣ, искатъ да живѣятъ духовно. Но азъ, като ясновидецъ, виждамъ, че тѣ по Бога нѣма да живѣятъ, затова имъ казвамъ: не се женете! Ако слушате мене, не се женете! — Ами нали по Бога ще живѣемъ? Ако не се ожените, по Бога ще живѣете, ако се ожените — по дявола ще живѣете. За други нѣкои пѣкъ, като ясновидецъ, виждамъ, че като се оженятъ, ще живѣятъ добрѣ. Да, но какъ, ние пари нѣмаме! Ако се съберете двама, ще ви трѣгне напрѣдъ, вие оженете се, не бойте се, послушайте ме! Трѣбва да влѣземъ нѣкъждѣ, да си помогнемъ. Това е законътъ на ясновидството. Дойде нѣкой, пита: какъвъ си ти? — ясновидецъ. Ами какво виждашъ? — духове. Ами ако азъ отида въ нѣкой градъ и видя всички танцувачи, танцувачки, бѣли коне, черни коне, министри съ хубави шапки, и разказвамъ това на нѣкой земледѣлецъ, на примѣръ? Какво го интересува този земледѣлецъ, че еди-кой си министъръ ималъ такова бомбе, билъ съ такива чепичета, ималъ толкова куфари, донесълъ това-онова въ България? Какво го интересува всичко това? — нищо не го интересува. Но ако му кажа, че този министъръ, като ходилъ въ странство, донесълъ много хубави сѣмена отъ нѣкоя плодна култура, той ще каже: „да, това е добрѣ“.

Азъ бихъ желалъ да използвавате всички дарби, които имате. Бихъ желалъ всички да се разговаряте съ духове; бихъ желалъ всички да бждете ясновидци, да виждате тѣзи духове и да ги попипвате. Кагато Христосъ се яви на ученицитѣ си тѣ се уплашили и казвали: „това да не е сѣнка?“ „Опитайте ме“, казваше Той. Пулсъ имаше въ Него. Вие казвате: „като не върни Тома ще бждемъ“. — Азъ харесвамъ Тома. Вие казвате: „не трѣбва да изкушаваме Господа“. Не, по нѣкога трѣбва да туримъ прѣста си въ тѣлото Му. Нѣкои казватъ: „докато не туря прѣста си въ раната Му, тѣй, да опитамъ, не искамъ да се самозаблуждавамъ“. Не съ този физически прѣстъ, а съ духовния прѣстъ да опитаме ранитѣ на Христа, да влѣземъ въ връзка съ Него, да прѣживѣемъ Неговия миналъ животъ Нѣкой казва: „азъ искамъ да позная Христа“. „Можешъ да ме познаешъ“, казва Христосъ. Добрѣ, и той ти даде такъво голѣмо нещастие, страдание, че се запали кжщата ти отъ двѣтѣ страни. Прѣди 2000 години Христосъ страда и днесъ казва на страдащитѣ: „ето, това съмъ азъ, въ тебе съмъ сега, това азъ прѣживѣхъ“. Разбра ли? Страданията, това е първата стадия на посвещение. Но вие казвате: „не, искамъ друго-яче, искамъ да видя Твоето възкресение!“ Не, най-първо ще опиташъ страданията Му, и послѣ, слѣдъ като ги минешъ успѣшно, ще дойдешъ до възкресението — до великата лю-

бовъ. Тогава ще Го познаемъ, сърцето ни ще се отвори, и ще кажемъ : „заслужва си човѣкъ да живѣе въ божията любовъ и да служи на Господа“. И въ живота ще бждете, като че живѣете въ Царството Божие. Е, хубаво, намѣрите си единъ приятелъ, обичате се, четете си заедно, гугуцате си, а като си живѣете така, това не е ли все едно, че Христосъ живѣе въ васъ ? Живѣете въ хармония. Това не е ли Богъ, Който живѣе въ васъ ? Като минете отъ първата стъпка къмъ втората, ще дойдете да видите Христа въ такъва първична фаза. Но това всѣкога не става. На земята има само три случая, дѣто човѣкъ може да види Христа, облѣченъ въ плътъ. Ще се яви Христосъ, ще те хване за ржката, и ще ти каже : „попирай ме, това съмъ азъ !“ Но не всѣкога може да се види това ! На физическото поле има само три случая да се види Христосъ, а на другитѣ полета има повече случаи. Ако ги използвате разумно, всѣки отъ васъ ще има възможность да Го види. Нѣкой казва : „азъ искамъ да Го видя“. Да, но има нужда отъ жертви. Докато вие не се научите да жертвувате най-хубавитѣ си мисли, най-хубавитѣ си чувства, най-хубавитѣ си желания, не може да видите Христа.

Азъ ще ви приведа единъ примѣръ : прѣди години, Христосъ дойде въ кжщата на единъ свещеникъ подъ формата на единъ старъ калугеръ, когото свещеникътъ не обичаше, и не

искаше да го приеме. Азъ казвамъ на свещеника: „слушай, калугерътъ е твой братъ, приеми го“. Съгласи се, прие го. Калугерътъ, за да изпита свещеника, казва му: „имамъ нужда отъ пари, защото трѣбва да пжтувамъ“. „И азъ имамъ само петъ лева“, отговори свещеникътъ. „Е, хубаво, и безъ тѣхъ ще мога, азъ мога и пѣша да пжтувамъ“, и излиза. Азъ казвамъ послѣ на свещеника: „слушай, това бѣше Христосъ“. „А ако е Той, пари имамъ, ще ида да го върна“. Христосъ е дошълъ подъ форма на калугеръ, но, като мине нещастieto, слѣдъ като дойде самопожертвуването, тази маска ще падне и Христосъ ще се изяви. Иначе, Той ще мине само като единъ калугеръ.

Та, божественото въ свѣта е скрито въ всички форми, и когато ние изявимъ нашата любовъ въ мисли, чувства и дѣйствия, тогава Той ще ни се изяви, иначе, ще бжде за насъ като една далечна тайна, и ние само ще въздишае.

Сега, млади и стари, всички ученици на Бѣлото Братство ще дѣйствувате по този законъ — абсолютна свобода въ любовта, и прѣзъ цѣлата година ще се постараете да си прѣпращае любовни мисли. Ако нѣкъдѣ се яви дисхармония, всички ще насочимъ мисълта си за благословение. Слѣдователно, искамъ всички да имате такъва правилна форма, като този лимонъ. Азъ бихъ желалъ всинца да сте умни, като този лимонъ: той е много уменъ! Ако бихте били

така умни като него, добръ щеше да бъде. Той е скромень, не говори, говорътъ му е чуждъ за васъ. Той ми казва: „ти ще прѣведешъ моитѣ мисли на тѣхъ. Кажи имъ, че свѣтътъ, въ който ние живѣемъ, живѣе въ закона на любовта, и по този законъ азъ съмъ слѣзълъ между хората, да понаблюдавамъ, да проуча тѣхния животъ, и слѣдъ врѣме мисля пакъ да се върна въ своето отечество“.

А сега вие ще кажете: „дълбокъ духъ!“ Не, това е формата, духътъ е скритъ въ него, вие не го виждате. Знаете ли кждѣ е скритъ духътъ му? Ако има ясновидци между васъ, нека видятъ тоя духъ, и кждѣ е скритъ. Вие всички сте ясновидци въ I степенъ, въ II степенъ се достъпвате само за ясновидството, а въ III степенъ се достъпвате, дали може да сте ясновидци или не.

Сега, тази сутринъ, закуска нѣма да имаме. Знаете ли защо? Поѣже мислимъ да имаме единъ братски обѣдъ, да имаме повече врѣме да се приготви обѣда, та малко да се поизострятъ чувствата ви. Врѣмето до обѣдъ ще прѣкарете спокойно, въ размишления — за любовта, за мъдростта, за истината. Гледайте да почерпите всичко. Всичко каквото мислите, искайте го, да може да го възприемете. И кой каквито желания има, да се не бои да ги приложи въ дѣйствие. Почувствувайте за Господа. Всѣко хубаво чувство, мисль желание, дѣйствие, не се колебайте, приложете ги, така както

тъ се зараждатъ въ васъ, безъ разлика — млади, стари, кой каквото разбира. Младиятъ, каквото той разбира, стариятъ — също, какъквото той разбира. Всѣки отъ васъ, прѣзъ цѣлата година, каквото е влѣзло въ сърцето му, въ ума му, въ душата му, да се постараете да го приложи тъй, както се е зародило, и Господъ ще го благослови. И този духъ на лимона казва тъй: „и ние всички духове ще помогнемъ на тѣзи ученици, ще имъ съдѣйствуваме“.

Тази година нѣма да обръщате внимание какво мислятъ другитъ за васъ, а какво мислите вие за другитъ, и ще започнете съ първото, съ най-важното: да слушате и възприемате всички велики мисли, ще четете хубави книги, ще слушате съвѣтитъ на ваши приятели — всичко ще употребявате като срѣдство за реализиране на онѣзи велики мисли и желания, които Богъ е вложилъ въ душата ви.

И азъ бихъ желалъ всѣки отъ васъ, като дойде до година, да донесе единъ хубавъ плодъ отъ своята умствена градина, отъ своята сърдечна градина, отъ градината на своята душа, на своята воля. Като донесете по единъ такъвъ хубавъ плодъ, ние ще ви посрѣщнемъ и ще кажемъ: „добрѣ дошли, ученици на любовта!“ И тия плодове ще покажатъ степенъта на вашето развитие. Тогава ние ще ги изложимъ и тукъ, на земята, и въ другия свѣтъ, и всѣки единъ отъ васъ ще приеме своята награда. Какво ще бѣде тази награда? Наградата ще бѣ-

де това, че истината ще ви озари и освети, и ще ходите въ пѣтя на истината. („Аминъ“).

Сега всички онѣзи отъ васъ, които иматъ спѣшна работа, не могатъ да чакатъ, слѣдъ братския обѣдъ, сж свободни. Широко е пѣтьтъ имъ. Пращаме имъ всичката, наша любовъ, да се върнатъ по домоветъ си и да заживѣятъ тѣй, както Господъ иска. А онѣзи отъ васъ, които сж свободни, ако отъ любовъ желаятъ да останатъ, могатъ да стоятъ колкото врѣме искатъ: отъ вжтрѣшно побуждение. Но да не остане нѣкой отъ васъ съ користолюбива цѣль, да доизядатъ каймака отъ послѣ. Не, каймакътъ е изяденъ вече, айрянътъ остава само. Тѣй че да не остане нѣкаква мисль на съблазнь, на съмнѣние, че има нѣщо скрито отъ васъ. Не, скритото е на друго мѣсто, скритото е горѣ, при Бога.

Изпѣйте нѣкоя пѣсень!

Хайде да изпѣмъ пѣсеньта на единъ нашъ братъ: „Стани!“ Да я изпѣмъ тихо!

Всички приятели ще се разпрѣдѣлите свободно изъ двора и ще си размѣните мисли по 2-3-5-10 души заедно върху любовта и върху всичко, крето може да излѣзе отъ душата ви. Размѣнете мисли, докато дойде обѣдъ. Днешниятъ обѣдъ ще бже любовенъ, тѣй щото искамъ да вложите всичката си любовъ.

Четвъртъкъ.

25 августъ.

5 ч. с. Утринна молитва.

Размишления.

1. Отче нашъ.

2. (Колѣнчили на лѣвото колѣно). Молитва за :

3. Духътъ Христовъ да прѣбжда прѣзъ цѣлата година въ нашитѣ души.

Размишления върху :

а) Да укрѣпнатъ душитѣ ни въ Истината, за да прѣбждаме постоянно въ нейната свѣтлина.

б) Силата на живота е вложена въ Истината, тя е изразъ всѣкога на Великия Божн Духъ.

4. Благославяй, душе моя, Господа.

5. Да се прочетатъ слѣднитѣ стихове по три пѣти :

Второ послание отъ Иоана, 1; ст. 2:

„За Истината, която прѣбжда въ насъ, и ще бже въ вѣки съ насъ“.

II Послание къмъ Солунянитѣ, 2; 13:

„А ние сме длъжни да благодаримъ Богу за васъ, възлюблени отъ Господа, братие, че Богъ отъ начало е избралъ васъ въ спасение чрѣзъ освещението на Духа и вѣрването въ Истината“.

Послание къмъ Ефесянитѣ, 6; 14 :

„Стойте, прочее, прѣпасани съ Истина прѣзь чрѣслата си и облѣчени съ бронята на Правдата“.

6. Добрата молитва.

7. Психически упражнения № 3 и № 4:

При първото упражнение ще съсредоточитѣ мисълта си въ слѣдното изречение :

Да снемѣ Богъ всѣко лукаво иго на лукавия отъ сърцата ни.

А при второто упражнение —

Да въведе Господъ душитѣ ни въ вѣчната свобода на Своя Благъ Духъ.

Сега концентрирайте ума си въ живия Господъ на любовта — въ Христа.

Психическо упражнение № 3 е сжщото, както психическото упражнение № 1, само че тукъ се изговарятъ думитѣ : Да снемѣ Богъ . . . Психическо упражнение № 4 :

Ржцѣтѣ се поставятъ една срѣщу друга съ допрѣни ярѣсти и дланитѣ обърнати навънъ, прѣдъ лицето. Тѣй, бавно се разтварятъ настрани, до хоризонтално положение. Издигатъ се нагорѣ надъ главата, прѣститѣ се допиратъ, дланитѣ се приближаватъ една къмъ друга, и въ това положение ржцѣтѣ се спущатъ надолу прѣдъ лицето до подъ брадата. Дланитѣ се отдалечаватъ една отъ друга, но прѣститѣ сж допрѣни съ длани обърнати навънъ. Въ това положение ржцѣтѣ се издигатъ бавно

нагорѣ до прѣдѣ лицето. Слѣдѣ туй ржцѣтъ пакѣ се раздалечаватѣ на страни до хоризонтално положение и т. н. Туй се прави три пжти, а при снемането на ржцѣтъ за третия пжть се задържа туй положение: дланитѣ една срѣщу друга съ допрѣни прѣсти, слизагѣ до полу, отдѣто всѣка ржка се прибира на мѣстото си.

Разумно служене.

Ще ви прочета 12 гл. отъ Посланието къмъ Римлянитѣ.

Мислитѣ, които апостолъ Павелъ привежда чрѣзъ вдъхновението на Духа въ тази глава, сж важни за приложение. Всички учения за насъ иматъ смисълъ и значение дотолкова, доколкото тѣ сж въ свръзка, доколкото ние може да ги схванемъ споредъ степенъта на нашето развитие или тѣ да попаднатъ подъ нашия погледъ.

Прѣдставете си, ако вие бихте се намѣрили на земята, а тя да бѣше просто като топка, да нѣмаше на нея ни растения, ни вода, нито камъни. Какво бихте се научили отъ земята, ако тя би била само една валчеста топка, гладка като стъкло?

Ето защо хубостъта на нѣщата е въ онова безгранично разнообразие, което съществува въ божествениятъ мисли. И ние самитѣ сме такъва проява на божията мисълъ, а тая мисълъ е нѣщо реално. Реалността на тази мисълъ седи въ нашата душа, то е най-важното, къмъ което се стремимъ — да обхванемъ и познаемъ своята душа. И щастие и нещастие, и радостъ и скръбъ,

и смисъл и безсмислие, и сила и безсилие—зависят от нашата душа. Когато вие почвате да изгубвате вашите сили, скъсвате нишките на душата си; когато изгубите мисълта си, скъсвате нишката на волята си. Следователно, изгубили сте вашата душа. И когато въ насъ иде вдъхновението, това показва, че сме отстранили грешките от душата си. А душата — това сме ние. Тази божествена душа се облича въ разни форми. Всяка форма е необходима за свѣта, въ който душата се проявява. Не трѣбва да се прѣнебрѣгва тя! Когато душата слиза на физическото поле, тя ще се облѣче въ такъво тѣло, каквото сега има. Не смѣсвайте плътта на вашите криво-разбрани желанія и стремежи съ вашето тѣло. Тѣлото, което сега имаме, то е най-великолѣпно здание, то е единъ моделъ за бъдещето тѣло, то още не се е завършило, по него ще се създаде истинскиятъ божественъ храмъ — Соломоновиятъ храмъ. И вие искате да разберете какво е сърцето, какъвъ е умътъ на човѣка, какъвъ е духътъ му, каква душа има, но нито сърцето сте виждали, нито пъкъ ума си виждате, нито душата, нито духа. Това, което знаете, сж само понятия, смѣтни схващания. Ако вие си зададете този въпросъ: „какво съмъ азъ?“ Да кажемъ, вие сте щастливъ, радостенъ, но нѣкой съсѣдъ ви бодне съ една малка иглица, и отъ върха на тази малка иглица щастието ви се развали. Питамъ: кждѣ е отишло щастието ви? Или да кажемъ,

имате нѣкоя голѣма болка, нѣкъждѣ е нагноя-сало, а нѣкой съ една малка иглица пробие това мѣсто, истиска гнойта, и вие се освобождавате отъ тежестта; значи, онова чуждо вещество, която е било въ организма ви и е причинявало всички страдания, щомъ се изхвърли, вие се освобождавате и ставате радостни и весели.

Слѣдователно, всички ония мисли, чувства, желанія и дѣйствия, които нѣматъ нищо общо съ нашия животъ, щомъ влѣзатъ въ организма на душата, причиняватъ болезнено състояние. Вие всички трѣбва да се стремите, да намѣрите единъ начинъ да се освободите отъ тѣхъ. Да не говорите: „нѣма нищо“. Не, има нѣщо. Ако кракътъ ви понаболява, ще намѣрите тръна. От-тукъ-оттамъ, ще го извадите.

И апостолъ Павелъ имаше единъ трънъ, но той казваше, че този трънъ му билъ потрѣбенъ — спирачка билъ той въ живота му. Този трънъ му е служилъ, за спирачка, понеже Павелъ имаше да слиза надолу. Господъ му казва: „тази спирачка ти трѣбва, достатъчна ти е моята благодать; сега не мога да ти отнема спирачката, но слѣзъ долу, и когато вземешъ да се изкачвашъ, ще ти я отнема“. Този трънъ не може да се отнема, но щомъ слѣзешъ до дъното и поемешъ нагорѣ, Господъ ще ти отмахне спирачката, защото за нагорѣ нѣма нужда отъ спирачка. Сега нѣкои отъ васъ иматъ страдания, слизатъ надолу — иматъ спирачка. И ако нѣ пи-

тате : „до кога ще продължаватъ страданията?“
ще ви отговоря : до тогава ще имате тия страдания, докато слѣзнете до дъното, а щомъ поемете нагорѣ, всички страдания ще почнатъ да се прѣмахватъ, и като излѣзнешъ на върха, нагорѣ, страдания нѣма да има“.

Казвамъ : тия форми, въ които сме облѣчени на физическото поле, сж потрѣбни. Най-важниятъ органъ на физическото поле, това е човѣшкиятъ мозъкъ. И вие трѣбва да пазите най-впечатлителната частъ на главата, това е тази прѣдна частъ — челото. Трѣбва да пазите челото си, да бжде впечатлително, да може да се възприематъ правилно божественитѣ форми. Гледайте да не огрубява лицето ви. Веднажъ огрубѣ ли вашето лице, постоянно ще огрубяватъ и вашитѣ мисли, чувства и желания. По сжщия законъ, онѣзи, които сте садили цвѣтя, нали знаете какво става, ако се спече почвата? Защото, ако глинестата почва е спечена, водата не може да проникне надолу, за да даде влага, и слѣдователно, коренитѣ не могатъ да растатъ. По сжщия начинъ и нашето лице може да се спече. А туй спичане на лицето може да спре влизането за божествената влага, която дава потикъ на развитие. И когато почнете да се спичате, вие ставате груби, очитѣ ви ставатъ жестоки, устата загрубява и се образува една дисхармония въ лицето. Вие ще се стараете да прѣмахнете туй спичане, да го изхвърлите отъ

лицето си. Ще почерните като вжгленъ, ако изгубите божествения смисълъ. Послѣ, може да побѣлѣе лицето ви като бѣла прѣстъ. Ще употребите всички усилия, съ молитви, съ работа и пр., да възстановите пластичността на вашето лице, докато най-послѣ лицето ви дойде до онова състояние, че да свѣтне, т. е. отъ лицето ви да почне да излиза извѣстна свѣтлина. Тогава то ще има изразъ. И божествената свѣтлина ще почне да влиза въ мозъка, въ душата ви. Трѣбва да имате желание лицето ви да стане възприемливо за божественото отъ външния свѣтъ.

Какъ загрубаватъ въ васъ чувствата? — когато възприемете една отрицателна мисълъ или едно отрицателно чувство. А всѣко едно чувство се опрѣдѣля отъ редъ причини, отъ вибрациитѣ на различнитѣ движения. Има рефлексивни движения, които излизатъ отъ мозъка и отиватъ навънъ къмъ лицето. И тия удари отъ мозъка къмъ лицето, вие ставате толкова кисели, че носътъ ви почва да се изкривява, да се испитва. Нѣкой пжтъ се подига нагорѣ, нѣкой пжтъ — надолу, по нѣкой пжтъ е хлътналъ, обезобразва се. Слѣдъ туй очитѣ ви почватъ да потъватъ, да се смаляватъ. И тѣй, почватъ да се явяватъ тия безобразни бръчки по лицето, и то е така наклъцано, като напукана земя, каточели е наклъцано съ нѣкой сатъръ за месо, както се правятъ кйофтеа. Божествениятъ Духъ на християнството казва: „всѣка мисълъ, която проекти

рате въ сърцето си, може да се възприеме или не*. Ще се възползвате ли отъ нея, като ѝ дадете ходъ навънъ? Говоря за съзнателнитѣ мисли, които влизатъ вътрѣ въ насъ и имъ даваме животъ

Слѣдователно, всѣка мисль, която проникне въ васъ и е въ дисхармония съ вашия растежъ, не я изпъждайте, но спрете я на главния ходъ, накарайте я да чака день, два, три, десетъ, мѣсецъ, година, двѣ, нека тя почака тамъ,

И ние, съврѣменнитѣ хора, съврѣменнитѣ християни, които вървимъ въ правия пътъ, въ новото учение, ако не можемъ да изправимъ нашитѣ лица, тогава въ какво седи нашата наука, това ново учение? Ако нашитѣ лица огрубѣятъ тѣй, както лицата на свѣтскитѣ хора, ако тѣлата ни огрубѣятъ, тогава въ какво седи нашето учение? Тогава ние ще започнемъ една обратна реакция, ще дойдемъ до колективното съзнателно проявление на човѣшката душа. Има условия въ живота и тѣ сж слѣднитѣ: да кажемъ, че въ душата или въ съзнанието проникне една горчива мисль или чувство, вие може да не сте виновни затова, но най-първо ще намѣрите отъ дѣ иде тази мисль, отъ лѣво или отъ дѣсно, отпрѣдъ или отзадъ, отгорѣ или отдолу? Шестъ посоки има, прѣзъ които може да мине мисльта. Най-малко двѣ посоки трѣбва да намѣрите, да видите дали отъ лѣво или отъ дѣсно иде мисльта. Може да е отъ лѣво тази лоша ми-

сълъ, и тогава нѣкоя жена ви я прѣпраща. Иде ли отъ дѣсно — нѣкой мжжъ ви я праща. Тѣй щото трѣбва да знаете кой ви е пратилъ тази лоша мисълъ. То е наука, философия, да знаешъ отъ кого иде тази мисълъ — отъ жена или отъ мжжъ. Защото, ако мисълъта иде отъ жена, а вие я приемете като изпратена отъ мжжъ, ще употрѣбите погрѣшенъ методъ. Сега, като казваме мжжъ и жена, то е, защото има и женски дяволи и мжжки дяволи. Тѣй че не само че има мжже и жени, както сте вие, но има и женски дяволи и мжжки дяволи. Между всички сѣщества има мжжки и женски. Ще знаете отъ каква категория сѣщества иде тази мисълъ, която ви се изпраща. И Павелъ, който разбира законитѣ, казва: „прѣдставете тѣлата ваши въ жертва жива, света, благоугодна Богу“. А на съврѣмененъ нашъ наученъ езикъ това значи: изложете се на слънчевитѣ лжчи и всички врѣдни микроби, които сж въ тѣлото ви — Господъ да ги прости, ще изчезнатъ. Щомъ вие си изложите и вашитѣ тѣла на божиитѣ лжчи, съединени съ Бога, тази божия свѣтлина правилно ще проникне въ васъ и Богъ ще измѣни условията. Тѣ тѣй естествено ще се измѣнятъ, че нѣща, които ви се виждатъ невъзможни, ще станатъ възможни, и всѣки денъ ще бжде веселие. Сега, вие трѣбва не само да се въодушевлявате, но трѣбва да правите опити, и движенията ви ще станатъ леки. Остава да измѣнимъ

носа си. Не казвайте: „Господь ще ми даде друго тѣло, друга форма, когато дойда на земята“. Направете слѣдното сравнение: ако имате единъ прѣкрасенъ диамантъ, туренъ въ една кутия, мислите ли вие, че тази кутия не върши една важна работа? Тя го прѣпазва да не дойде да поврѣди на диаманта огънъ. Тя прѣдпазва тѣлото на душата. Слѣдователно, тази кутия е потрѣбна и вие трѣбва да я пазите заради диаманта. Щомъ се развали кутията, и вашиятъ диамантъ ще се развали, а ако я пазите въ изправно състояние, и диамантътъ ще бѣде въ изправностъ.

Ако своята душа още не се е доразвила да влѣзе въ астралния свѣтъ, да придобие друга една обвивка — астрално тѣло — ти ще се изложишъ на една опасностъ, своята душа ще се изкриви.

Затуй, въ това отношение, Писанието казва: „нашитѣ тѣла сж храмъ божии, въ които Духътъ Божии се проявява“. Ние тукъ ще се стараемъ да не уврѣждаме не само нашето тѣло, но и тѣлото на нѣкой нашъ братъ. Сега азъ зная, нѣкои мъже и жени правятъ слѣдната погрѣшка: насочатъ мислитѣ си върху нѣщо и ги прѣкръстосватъ. Напримѣръ, когато видятъ нѣкой човѣкъ много строенъ, почватъ да му завиждатъ, искатъ да се махне отъ него тази красота, този красивъ момъкъ да си изгуби силитѣ.

Така постъпваме и когато видимъ, че нѣкой човѣкъ има особени таланти — завиждаме му. Въ нашия умъ, въ нашето сърце не трѣбва да влиза никаква мисль на завистъ, а трѣбва да използваме талантливия и умния човѣкъ, а не да му завиждаме. И тогава този човѣкъ може много ползи да принесе. Има хора, съ които ти можешъ да дружишъ и тогава можешъ да приемешъ голѣмо благословение.

Въ свѣта най-опасни хора сж глупавитѣ — тѣ сж джебчии. Кой може да те обере? — който нѣма нищо. Учениятъ човѣкъ, талантливиятъ човѣкъ е като онзи, който е натоваренъ съ много голѣмъ чуваль, та като го срѣщне нѣкой, казва: „твоего не ми трѣбва, азъ мога да ти дамъ и отъ моето“, а който е глупавъ, носи чувала празенъ на гърба си и започва: тогава ще обере, оногава ще обере, докато си напълни и той чувала. И тъй вие, като ученици на Бѣлото Братство, трѣбва да се пазите отъ всички ония кисели чувства, отъ всички ония вътрѣшни неразположения. Всѣка една мисль, която вие проектирате въ свѣта, най-първо докосва божественото съзнание, и послѣ отива при обекта, къмъ който я изпращате. Всѣка мисль минава прѣзъ съзнанието на божествения центъръ, и всички грѣхове произлизатъ отъ това, че грѣшимъ противъ Бога, противъ Неговитѣ велики закони. Тѣй че една дисхармонична мисль докосне ли божиеото съзнание, Господъ пише: „този

въ бждеще да понесе товара си, наказанието си". Това е карма. Та, не мислете, че, това е безразборно. Всѣка ваша мисль Господь я записва много точно, нищо незаписано не оставя. Ние всички въ бждеще трѣбва да мислимъ тъй, както е мислилъ Христось, не историческия Христось, а Христось на любовта — този великия Божи Духъ, Който създава всички блага на свѣта. Когато видите лицето на този живия Христось, вие ще бждете радостни. Псалмопѣвецътъ казва тъй: „когато видя лицето Ти, ще се развесели душата ми". И дѣйствително, въ бждещия животъ, въ другия свѣтъ новото нѣщо, което ще видите, то е божие лице. Азъ не мога да ви Го опиша, но когато видите туй лице, ще разберете смисъла на всички други лица — и умственото и сърдечното лице. Като видите туй лице въ тази свѣтлина, всичко ще разберете. И затуй ние се стремимъ умътъ, душата, сърцето, ни да бждатъ така впечатлителни, че да възприематъ божие лице, защото то ще произведе ефектъ за обновяване въ този животъ, въ който сега пышкаме. Всѣки отъ васъ сега казва: „охъ, нѣма го, нѣма го". Момата го търси, жената, бащата, майката, все търсятъ нѣкого, и не го намиратъ. Като дойде, хванатъ го, цѣлуватъ го и казватъ: „не е той". Тѣй и майката цѣлуне дѣтето си и казва: „не е той". Търсятъ го отъ хиляди години, но не го намиратъ. Явява се, не го познаватъ. Пророкътъ

казва: „когато вие ме потърсите съ всичкото си сърце, съ всичката си душа и сила, вие ще ме намерите“.

Сега да се повърнем към мозъка, който е най-важният органъ въ насъ. Въ него има милиони малки нишки, които излизатъ отъ центъра към повърхността. Всички тия нишки сж проводници на тая божествена енергия, която служи за образуване на божественитѣ мисли. Това е една арфа, на която човѣшкиятъ духъ, като свирѣ, образува хармония.

Въ прѣдната горня частъ на мозъка се образуватъ разумнитѣ мисли; въ задната горня частъ на мозъка се образуватъ нашитѣ лични чувства — че сме свободни божии индивиди; по долнитѣ нишки отзадъ, задъ ушитѣ, произвеждатъ воинствеността въ човѣка, а най-отдолу отзадъ — физическата любовъ въ свѣта. Любовта започва чрѣзъ токъ — положителенъ и отрицателенъ, затова хората се хващатъ за ржка. И тѣзи токове почватъ така: ржцѣтъ се прѣкръстватъ, послѣ се пускатъ и послѣ хората си казватъ: „какво искашъ да кажешъ, азъ не мога да разбера“. Пакъ се хванатъ, погугуцатъ си и послѣ се пуснатъ, и пакъ не могатъ да се разбератъ. Защо? — защото тия центрове въ мозъка не сж тъй развити, за да могатъ да схванатъ първитѣ мисли. Всѣка една любовна мислъ трѣдва да има правилна форма, а не крива, изопачена форма. Тя ще ви въведе въ грѣхъ.

Ти не можешъ, когато посрѣщнешъ твоя възлюбенъ, да си свиешъ юмрука и да кажешъ: „дай да те ударя по устата“, за да провѣришъ дали те обича. Не, не. Въ сѣврѣмения свѣтъ ние употрѣбваме формитѣ на по-низшитѣ сжщества. Тукъ, за да те изпита нѣкой, трѣбва да ти причини най-голѣмо страдание. Обаче, въ закона на небото е тъкмо обратното. И сега, между насъ, казвамъ ви не заради мене, но заради самитѣ васъ: за да може да растете и да се развивате, необходимо е вашитѣ души да хармониратъ правилно.

Ние всѣкога трѣбва да обичаме. Вие трѣбва да се обичате всички еднакво, но не се лѣжете отъ външнитѣ форми. Има нѣкои хора, които ни правятъ много приятно впечатление, и подъ лъжичката ни чувствуваме топлинка, но има и такива, въ присѣтствието на които ни се причинява въ ума нѣкаква тежестъ нѣщо лѣга като топка подъ лъжичката и ние не можемъ да мислимъ и не се чувствуваме свободни.

Една оса мина сега около менъ. Какво има осата отзадъ? Какво е осата? — едно месо-ядно животно, крайно разрушително. Минава тя наоколо и азъ казвамъ: докато тази оса бръмчи тѣй около окото ви, вие не можете правилно да се развивате — има опасностъ. Тѣй и всѣка една лоша, небожествена мисль може да осакати нашето божествено зрѣние. Ние говоримъ за хармонията. Дръжте въ ума си слѣдната ми-

сълъ: сегашнитѣ условия, които сжществуватъ въ свѣта, не сж създадени отъ Бога, тѣ сж създадени отъ насъ. Тѣ сж една необходимостъ, и ние не може да я прѣнебрѣгнемъ. Слѣдователно, тѣ не съставляватъ никаква спънка за нашето развитие, а сж единъ потикъ за развитие. Тѣй мислете! Сега, да кажемъ, че нѣкой отъ васъ има мжжъ или жена, които сж непоправими. Не се сърдете: тази непоправимостъ е едно благо заради васъ. Имате единъ приятель, който е ексцентриченъ. Знайте, че приятельтъ ви не е спънка, а напротивъ, той помага за вашето въздигане Или да кажемъ, нѣкоя ваша другарка е такъва. Тази ваша другарка ще ви даде много добри уроци. Пъкъ и вие, ако прѣдставлявате външно една спънка за другитѣ, и по отношение къмъ васъ е сжщиятъ законъ. Ние така сме нагласени да си помагаме, безъ да знаемъ това. Не се старайте да бждете по-добри, отколкото сте сега. Азъ не искамъ да бждете по-добри, отколкото сте сега. Туй го помнете: всѣко прѣсилване ще бжде изтощаване. Задръжте туй състояние въ ума си. Бждете такива прѣзъ цѣлата година, както сте сега. Туй разположение, което сега имате, азъ съмъ доволенъ отъ него. Но знаете ли кждѣ е вашиятъ грѣхъ? — вашиятъ грѣхъ е тамъ, че вие често се излагате, казвате: „ела да видишъ какво имамъ!“ Не си излагайте скжпоцѣнноститѣ не ги показвайте. Туй разположение, което имате

въ душата си, нека седи за васъ. Не отваряйте цѣлия вашъ изворъ, нека видятъ водата прѣзъ чучура. Нека има нѣщо тайно въ душата ви. Нека хората не знаятъ всичко. Само Богъ трѣбва да знае какви сме. Ако Господъ ни знае, и ние познаваме Него, достатъчно ни е. А хората, подобръ е да не ни познаватъ. Да те познава добриятъ човѣкъ, е благословение, но да те познава лошиятъ човѣкъ — е проклятие.

Азъ забѣлѣзвамъ сега между васъ, вие имате желание да ви познае свѣта какви сте. Нѣма нужда да ни познаятъ. Този свѣтъ и да ни познава, и да не ни познава, пакъ ще му направимъ сжщото добро — безъ разлика.

Та, сега азъ не искамъ да станете подобри, а да останете толкова добри, колкото сте сега. Не искамъ да станете и по-силни. Великиятъ Божи Духъ да вложи нѣщо ново въ васъ, каквото Той намѣри за добръ. Насочете тая мисль, че като дойдете до година, да забѣлѣжите, че се е родило нѣщо ново въ васъ. Ако забѣлѣжите по-рано, ще кажете: „кудкудакъ, кудкудакъ“, както кокошката и пѣтельтъ; ако нѣкоя лисица го чуе, веднага идва при пѣтела, когато кукурига. Затова ти въ своитѣ дѣйствия трѣбва да мълчишъ, като философъ. А сега, кокошката кудкудака, кудкудача, и ще снесе яйцето. Хората ще излѣзатъ и ще кажатъ: „нашата кокошка снесе едно яйце“. Мълчи, когато вър-

шишъ нѣщо, иначе яйцето може да отиде. А въ първоначалното състояние яйцата не пропаднаха тъй, както сега.

И ние ще напуснемъ туй състояние, ще напуснемъ двора на кудкудякането, ще оставимъ всѣка една лоша мисль, чувство и желание въ дълбочинитѣ на нашето сърце, душа и умъ, да се прѣработятъ въ божествения законъ и да станатъ часть отъ нашия организъмъ.

И азъ бихъ желалъ до идещата година лицата на всички ви да станатъ по-красиви. Какво разбирамъ подъ думата „по-красиви?“ То значи да си завършилъ нѣкой прѣдметъ. Та казвамъ, идещата година, като дойдете въ училището, да свирите по-хубаво, защото красотата е изкуство за свирене.

Ние сме красиви, когато въ насъ има мислене. когато има чувствуване и дѣйствуване. Когато нашиятъ духъ работи, ние сме красиви, щомъ прѣстанемъ да дѣйствуваме, лицата ни ставатъ грозни. Слѣдователно, всѣки единъ отъ васъ ще се стреми да контролира своитѣ мисли.

Азъ бихъ желалъ да не разваляте хармонията прѣзъ цѣлата година. Може да я развалите, и то знаете ли какъ? — несъзнателно може да я развалите. Ако нѣкоя мома влѣзе между 10 момци, тя ще развали хармонията, и обратно: ако единъ момъкъ влѣзе между 10 моми, и той ще развали хармонията. Азъ знамъ такива случаи. Събиратъ се петъ моми, и обѣ-

щаватъ да живѣятъ единъ чистъ, дѣвственъ животъ. Обаче, слѣдъ врѣме дохожда при тѣхъ единъ момѣкъ, подвизава се и той, но се влюбва въ една отъ момитѣ, и съ това разваля братството. Той трѣбва да бжде кавалеръ и да каже: „азъ ида тукъ да взема една отъ васъ“. Тѣй е, нищо повече. Хората трѣбва да бждатъ искрени въ всичкитѣ си постѣпки. Туй е божествено. А туй, което е божествено, то е право, което не е божествено, не е право. Сега законътъ е такъвъ: една наша лоша мисль, като влѣзе между добри мисли, може да ги развали, и една добра мисль, като влѣзе между лоши мисли, може да ги поправи, да ги подобри. Една лоша мисль, колкото и да е слаба, може да развали хармонията на добритѣ мисли, и може да ви отнеме день, два, мѣсець и година, докато направите вашата хармония. И тѣй, вие ще обръщате внимание на мозъка си. Като станете сутринъ и имате въ мозъка си, въ ума си, гъмина, ще проектирате мисльта си, като чели отъ невидимия свѣтъ слиза една свѣтла струя. Възприемете я, да влѣзе въ дълбочината на сърцето ви, послѣ я прѣкарайте прѣдъ задната, послѣ прѣзъ прѣдната частъ на мозъка. Направете мислено една манипулация, и веднага туй мѣчно състояние ще изчезне. Вие може да правите тѣзи упражнения 5-10 минути, и ще се домогните до извѣстни правила, които вашиятъ духъ ще ви научи прѣзъ тази година. Между

насъ сприхави хора нѣма да има, и лоши хора нѣма, а има хора, които не знаятъ още да свирятъ. Сприхавиятъ човѣкъ има много енергия, пъкъ не знае кждѣ да я употреби. Нѣкой казва : „неговата любовъ не е на мѣстото си“. Той има много любовъ, но нѣма вода, отъ кждѣто да излѣзе, и ще пропука кюнцитѣ. Крива ли е любовта, че отъ повече тѣй се проявява? Ще туримъ по-голѣми кюнци, нова канализация. Ще кажете: „може ли всички хора да се обичатъ?“ — Може. Но какъ? — Вие ще схващате, че всичкитѣ хора, това сж удове на едно и сжщо божествено сжщество, което вие обичате. Обичате ли вие тогова-оногова, ще обичате и всички. Майката какъ обича дѣтето си? Тя го цѣлува и отдолу и отгорѣ, отвсѣкждѣ, защото обича, душата му, но когато дѣтето умре и душата я нѣма вече, тогава казватъ : „хайде, Господь да го прости!“ Докато ние схващаме, че Богъ живѣе въ насъ, ние Го цѣнимъ и въ това дѣте, но въ момента, въ който ние почувствуваме, че нѣма Богъ, почваме да мразимъ човѣка, и съ това причиняваме зло. Всѣкога ще си мислите, че въ всѣки едного отъ васъ живѣе Божиятъ Духъ и всички сте божествени. Който отъ васъ има по голѣмо почитание къмъ другитѣ, има и по-голѣма любовъ. Ако вие ме обичате, защото азъ ви обичамъ, то не е едно прѣимущество; но ако вие обичате единъ човѣкъ, който не ви обича, то е характеръ въ васъ. Ако вие давате

нѣщо нѣкому, който ви е давалъ, то е въ реда на нѣщата. Нѣкога може да правите услуги на човѣкъ, който ви прѣслѣдва. Това е изкуство, това е характеръ. И Господъ гледа тъй на насъ. Ако вие правите услуга на едного, който десетъ пѣти ви е излъгалъ, вие сте особенъ въ своитѣ проявления. И Господъ казва: „станете особени въ своитѣ проявления“. Необикновени нѣща ние трѣбва да правимъ. И този свѣтъ се нуждае отъ такива необикновени нѣща. И ние ще си подадемъ ржка. Всички, които сж останали днесъ, ще образуватъ тѣзи 100-тъ, които азъ избирамъ. Обаждатъ се избранитѣ.

Дали ще бждете избрани, още не се знае. Ако приложите казаното, ще бждете избрани. Този, който приложи закона, е избранъ. А който не го приложи, ще седи въ антрето. Сега, вие, които сте останали тукъ, веднага ще пишете на другитѣ. Ще имъ кажете тъй: „Учительтъ каза, че за тѣзи, които останатъ тукъ, ще има ай-рянъ, ама той ни излъга, тукъ има и масло и каймакъ“. Има, но дали ще го изядете, това е въпросъ. Сега за васъ, които присѣствувате тукъ, ще има едно правило: сутринъ като станете, ще изпратите нѣкому една хармонична мисль. Ако не знаете какво да кажете, тогава кажете слѣдното: *да се прослави Господъ тъй, както е писалъ въ Своята книга.*

Втория день сжщото ще кажете. Всѣка сутринъ прѣзъ цѣлата година, като ви дойде нѣ-

коя красива мисъл за нѣкой вашъ братъ, кажете я. Ако ли нѣмате такъва мисълъ въ ума си, кажете: *да се прослави името божие тѣй, както е писалъ въ Своята книга.* И всѣки единъ отъ васъ ще изпрати тази година 365 такива мисли, за да се прослави този живъ Господъ. Послѣ ще изговорите втората мисълъ: *и като се прослави Господъ тѣй, както е писалъ въ Своята велика книга, да се прояви Неговата любовъ въ моята душа и въ душата на всички мои братя.*

Тѣзи добри мисли ще прашате само сутринъ. Ще започнете отъ днесъ и никакво отлагане. Отъ сутринъ до обѣдъ може да изпълнявате законътъ. Като изпращаме по този начинъ всѣка сутринъ по една мисълъ, ще успѣемъ да прѣмахнемъ много болезнени състояния. Сегг ония, които сж между насъ неврастеници, които иматъ главоболие, коремоболие, неразположение — „това ме мжчи, онова ме мжчи“ — съ изпращането на такива мисли, по този начинъ, ще възстановимъ хармония. Тогава ще ядемъ сладко, ще мислимъ хармонично, ще работимъ сладко, навсѣкждѣ все сладко ще бжде.

Азъ искамъ да ви изведа изъ затворитѣ, разбирате ли, да ви изведа изъ онѣзи кауши. Ще изпращате мисли на всички, на които съзнанието е пробудено. Ще се стараете да влѣзете въ свръзка съ всички ваши братя, на които съзнанието е пробудено. Законътъ е единъ и

сжщъ. Щомъ съзнанието на човѣка, до когото се изпраща мисълта, е будно, той е веднага въ съобщение съ васъ. Мѣсто и пространство нѣма за пробуденитѣ души — съобщението става моментално. Ако ви дойдатъ мрачни мисли, изпитания, считайте, че това е еда велика привилегия. Ще се изправите прѣдъ Господа и ще кажете: „Господи, благодаря Ти за тази велика привилегия, съ която днесъ си ме удостоилъ“. Тѣй кажете на това съзнание. Може би ще срѣтнете малко съпротивление и мжнотии, но слѣдъ това мжнотиятъ ще изчезнатъ, вие ще почнете да се топите, да се топите, и постепенно ще ви оленее. Законътъ е вѣренъ и тия цвѣтенца ще почнатъ да израстватъ. Ще имате най-малко 65% печалба.

Въ свѣта, въ който живѣете, пазете кеситѣ си. Когато се върнете дома си, ще дойдатъ онѣзи бѣдняци, ще търсятъ: не остана ли нѣщо? И ако го намѣрятъ, може нѣкои да ви обератъ. Вие ще държите кесията си затворена. Може да имъ давате, но ще имъ давате съ смѣтка, и ще имъ давате, колкото вие намѣрите за добръ, а не колкото тѣ ви искатъ. Христосъ казва: „който има двѣ ризи, да даде едната“. Двѣтъ ризи ще дадете, ако е нѣкой насилникъ. Ако е противникъ, дай му едната си риза, ако е отъ лукавия — дай и двѣтъ, та да си върви.

„И тѣй, прѣдставете тѣлата ваши въ жертва жива, света, благоугодна Боту“.

И тъй, нашата душа ще се научи какъ да се облича въ астралния свѣтъ — съ астралното си тѣло, въ умствения свѣтъ — съ умственото си тѣло, въ духовния свѣтъ — съ духовното си тѣло, а като влѣзе въ рая — съ своето божествено тѣло. Въ оня свѣтъ на хармонията нѣма да ви познаятъ, ако сте съ сегашнитѣ си тѣла. Тъй ще си мѣните костюмитѣ, и като ви срѣщатъ нѣкой, ако той не разбира законитѣ на хармонията, даже нѣма да подозира, че това сте вие, нѣма да ви познае. И въ другия свѣтъ, за да се познаемъ, трѣбва да бждемъ всички въ закона на хармонията.

Тъй ще гледате да държите вашитѣ мозъци въ изправно състояние. Всички мисли, които ви обезпокояватъ, гледайте да ги използвате. Не спете, гледайте неприятельтъ да не ви изнегада. И знаете ли кога ни изненадва неприятельтъ?

— Когато почнемъ да чувствуваме себе си най-радостни и весели; когато почнемъ да дигаме много шумъ; непрѣмънно трѣбва да знаемъ, че скоро неприятельтъ ще дойде и трѣбва да бждемъ на поста си. Това е едно правило. Голѣмата радост винаги показва, че ще ви дойде едно голѣмо изпитание, а голѣмата скръбъ показва, че скоро ще дойде голѣма радост,

И тъй, да се не плашите много, но да знаете, че голѣмитѣ радости прѣдсказватъ че врѣмето скоро ще се развали.

И тъй, вие 100-тъ ще се стараете да въдворявате хармонията между васъ. Нито поменъ да не остава у васъ отъ мисълта, че еди кой си е такъв-онакъвъ, не можемъ да го търпимъ. За насъ всичко е хармонично. Тамъ, дѣто е Господъ, всичко е добро. И ако дойде нѣкой при насъ, ние ще го разтопимъ, ще го мачкаме, ще го прѣкараме прѣзъ този кюнецъ, прѣзъ онзи, прѣзъ тази тржба, прѣзъ онази, прѣзъ тази реторта, прѣзъ онази, ще го прѣкараме прѣзъ 99 реторти и той ще каже най-послѣ: „съ васъ съмъ“. Който влѣзе между 99 реторти. . . тъй е. Докато не каже „съ васъ съмъ“; нѣма отърване. Туй е божественото въ свѣта. Сжщиятъ законъ и Господъ държи между насъ. Страдаме, падаме, това е една реторта, послѣ друга, трета и т. н., докато кажешъ: „Господи, азъ Те познахъ“. Тогава и Господъ ще каже: „и азъ те познахъ“. Но да знаете: назадъ пжтъ нѣма. Нѣма връщане. Този пжтъ, по който вървимъ, е най хубавиятъ.

Сега разбрахте, нали? Ясно е? — „Да“. Колѣбания има ли още? — „Не“ (обаждатъ се). Нѣкой отъ васъ да е останалъ при особено мнѣние? — „Нѣма“.

Ама може би да се случи нѣщо? (Обаждатъ се: — „не“). Може да не сме прѣдвидили нѣщо? (Обаждатъ се): — „Нѣма такъво нѣщо“.

Може да питате какво ще стане съ другитѣ. Въпросътъ е рѣшенъ. Отъ божествено гледище

въпросътъ е рѣшенъ. Ще изпълнимъ волята божия тъй, както Богъ е писалъ въ Своята голѣма книга, и тогава Господъ ще свърши заради насъ това, което е писалъ. И въпросътъ е уреденъ.

И сега ще подпишемъ. Готови ли сте да подпишете? (Отговарятъ) — „Готови сме“.

Ще направимъ едно упражнение — ще го подпишемъ: *любовта на Христа въ насъ ще свърши всичко започнато*. Мислено ще произнесете тѣзи думи (3 пжти).

Упражненията ще правите рѣдко и когато сте насамъ, или когато сте 10 души, но въ хармония.

Пазете всичко, което е дадено, като свето и цѣнно.

Ще ги употребявате, дѣто Духътъ ви каже. Ще гледате вашата интуиция. Тѣй нѣмамъ нищо противъ. Но тамъ, дѣто Духътъ ви не е говорилъ, не бързайте. Тѣй че, вашата задача се улеснява много. Ще слушате Духа.

Бесѣда, държана на 25 августъ 1921 год.
гр. В. Търново.

